

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Forbidden TITAN

E.V. OLSEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yasaklı Titan

Kuzey Kıyısı Titanları Kitap 4

E.V. Olsen

Telif hakkı © 2024 E.V. Olsen Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Düzenleme: Kathleen Cousin

Satır Düzenleme: Mandi Ann

Düzeltilme: Cherie Mathis

Kitap Kapağı ve Biçimlendirme: Maldo Designs

Yayıncı: E.V. Olsen

<https://evolsenbooks.weebly.com/>

İçindekiler

- [1. Tropes & Trigger Warnings](#)
- [2. En İyi Arkadaş Olalım](#)
- [3. Önsöz](#)
- [4. Bölüm 1](#)
- [5. Bölüm 2](#)
- [6. Bölüm 3](#)
- [7. Bölüm 4](#)
- [8. Bölüm 5](#)
- [9. Bölüm 6](#)
- [10. Bölüm 7](#)
- [11. Bölüm 8](#)
- [12. Bölüm 9](#)
- [13. Bölüm 10](#)
- [14. Bölüm 11](#)
- [15. Bölüm 12](#)
- [16. Bölüm 13](#)
- [17. Bölüm 14](#)
- [18. Bölüm 15](#)

[19. Bölüm 16](#)
[20. Bölüm 17](#)
[21. Bölüm 18](#)
[22. Bölüm 19](#)
[23. Bölüm 20](#)
[24. Bölüm 21](#)
[25. Bölüm 22](#)
[26. Bölüm 23](#)
[27. Bölüm 24](#)
[28. Bölüm 25](#)
[29. Bölüm 26](#)
[30. Bölüm 27](#)
[31. Bölüm 28](#)
[32. Bölüm 29](#)
[33. Bölüm 30](#)
[34. Bölüm 31](#)
[35. Epilog Yazar](#)
[Notu Yazar](#)
[Hakkında E.V.](#)
[Olsen'ın Diğer](#)
[Eserleri](#)

Tropes ve Tetikleyici Uyarılar

TROPES

üvey kardeşler, yasak aşk, acı/teselli, nefretten aşka, sahiplenici/koruyucu ana karakterler, ona dokunursan ölürsün

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap, okuyucuları rahatsız edebilecek bazı temalar içermektedir: betimleyici seks sahneleri, üçüncül karakterlerin homofobisi, bir ana karakterin diğer ana karakter tarafından uyuşturulup kaçırılması, bir ana karakterin fiziksel saldırıya uğraması (cinsel saldırı değil), bir karakterin beyin hasarı, ısırma, sayfada çocuk istismarı (cinsel istismar değil) tartışması, dubcon, şiddet, sayfada travma tepkileri, bir karakterin klostrofobiden muzdarip olması, fiziksel acı vermek için kendine zarar verme.

En İyi Arkadaş Olalım

Ayda bir kez, yeni çıkan kitaplar, özel fırsatlar ve üzerinde çalıştığım kitapların n izlemelerini içeren bir e-posta gönderiyorum. Listeye eklenmek isterseniz, sizinle tanışmak isterim!

Buradan kaydolun: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Önsöz

Merci

Knight Malikanesi'nde olmak garip. Burası çok büyük, çok lüks, çok mükemmel. Zeminin her gıcırtısını, duvarların arkasındaki her tartışmayı, pencerelerin dışındaki her sireni duyabildiğim dar apartman dairesine hiç benzemiyor. Burası sessizlikle dolu ve ben bu sessizliğin içinde kaybolmuş bir zerreyim.

Buraya ait değilim.

Son lokmamı tabağında itip kakarken çatalım tabağıma çarpıyor. Yemeklerin tadı güzeldi, ama buradaki her şey o kadar yabancı ki, sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi.

Masanın karşısında, yeni üvey babam Bay Knight telefonunu kontrol ediyor, parmağıyla ekrana dokunarak, birinin başının büyük belada olduğunu gösteren sessiz ama kararlı bir şekilde mesaj yazıyor. Onu tüm ruh hallerini anlayacak kadar iyi tanımıyorum, ama bu gece, ben bile onun sinirli olduğunu anlayabiliyorum.

Annem yanımda kıpırdanıyor, gergin olduğunda her zamanki gibi parmaklarını kucağında kıvırıyor. Bu evde iki ay oldu ama hâlâ buraya nasıl uyum sağlayacağını bulmaya çalışıyor. Tıpkı benim gibi. Bay Knight gerçek babam gibi olmasa da, yıllarca süren istismarın etkisinden kurtulmak zor.

Bay Knight'ın gözleri karşımdaki boş sandalyeye kayıyor, sonra tekrar telefonuna dönüyor. "Oğlum nerede?"

Annem zayıf bir gülümsemeyle "Muhtemelen..." der.

"Hayır." Kafasını sallayarak annemi kesin bir şekilde susturur. "Bu gecenin önemli olduğunu biliyordu."

Midem burkulur ve sıkışır. Bu gece. Çünkü bugün benim doğum günüm, işlerin yolunda gitmediğini hatırlatan bir gün.

Gerçek babam benden nefret ediyordu. Doğduğum için bile benden nefret ediyordu. Ve her fırsatta bunu bana hatırlatıyordu. Doğum günüm, bunu yüzüme vurmaya sevdiği özel günlerden biriydi.

Annem bana hediye almaya asla izin verilmezdi, eğer alırsa, babam onu dövüp, aldığı hediye çöpe atardı. Annem hediye almayı hiç bırakmadı. Ancak, çekmecemde saklanmış bir hediye gördüğümde, bunun neye yol açacağını bildiğim için kusardım. Sonunda babamızı terk edip doğum günlerimi özgürce kutlayabilmeye başladık, ama korku hala devam ediyordu.

Bugün de durum farklı değil. Korku bir gölge gibi üzerimde dolaşıyor. Ve yeni üvey kardeşim burada olmadığı için durum daha da kötüleşiyor, çünkü bu üvey babamı sinirlendiriyor. En son istediğim şey Zach'in başının belaya girmesi.

Ona bir borcum olduğu için değil. Sadece bir ay önce tanıştık. Massachusetts'te bir takımda oynayan yetenekli bir hokey oyuncusu, bu yüzden orada bir ailenin yanında kalıyor. Ama sezon bitti ve eve döndü.

Bazen benden nefret ettiğini düşünüyorum. Çoğu zaman varlığımı bile kabul etmiyor. Belki de benimle hiçbir şey yapmak istemiyor çünkü o on yedi yaşında ve ben sadece onuncu sınıftayım. Lise sosyal dinamikleri berbat.

Bay Knight homurdanır ve telefonunu masaya bırakır, bu da çatal bıçakların tıkırdamasına neden olur.

Ben irkilirim, sonra masanın ortasındaki, mükemmel bir şekilde süslenmiş, mumları yanmamış pastaya bakarım. Bugün on beş yaşındayım ve artık korkmuş bir çocuk gibi hissetmemeliyim.

Ama hissediyorum.

Annem ve Bay Knight beni yemeğe çıkarmak istediler, ama bu fikri söylediklerinde neredeyse panik atak geçirecektim. Tamam, panik atak geçirdim.

Bu yüzden, küçük bir kutlama yapmaya ve evde kalmaya karar verdiler. Terapistim bu iki fikirden ikincisini önermiş olsa da şaşırmazdım.

Üvey babamın bakışları benimkilerle buluştuğunda yumuşadı. "Özür dilerim, Merci. Seni korkutmak istemedim. Sadece senin için her şeyin mükemmel olmasını istedim. Ailece seni kutlamak için."

"Sorun değil," diye fısıldadım, sözlerimle ortadan kaybolmayı umarak.

"Hayır, sorun var. Umarım bir gün ne kadar değerli olduğunu ve oğlumun davranışının kabul edilemez olduğunu anlarsın." Gülümser ve masadan kalkar, bir saniye sonra kibritlerle geri döner. "Hadi. Pastanın tadını çıkaralım."

O mumları yakarken, annem başka bir odaya kaybolur ve hediyelerle geri gelir. Midem bulanır, boğazıma safra gelir.

"Happy Birthday" şarkısını söylerken parlak, titrek mumlara odaklanıyorum ve mumları üflerken yapılması gereken *şeye* odaklanmaya çalışıyorum. Sorun şu ki, dilekler konusunda hiç şanslı olmadım. Aslında hiçbir konuda şanslı olmadım.

Öne eğilip, inanmadığım bir dilek tuttuğumda nefesim kesiliyor, sonra mumları üflüyorum. Alevler sönüyor, annem alkışlıyor, Bay Knight ise sıcak ve sabit elini omzuma koyuyor.

"Umarım dilediğin her şey olur, tatlım." Annem alnımı öper.

Tam cevap vermek üzereyken, ön kapı çarpıyor, ses o kadar ani ki irkiliyorum. Üvey kardeşim yanımdan geçip giderken hepimiz ona dönüyoruz.

"Zach," diye seslenir Bay Knight, sesi gergindir. Zach'in peşinden büyük adımlarla yürür, ayakkabıları cilalı zeminde gıcırdar. "Buraya gel."

Üvey kardeşim durmaz, arkasına bile bakmaz. Hepimizin aldığı tek cevap, üst kata çıkarken sert ahşap zeminde yankılanan ayak sesleridir.

Bay Knight yavaşça nefes verir, elini saçlarının arasından geçirir, geriye bakarken gözleri yumuşar. "Artık ona ne yapacağımı bilmiyorum."

Annemin gözleri bana kayar, ben koltuğumda küçülürken gülümsemesi kaybolur. Bu... benim hatam. Nedenini ve nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ben olmasaydım Zach burada olmaktan bu kadar nefret etmezdi.

"Üzgünüm, Merci. Doğum gününü mahvetmek istemedim." Bay Knight iç çeker ve odadan çıkar.

"Biraz pasta ye, tatlım. Hemen döneceğim."

Annem odadan çıkınca tabağı itekledim ve boğazımda büyüyen yumruyu yutarken erimiş mumlara bakakaldım. Bu yıl neden farklı olsun ki?

Aptalca bir şekilde, bir an için, sonunda kendimi alıştırabileceğim mutlu bir hayat dilemişim.

Yine de Zach'in neden pek sıcak davranmadığını anlıyorum. O hiç üvey anne ya da üvey kardeş istememişti.

Bu akşam yemeğinin, ailemizin bizi bir tür bağ kurmaya zorlama yöntemi olarak algılanması da muhtemelen yardımcı olmuyor.

Bazen uyanıyorum ve onu karanlıkta kapımın önünde dururken görüyorum. Bu beni çok korkutuyor.

Ve hiç gülümsemez. Asla.

Soğuk ve mesafeli biridir.

Annem hala dönmediğinde, ayağa kalkıp tabakları toplayıp temizlemeye başlıyorum. Son tabakları bulaşık makinesine koyduktan sonra, pastaya tekrar bakıp alt dudağımı ısıyorum. Belki Zach bir parça ister.

Sonuçta akşam yemeğini kaçırdı. Ve ben de onunla arkadaş olmaya çalışmadım. Genelde kendime saklanırım.

Bir dilim kesip tabağa koyuyorum ve sonra yukarı çıkıyorum. Onun odasına yaklaşırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Boğazımda düğümlenen yumruyu yutarken adımlarım sendeliyor.

Ne halt ediyorum ben?

Üvey kardeşim benden nefret ediyor. Bunu biliyorum. Bazen bana bakışları...

Sanki onun dünyasına izinsiz girmiş bir yabancıymışım gibi, onun tahammül etmek zorunda olduğu biriymişim gibi.

Bu aptalca planı iptal etmek üzereyken, kapısının hafifçe aralık olduğunu fark ettim. Bu bir işaret olmalı.

Bu geceki durumu düzeltebilirim, belki bize en azından arkadaş olma şansı verir.

Kapıyı tamamen açtığımda, oda karanlıktı, dışardaki ışıkların zayıf parıltısı duvarların üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Zach yatağında oturuyordu, geniş omuzları kamburlaşmış, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Elleri sanki onları ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Zach?" diye fısıldadım, adı boğazımda takıldı. "Ben... sana pasta getirdim."

Bana dönüp bakmıyor. Bunun yerine omuzları titriyor ve bir saniye sonra anlıyorum... Gözlerini siliyor.

Bu manzara midemi bulandırıyor. Onu hiç ağlarken görmemiştim. Gözyaşları yanaklarından akarken, ifadesi boş, neredeyse şaşkın, sanki gözyaşlarının ne olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Sen... iyi misin?" diye soruyorum, sesim kısılıyor.

Başını kaldırır, gözleri benimkilere kilitlenir. Gözleri vahşi ve cam gibidir, ama içinde hiçbir şey yoktur — tanıma, öfke — sanki beni hiç görmüyormuş gibi sadece boşluk vardır.

"Çık dışarı, Laurent." Soyadımı kullanıyor, sözleri düz, mekanik, sanki başka biri konuşuyormuş gibi.

Geri çekilip bir adım atarım. "Sadece düşündüm de... Sana bir parça kek getirdim." Tabağı uzatırken sesim titrer.

O bir homurtu çıkarır, sonra bana saldırır. Ben çığlık atar, tabağı düşürürüm. Kapıdan dışarı fırlarken kek yere dağılır.

Zach hızlıdır. Merdivenlerin en üst basamağına ulaştığımda beni yakalar ve kolumu sıkıca tutarak beni döndürür. Bir sonraki hatırladığım şey, havada uçarken küçük dolaba çarpmamdır.

Kapı arkamda çarparak kapanır ve her şey karanlığa gömülür.

"Hayır, hayır, hayır!" diye çığlık attım, ellerim kapı kolunu bulmaya çalışırken tırnaklarım çaresizce kapıyı çizdi.

Bu olmaz. Her şey olur ama bu olmaz.

Yırtık pırtık, kesik kesik hıçkırıklar boğazımdan koparken, vücudumu kapıya vuruyorum. Yumruklarım kapıyı yumrukluyorum, tırnaklarım yanana kadar çiziyorum, başım dönüyor ve kulaklarım çınlıyor. "Çıkarın beni! Çıkarın beni!"

Kapı kıpırdamıyor.

Gözlerim yanıyor, gözyaşları her şeyi bulanıklaştırıyor. Nefesim boğazımda takılan ani, panik dolu nefesler halinde geliyor. Dolap çok dar, çok karanlık ve ben kapana kısılmış durumdayım.

Yine.

Ahşabı tırmalamaya devam ediyorum, ellerimi ve vücudumu kapıya vurarak tekrar tekrar bağıryorum. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Her şey sanki su altındaymışım gibi boğuk geliyor.

Beni kimse duyabiliyor mu?

Aniden kapı açılıyor ve ışık içeri giriyor. Yüksek tiz bir çığlık atarken, sert bir şeye doğru fırlıyorum. Kaçmak için tüm gücümle itiyorum.

Koşmaya başlıyorum ama birkaç adım attıktan sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ben çırpınıp tırmalarken kollarım beni sarıyor.

"Merci, sorun yok. Şşş. Sorun yok, bebeğim." Annem beni sıkıca sararken, paniğin içinden sesi geliyor.

Göğsüm hıçkırıklarla iniyor, sonunda anneme sarılıyorum. Başka bir el sırtımda, yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşuyor.

"Buradayız, Merci. Güvendesin." Bay Knight'ın sesi sağlam ve güçlü. Tıpkı babamın...

Bizi kurtardıktan sonra.

Daha da hıçkırarak ağlıyorum, utanç ve zayıflık beni tüketiyor. "Özür dilerim..." Nefes nefese, gözlerine bakamadan söylüyorum.

"Şşş, sorun yok," diyor annem fısıldayarak, eliyle saçlarımı geriye doğru düzeltiyor. Ama sorun var. Hiçbiri sorun yok değil.

Tek istediğim üvey kardeşimi teselli etmektir. Gözlerimi kısıarak, ona bağlamak için dönüp bakıyorum. Ama omzumun üzerinden baktığımda, Zach merdivenlerin altında hareketsiz duruyor.

Vücudu fayansların üzerine yayılmış. Bir kolu yanlış bir şekilde bükülmüş, kemiği derisinden dışarı çıkmış. Kafasının yanında kan birikintisi var, parlak ve çok fazla, mermerdeki her çatlağı doldurmaya çalışır gibi yayılıyor.

Midemi bir ağrı kapladı. "Z-Zach..."

"Aman Tanrım. Steven." Annem üvey kardeşimi işaret ediyor.

Bay Knight merdivenlerden aşağı koşuyor, telefonu zaten kulağına dayamış. "Yardıma ihtiyacım var. Ambulans gönderin!"

Annem ayağa kalkar ve beni de ayağa kaldırır. Bacaklarım titriyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki canım acıyor ve midem ağrıyor. Kusacağım.

"Merci, hadi." Beni uzaklaştırmaya çalışırken sesi titriyor, daha fazlasını görmemem için beni koruyor.

Ama gördüklerimi unutamıyorum.

Kan, cansız bedeni... Uyanamadığım kötü bir rüya gibi zihnimde dönüp duruyor.

"Ben..." Boğazım düğümleniyor.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Bunu ben mi yaptım?

Her şey bulanıklaşıyor ve kulaklarımda çınlama o kadar şiddetli hale geliyor ki, sanki sesi dışarıda tutmak istercesine ellerimle kulaklarımı kapatıyorum.

"Ben... Ben..." Sözlerim, boğazımdan yükselen yeni hıçkırıklarla kesiliyor, beni alt ediyor.

Annem beni bir yere götürmeye devam ediyor, ama ayaklarım kalın çamurda yürür gibi sendeleyerek ilerliyor. Odama vardığımızda,

benimle birlikte yatağın kenarına oturur.

"Onu öldürdüm." Sözler dudaklarımdan zar zor çıkıyor. "Zach'i öldürdüm."

Bu benim hatam.

Kulaklarımda çınlama giderek yükselir, dünyayı bastırır.

Bunun olması gerekmiyordu. Yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Annem ve benim için daha iyi bir hayat.

Ama bunun yerine her şeyi mahvettim.

Bölüm 1

Zach

Sol elimdeki parmaklarımı esnetiyorum, burnumdan keskin bir nefes veriyorum. Lanet olası işe yaramaz parmaklar. Beş yıl sonra, onları zar zor hissedebiliyorum.

Uçağın tepsisinden telefonumu alıp Raiyne'nin mesajını tekrar okudum. Viktor'un bağlantısı Merci'nin güncel bir fotoğrafını bulmuş ve Jackson birkaç hafta önce erkek arkadaşı ve Raiyne ile takılırken onu açmıştı.

Meğer lanet olası kızıl saçlı Serpent, üvey kardeşimle tanışıyormuş. Ara sıra, bu gece Miami'de bir etkinlik düzenleyen özel bir seks kulübü için birlikte çalışıyorlar, bu yüzden Noel'den sonraki gün uçağa atlayıp oraya gidiyorum.

Lanet olası tatiller benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Evde kalmaya zar zor dayanabiliyorum. Ve ailede sevgi yok. Babam bana karşı her zaman mesafeli davrandı ve üvey annem Evelyn, tatiller ve benim varlığım, oğlunu daha çok özlemesine neden oluyor gibi görünüyor.

"Al, bir şeyler ye." Viktor bana domatesli, köşesi ısırılmış yarım bir kızarmış peynirli sandviç uzatıyor.

Homurdanarak, ona bakmadan alıyorum.

"Beni rahatsız eden şeyi söyleyecek misin, çünkü bunun yok edeceğimiz hamamböceği ile ilgisi olmadığını biliyorum?"

"Sorun değil." Sandviçten bir ısırık alıyorum, ama pek zevk almıyorum. Yiyecekler genel olarak tadı... yavan.

Sade.

Tatlı, tuzlu ve ekşi arasındaki farkı bile ayırt edemiyorum, bu yüzden Viktor hep benim yemeğimi yiyor. On altı yaşındayken bir turnuvada ekşi süt içtikten sonra, benim kişisel tat testçim olmaya karar verdi. Buz üzerinde kusana kadar sütün bozulduğunu fark etmemiştim.

Arkadaşımın benim... zayıflıklarım olduğunu bilmesini hiç istemedim. Ama o inatçı herif pes etmiyor. Şu anda olduğu gibi.

"İstedğin kadar robot sesini taklit et, ama seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Sadece senin bir erkek arkadaşın olmasına kızgın." Jackson bacaklarını uzatıp ellerini başının arkasına koyar. "Bu arada, Koç Harper'ı bizimle gelmene nasıl ikna ettin?"

"Kimse Novy'nin istediği şeyi yapmasını engelleyemez. Sevgilisi bile." Connor, Viktor'un kafasına bir pretzel fırlatır.

Viktor koltuğun üzerinden Jackson ve Connor'a eğik bir gülümsemeyle bakar. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Walsh'ın özel jetinde kusmamı isteme. Babası hepimizi diş fırçasıyla temizletir." Jackson sahte bir kusma hareketi yapar ve sonra gülmeye başlar.

"Babam siktirip gidebilir." Connor konuşurken neredeyse hırlıyor.

Viktor ona kaşlarını kaldırır. "Babanla sorunların mı var? Sonunda şu kızla evlendiğin için çok sevineceğini sanıyordum."

"Eğer bu konuyu kapatmazsan, bu gece ceset olarak ortaya çıkan tek kişi Zach'in üvey kardeşi olmayacak."

Hiçbirimiz Walsh'ları tanımıyoruz. Her zaman bir sebepten dolayı seyahat ediyorlar ve arkadaşım da bunu seviyor gibi görünüyor. Bu yüzden Connor'ın şu anki tavrı... şaşırtıcı.

Dün evinin önünden geçerken, yalnız olduğu görünüyordu. Noel'i tek başıma geçirmek rahatlatıcı olsa da, arkadaşlarımda böyle düşündüğünü sanmıyorum.

arkadaşlarımın da böyle düşündüğünü sanmıyorum. Onlar benimle aynı şekilde düşünmüyorlar. Belki de bu yüzden bu kadar sinirli.

Ya da belki de çıktığı yeni kız onu sinirlendiriyordur.

"Knight, konuşacak mısın yoksa öylece oturup boş boş bakacak mısın? Her zamankinden daha mesafelisiniz. Koç Harper'dan beri..."

"Siktir git, Reed." Sandviçimi tepsiye attım, iştahım kaçmıştı.

Beckett Harper siktirip gidebilir. Duygularımı göstermediğim için hiçbir şeyi umursamadığımı düşünen bir kişi daha.

Onlara gösteremem.

Miami'ye yalnız gelmeyi tercih ederdim, ama Connor'ın jetine ve inandırıcı bir hikayeye ihtiyacım vardı. Aksi takdirde, babam üvey kardeşimizi bulduğumu anlayabilir ve müdahale edebilir, hatta onun yaptıkları için o lanet olası böceği öldürmemi engelleyebilirdi.

Merci'nin varlığını sona erdirmek, kendime geç kalmış bir Noel hediyesi. Almayı planladığım bir hediye.

Viktor yanımdaki koltuğa çöküyor. "Sakin ol, Zach."

Dönüp ona sert bir bakış atarım, içimde bir şeyler çalkalanıyor ama beynim bunların anlamını kavrayamıyor. Çenemi sıkıp gözlerimi kırpmadan ona bakarım.

"Bak, ona olanları anlatmak istememiştim. Ama o gördü... ve ben ona yalan söylemeyecektim."

Arkadaşlığımızı neredeyse yok eden olay, sorunun sadece yarısı. Atılmış sandviçimdeki ekmeği parçalıyorum. "Ona ne kadarını anlattın?"

"Aptal olma. Neden olduğunu söylemedim."

Viktor'un bir özelliği var: her zaman sırrımı saklamıştır. Bu yüzden ona soru sormuyorum.

"Dediğim gibi. Ben iyiyim. Bunların hepsini kendim de yapabilirdim."

"Siktir git, gerzek. Biz aileyiz. Bunu tek başına yapmana izin vermeyiz," diyor Jackson.

Doğru.

Çünkü beni *gerçekten* tanıyorlar. Sadece benim onlara izin verdiğim kısımları biliyorlar. "Blackwell'in gelmemesine şaşırdım."

Jackson ağzına mini bir pretzel atar. "Annesini ve kız kardeşlerini Massachusetts'e geri götürmesi gerekti."

Doğru. Aileleri birlikte Noel'i kutladı. "Planı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor mu?"

Connor arkamdaki koltuktan homurdanıyor. "Bize biraz güven. Ne yaptığımızı biliyoruz."

Kol dayama yerine parmağımı vuruyorum. "Ama bu sefer eyalet dışındayız. Yakalanırsak, hiçbirimizin ailesi bizi bu durumdan kurtaramaz. Ve babam beni çürümeye terk eder."

Viktor burun kıvrır. "Kendi adına konuş. Annem ve teyzem beni kurtarır. Ben ailenin en sevilen üyesiyim."

Jackson gülüyor. "Uh, kuzenine göre artık öyle değil. Sanırım Feisty Mouse o pozisyonu ele geçirdi."

Viktor elini havada gelişigüzel salladı. "Evet, evet. Teyzem onu henüz tanımıyor bile, yani Alexei saçmalıyor."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılır, gerçek bir gülümseme değil, ama yeterli bir gülümseme. Eli Holmes bizim tam tersimiz, ama yine de bizim. Onu seviyorum, saygı duyuyorum.

Dönüp Jackson'a bakıyorum. "Killian Raiyne ile konuştu mu, hizada kalacağından emin oldu mu?"

Jackson başını sallar. "Tuhaf Peter Pan da bizimle. O piçi tanıyor olabilir, ama Killian ona tüm geçmişini anlattı. Raiyne'in sadakati benim erkek arkadaşıma, ara sıra birlikte çalıştığı önemsiz bir adama değil."

"Kızıl saçlı Serpent'in striptizci ya da bu şirket için ne halt ediyorsa onu yaptığına hala inanamıyorum," diyor Connor.

Koltuk başlığının üzerinden ona bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Frozen Four sırasında o gece sana saldırdıktan sonra mı? Çocuk neredeyse üstüne çıkmıştı."

Gözleri kısılır. "Bana saldırmadı. Lanet olası vücudunu dizlerime attı."

"Ve kuzenim onu dövdüğünde gülmeye başladı." Viktor, Jackson'a bakar. "O masochist saçmalığıyla sen ve Killian'dan daha kötü olabilir."

Arkadaşım tamamen haksız sayılmaz. Bir keresinde bir kulüpte karşılaştığımızda Raiyne ile biraz eğlendik. O, sakso çekip sana yıldızları gösterir, ama çenesini hiç kapatmaz. Ve gagalar benim tarzım değil.

Artık değil.

Bu yüzden onu hem elimle hem de sikimle boğdum ve o dokunulmadan boşaldı.

Raiyne ile takılmış olmam, onu planıma dahil etmemin bir başka nedeni. Ne kadar çok konuşsa da, aramızda olanları

ya da en azından bana ulaşacak şekilde söylemedi.

Mahremiyetime saygı duyanlara saygı duyarım. Yine de, imzaladığı gizlilik anlaşması ona çenesini kapatması için daha fazla teşvik verdi, özellikle de onu dava etsem ödeyeceği paranın üçte birini ödeyecek parası olmadığı için. Ve büyükannesinin onu kurtarmak için evini satmasını isteyeceğini sanmıyorum.

Uçağın penceresinden dışarı bakıyorum.

Sözleşmeler, babamın bir BDSM kulübünde yaşanan bir olaydan sonra ısrarla istediği bir şeydi. Oraya gittiğimi bilmiyordu ve birine karşı çok sert davrandığımda - daha çok, onun vücut dilini doğru okumadığım için - o kadın beni dava etmeye çalıştı. Sonunda, çeyrek milyon dolar sorun ortadan kalktı.

Vaaz vermesine gerek yoktu ama babamın, birlikte oynadığım kişilerin gizlilik sözleşmesi imzalaması konusunda ısrarcı olması fena bir fikir değildi. Her ne olursa olsun, her zaman umursamadığım insanlarla seviştiğimden emin olurum.

Viktor hariç.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. O benim tek pişmanlığım. Mezarıma götüreceğim tek pişmanlığım. Keşke o gece hiç gelmeseydi.

Uçuş görevlisi önümüzde duruyor. "Beyler, lütfen kemerlerinizi bağlayın. Kısa süre sonra inişe geçeceğiz."

Ve çok geçmeden, üvey kardeşim benden neredeyse aldığı her şeyin bedelini ödeyecek.

Bölüm 2

Merci

Bacaklarımı ipek kumaşa doladığımda bas sesleri odayı dolduruyor, sonra sırtımı, vahşi bir kedi atlayışında olduğu gibi kavisli hale getiriyorum, kalçalarım kalabalığın üzerinde asılı dururken hoş bir şekilde yanıyor. Bu partilerde hava her zaman yasemin ve para kokuyor.

Horizon Palm Estate de farklı değil.

Burası, zenginlerin sanki bir spor müsabakasıymış gibi servetlerini sergilemek için bir araya geldikleri türden bir yer. Bu gece, her şey kadife gölgeler ve sahte bitki örtüsünden oluşan bir ormanın arkasında gizlenmiş durumda. Tavandan altın kafesler sarkıyor, içlerinde ışıklar altında parıltı veren tüylü kostümleri ile dansçılar, canlı bir sanat eseri gibi hareket ediyorlar.

Bu geceki etkinliğin teması
mı? Kadife Safari.

Son derece iddialı, ama neyse. Bahşiş bahşiş, ev sahibim borç senedi kabul etmiyor. Ayrıca, bu ayın başında grip olunca

birlikte birikimlerimi tamamen mahvetti. Sigortanız yoksa, Miami'de ayakta kalmaya çalışan, parasız bir striptizci, şimdi de seks işçisiyseniz, bu tam bir kaos demektir.

Hayatıma hoş geldiniz: koşturmak, hayatta kalmak, taşınmak, temizlenmek, tekrarlamak. Hayallere vakit yok. Faturaları ödemiyorlar.

Bu arada, Miami'ye geleli sadece iki ay oldu ve nem zaten ölümcül bir düşman. Saçımı dağınık bir karmaşaya dönüştürüyor. Ama burada sadece geçici olarak bulunuyorum, bu yüzden kısa bir süreliğine katlanacağım.

Sürekli taşınmak, rahatlamaya zaman bırakmıyor. Ya da yakalanmaya.

Beş yıldır sürekli yeniden başlamak, hala kullanım kılavuzu olmadan IKEA mobilyalarını bir araya getirmek gibi geliyor. Ancak Obsidian Rabbit etkinlikleri benim tek sabitim. Farklı şehirlerde ortaya çıkıyorlar ve bu hayatın izin verdiği en yakın istikrarı ve beni ürkütmeyen bir maaş sunuyorlar.

Ayrıca, bu sıradan bir iş değil. Aslında sanatsal bir iş, bu yüzden bu gece şık bir panter gibi boyandım — kışıma neredeyse müstehcen olacak kadar sıkı oturan siyah tayt, çıplak göğsüm ve kollarımda oniks vücut boyası ve ince kaslarımı vurgulamak için gümüş boya sıçramaları. Yüzüm mücevherlerle süslenmiş kedi yarım maskesinin arkasında gizli.

Kalabalığın üzerinde asılı duruyorum, ulaşamaz ve dokunulmaz. Burası özgür olduğum alanım, insanların baktığı ama asla yaklaşmadığı, benim döndüğüm, spiral çizdiğim ve vücudumu imkansız şekillere soktuğum yer. Ve beş yıl boyunca vücudumu para olarak kullanmak bana onların dikkatini nasıl çekeceğimi öğretti.

Onlara sahip olamayacakları şeyi istetmeyi.

Müzik daha derin, daha karanlık bir tona geçiyor. Mükemmel. Bakışlarım kalabalığın üzerinde dolaşıyor, gerçekten görmüyorum, sadece tarıyorum, ta ki... orada. Kaosun ortasında duran dört kişilik bir grup. Biri parlak Pierrot maskesi takmış, diğeri gözleri yakut olan altın bir kurt kılığına girmiş, üçüncüsü ise ışık vurduğunda parıldayan, kötü bir rahibeyi andıran kristal bir maske takmış.

İşte bu da bir giriş yapmanın bir yolu.

Ama dikkatimi çeken, kıvrık boynuzlu şeytan maskesi takan adam. Etrafındaki herkes müziğe göre sallanırken, onun tamamen hareketsiz duruşunda bir şey var.

Son düşüşümü yapıyorum, ipek kumaş bacağımın etrafında gerilirken, yerçekiminin işini yapmasına izin veriyorum. Kalabalık nefesini tutuyor, her zamanki gibi. Yumuşak bir şekilde yere iniyorum, boynumdan bir damla ter akıyor.

Belki de bu yüzden bunu yapıyorum.

Çünkü kontrol bende. Tüm gözler üzerimde, bu yüzden ne göreceklerini ve ne görmeyeceklerini ben belirliyorum. Büyürken hiç böyle bir şey yaşamadım.

Sahneden inerken bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Sonra, hiç tereddüt etmeden, tepsiden bir kokteyl alıyorum, uzun bir yudum alırken buz dişlerime çarpıyor. Keskin bir şey, salatalık, cin... fesleğen?

Her neyse.

Soğuk. Islak. İşimi görür.

"Spot ışığı için yaşıyoruz, değil mi?"

Başımı çevirip kaşımı kaldırıyorum. Raiyne baştan aşağı yeşil yılan derisi giymiş, kızıl saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. O da benim gibi çekici, ama ben süzülürken o vuruyor. Gözleri, birkaç yıl önce tanıştığımızdan beri takdir ettiğim o tehlikeli parıltıyla ışıltıyor. İncelikle sarılmış vahşilik.

Biz aynı boktan madalyonun iki yüzüüz ve bir geçmişimiz var; genellikle tuvaletlerde başlayan ve biten türden bir geçmiş. Bana ağzımı kullanmakla ilgili birkaç şey öğretti ve ben de ona iyiliğini geri ödediğimi düşünmekten hoşlanıyorum.

"Lütfen, spot ışıkları benim için var," diyorum bara vardığımızda. "Kalabalık nasıl görünüyor?"

"Zengin ve susamış." Kollarını başının üzerine uzatarak sırtındaki kasları dalgalandırıyor.

"Yeni rutin nasıl gidiyor?"

Bara yaslanıp omuz silkiyor. "Eh. Okulda spor ve diğer işlerle çok meşgulüm. Pratik yapmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Bahşiş almayı mı planlıyorsun?"

"Faturalar kendiliğinden ödenmiyor."

Tam da o anda, etkinlik yöneticisi şık, pahalı ve yapışkan bir görünümle yanımıza gelir. Gözleri önce bana, sonra Raiyne'e odaklanır. "Platin üyeler özel bir gösteri istedi. Yarım milyon dolarlık üyelik. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Özel odalar... benim hava akrobasi gösterilerimden farklı. "Anlaşma nedir?"

"Sen kabul ettiğin sürece ne isterlerse. Özellikle seninle ilgileniyorlar, Laurent."

Sade gecem buraya kadarmış. Ama kira ödemem gerekiyor ve birikimlerim hala toparlanıyor. "Tamam, neyse ne."

Raiyne sırtarak kalçama çarptı. "Fazla heyecanlı görünme."

Ben burnumu çekip ona orta parmağımı gösteririm. "Sanki daha önce maaş için sevişmemişim gibi. Ya da yemek için."

Bileğimi tutup beni koridora doğru çeker. Ve bir an, sadece bir saniye kadar, kalbim hızla çarpar ve vücudum kasılır. Bu sık sık olmaz. TSSB'yi kontrol etmeyi öğrendim - çoğunlukla - ama ara sıra panik ve anılar hala beni etkiliyor.

"Belki bu gece sadece birinin sikini yalarız. Siktir, umarım öyledir. O zaman para basarım."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet."

Omzunun üzerinden bana bakar ve burnunu hafifçe kırıştırarak o meşhur yaramaz sırıtışını atar. "Geçen sefer şikayet ettiğini duymadım. Hatırladığım kadarıyla, benim adımları haykırıyordun."

Kadife perdenin arkasına geçerken ona yine orta parmağımı gösteririm, partinin gürültüsü arkamızda boğuklaşır.

Özel oda tam da beklediğiniz gibidir: her yer kırmızı kadife ve loş ışık, daha önce gördüğümüz dört maskeli adamın oturduğu yarım daire şeklinde düzenlenmiş lüks koltuklar.

Raiyne çoktan direğin başında, bir eli sanki o lanet şeyin sahibiymiş gibi yukarı kayıyor, vücudu her zaman dikkat çeken yavaş ve tehlikeli bir zarafetle hareket ediyor. Bana göz kırptırıyor ve ben de onun karşısındaki direğe geçerken gülümsemeden edemiyorum.

Elim soğuk metali kavırıyor ve vücudum ritme kapılıyor, ikimiz de aynı makinenin iki parçasıymışız gibi mükemmel bir uyum içinde dönüyor. Dönüyorum, Raiyne'in hareketini takip ederek sırtımı kavislerken momentum beni çekiyor.

Devil Mask'e bir bakış attım, kolları kolçaklara tembelce uzanmış. Duruşu rahat, çok rahat. İzliyor mu acaba, yoksa bu salak uykuya mı daldı?

Bu gece buradan bahşiş almadan ayrılmam için cesedimi çiğnemesi gerekir.

Direkten iterek ona doğru yavaşça yürüdüm, her adımda kalçalarımı salladım. Onun nefesini hissedebilecek kadar yakınında durdum, sonra yavaşça, kasıtlı bir hareketle kucağına oturdum.

Parmaklarım göğsünde yukarı doğru kayıyor, vücudum onun vücuduna sürtünürken tırnaklarım takım elbisesinin kumaşını hafifçe çiziyor.

Hala tepki yok.

Bir meydan okuma. Siktir et, ben varım.

Gülümsüyorum, dudaklarımı alaycı, neredeyse cüretkar bir şekilde kıvrımlaştırıyorum. "Gösteriden hoşlanıyor musun?"

Tek kelime etmiyor.

Peki.

Soğukkanlı davranmak mı istiyor? Ben ateşi yakarım.

"Bütün gece heykel gibi orada oturacak mısın, yoksa bana biraz takdirini gösterecek misin?" Sesim bal gibi tatlı, ama altında zehir var, o hala bu kayıtsızlık oyununu oynarsa saldırmaya hazır.

Ağır ağır eğiliyorum, tırnaklarım mesajımı iletmek için göğsüne yeterince batıyor

—Beni görmezden gelmek için burada değilim. Penis bana karşı seğiriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Kahretsin, piercingi var. Takım elbise giydiği için metal topoların bana bastırıldığını hissedebiliyorum.

Bir Jacob's Ladder.

Omurgamdan bir titreme geçer, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissedirim ve kalçalarımı tekrar sallayarak sertleşmiş penisimi onun piercingli penisine sürterim. "Böyle mi?"

Hiç tepki yok. Hiçbir şey. Sanki burada değilmiş gibi. Ama penis aksini söylüyor.

Gözlerimi kısarak daha sert bir şekilde sürtünürüm, sonra yaklaşp dudaklarımla kulağının kepek kısmına dokunurum. "Bana dokunmak için can atıyorsun, değil mi?"

Hâlâ hiçbir şey.

Başı kıpırdamıyor. Nefesi düzenli, elleri kol dayama yerinde. Ama penisinin tekrar seğirdiğini, bu sefer daha sert olduğunu kaçırmiyorum.

Yüksek bir inilti dikkatimi çekti. Kurt Maskeli, kendini avuçluyor, başı Raiyne'nin Pierrot'nun kasıklarını yaladığı sol tarafa dönük.

Gülümsemeden edemiyorum. Arkadaşım o adamı canlı canlı yiyecek.

Şeytan Maskesi çenemi tutup yüzümü öne çeviriyor, tutuşu sıkı ama acı verici değil. Neredeyse sahiplenici. Başparmağı, sanki bir şeyi test ediyormuş gibi dudaklarımı yavaşça okşuyor. Sonra bırakıyor ve kalçalarını yukarı doğru itiyor, penis benimkine sürtünüyor.

İnlememi bastırıyorum, sürtünme neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Artık oyun oynamıyor, vücudu benimkiyle uyum içinde hareket ediyor ve ben zar zor kendimi tutabiliyorum.

Dövmeli sol eli uyluğumdan belime doğru kayıyor, sonra onu aşağı çekerek sertleşmiş penisimi serbest bırakıyor.

Başını yana eğdiğinde, sırtarak ona doğru eğildim. "Piercingli tek kişinin sen olduğunu düşünmemiştin, değil mi?"

Parmakları, sikimin başından geçen metal barbellin üzerinden kayıyor, sonra homurdanıyor. Müzik sesinden dolayı zar zor duyuluyor, ama bu beni utanmadan sızdırıyor.

"Siktir."

Parlak rahibe maskesi takan adam arkadaşına döner, ama Şeytan Maskesi parmaklarını zonklayan penisime dolayarak bana odaklanmaya devam eder.

Kalçalarım yukarı doğru sıçırıyor, onun eline sikiliyorum, o ise bacaklarımı titretmeye yetecek kadar sabit ve işkence edici bir ritimle beni okşuyor. Dudaklarımı ısırıyorum, boğazımdan çıkmaya çalışan iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

Bu, insanlarla dolu bir odada ilk kez mastürbasyon yaptığım an değil. Hatta bu hafta ilk kez bile değil. Ayrıca, müşteri bundan hoşlandığında bahşişler daha yüksek oluyor.

Kulaklarımda nabzım atıyor, nefes nefese kalmışım ve muhtaç bir fahişe gibi onun yumruğuna doğru itiliyorum. Onun tutuşu sıkılaştığında inliyorum, başım geriye düşüyor, gözlerim dönüyor, başparmağı piercingimi okşarken içimi zevk dalgaları kaplıyor.

Çok yaklaştım. "Siktir."

Raiyne'ye bakıyorum. Dudakları Pierrot Mask'in sikini sarmış, parmakları adamın kışına gömülmüş, sanki bu bir sanat formuymuş gibi onu çalıştırıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve o, burada bana ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, adamın sikini ağzında alırken sırtıyor.

Göt herif.

Devil Mask'in penisi etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor ve bakışlarım ona geri dönüyor. Diğer eli testislerimi kavırıyor, daha hızlı okşarken beni nefes nefese bırakacak kadar sertçe sıkıyor.

"Daha sert. Beni boşalt. Oh, siktir. Siktir." Vücudum spazmlar geçirirken dengemi sağlamak için omuzlarına tutunuyorum, spermim onun kıyafetlerine sıçırıyor.

Ben tamamen bitene kadar, vücudum onun kucağında gevşeyene kadar beni mastürbasyon yapmaya devam eder. Öne doğru eğilirim, gözlerimi kapatır ve nefesimi yakalamaya çalışırken nefes nefese kalırım.

Altımda düşük bir kahkaha duyulur ve gözlerimi açarım. O maskesini kaldırırken geri çekilirim. Çelik grisi gözleri buz gibi soğuk bir şekilde bana bakar.

Tanıdığım gözler.

Beş yıldır kaçtığım gözler. "Merhaba, kardeşim."

"Zach?" Kafamı sallayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır, hayır, hayır." O benim bileklerimi tutarken, içimi saf panik kaplıyor.

Omzumda keskin bir acı hissediyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Nefesim kesilirken oda bulanıklaşıyor. Hareket etmeye, konuşmaya çalışıyorum ama karanlık çok hızlı geliyor ve vücudum gevşiyor.

Bölüm 3

Zach

Raiyne bizi loş bir koridordan geçirir. "Güvenlik görevlilerine rüşvet verildi, ama yine de hızlı hareket etmeliyiz."

Viktor ve Connor yanımda, Jackson ise arkamda yürüyor. Bilinci kapalı üvey kardeşim, bez bebek gibi omzumda asılı duruyor, derisindeki boya takım elbiseme bulaşıyor ve pahalı kumaşta gümüş çizgiler bırakıyor.

Sanki sperm lekeleri yetmezmiş gibi.

Penisim seğiriyor ve vücudumun tepkisinden rahatsız olarak çenemi sıkıyorum.

"Araba arkada." Connor'ın sesi kesik kesik, profesyonel, sanki üvey kardeşimi kaçırmak yerine bir iş anlaşmasını tartışıyormuşuz gibi.

Bazen, şu anda olduğu gibi, sesi tıpkı benim gibi geliyor.

Merci'yi tutuşumu ayarlarım, ölü ağırlığı omzuma baskı yapıyor. Beklediğimden daha hafif, pürüzsüz bir deriye sarılmış yalın kaslar. Ama

beş yıl önce beni merdivenlerden iten sıska gençten de farklı.

Sol elim sıkışıyor. Doktorlar şanslı olduğumu söylediler. Kolumdaki açık kırık, hokey kariyerimi kalıcı olarak sona erdirebilirdi. Bunun yerine, üç ameliyattan sonra aylarca fizik tedavi gördüm, üvey kardeşimden aldığım kalıcı sinir hasarıyla başa çıkarken, sopayı tekrar tutmayı öğrendim.

"İyi misin?" Viktor'un buz mavisi gözleri, kristal gibi rahibe maskesinin arkasından beni inceliyor.

Kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum.

Dışarıda, Miami'nin gece havası yoğun ve nemli. Evimdeki acı soğukla hiç alakası yok. Kar yok, buzla kaplı pencereler yok. Sadece rüzgarda sallanan palmye ağaçları var. Siyah Range Rover'ımızın beklediği arka otoparka doğru ilerlerken, koyu renkli camlar içini meraklı gözlerden gizliyor.

Bu aracı özellikle seçmiştik. Ortama uyum sağlayacak kadar lüks, ama dikkat çekmeyecek kadar sıradan.

Connor anahtarlık ile bir tıklama ile kilidi açar. "Biri görmeden onu içeri sok."

Jackson bagaj kapağını açtıktan sonra, Merci'yi bagaj alanına yatırdım ve maskesi düştü. Evime sızan genç adamın yumuşak, masum bakışları yok olmuştu. Artık yüksek elmacık kemikleri parıltıyla kaplı ve dolgun dudaklı bir adamdı.

Jackson ve ben, plastik kelepçelerle onun bileklerini ve ayak bileklerini bağlarız. Plastik, boyalı derisine batar ve içimde bir şey kıvrılır. Bunu anlayamıyorum, adlandıramıyorum. Hasarlı beynimin anlamakta zorlandığı başka bir şey daha.

Raiyne SUV'ye yaslanıyor. "O kimseye zarar verecek türden biri değil."

Dik durup ona bakıyorum. "Sen üzerine düşeni yaptın. Şimdi geri kalanına karışma."

Kollarını kavuşturur, her zamanki şakacı tavırları yerini daha sert bir tavra bırakır. "Bana katil gibi gelmiyor, Knight."

Elimi uzatıp boğazını kavradım. Anlatmak istediğimi anlatmak için yeterince sıktım. "Bunu kimseye tek kelime bile söylersen, bir daha nefes alamayacağından emin ol."

"Zach." Jackson'ın ses tonu bir uyarı içeriyor. Raiyne'i bırakıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

Cesur küçük yılan.

Jackson ona bakar ve başını malikaneye doğru çevirir. "İçeri gir. Kimsenin soru sormadığından emin ol."

Raiyne başını sallar, sonra Connor'a sırtarak bakar. "Gösteriyi beğendin mi?" Connor'ın çenesi gerilir. "Defol git buradan."

Raiyne uzaklaşırken güler.

"Ne oldu?" Jackson, bagaj kapağını kapatırken sırtışı tamamen şeytani. "Bir Yılan tarafından sikini yalatıldıktan sonra biraz hassas mı hissediyorsun?"

Connor başını ona doğru çevirir. "Siktir git, Reed."

"Hey, yargılamıyorum. Onların kaptanıyla çıkıyorum, unuttun mu?" Jackson hala sırtarak arka koltuğa tırmanır. "Ama söylemeliyim ki, senin o tarafa eğilimli olduğunu düşünmemiştim."

"Senin yorumların olmadan da başım yeterince dertte." Connor, Jackson'ın karşısındaki arka koltuğa oturduktan sonra kapıyı çarparak kapatır. "Ayrıca, sadece oral seks yapmıştı."

"Kendine öyle söylemeye devam et," der Viktor, sürücü koltuğuna otururken. "Sanırım o kız arkadaşını sokağa atacaksın, ha?"

Arkadaşım sözlü olarak cevap vermez, sadece kapı paneline yumruk atar. Neyse ki, konuşma sona erer.

Yolcu koltuğuna oturduktan sonra, otoparktan çıkıp malikaneyi geride bırakıyoruz. Deri koltuklar cildime serin geliyor ve otoyola girerken motor sessiz bir güçle mırıldanıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, şehir ışıkları bulanık bir şekilde geçip gidiyor. Yansıman boş, boşlukta sanki her gün olduğu gibi. Sol elimi esnetiyorum, parmaklarımda hissettiğim uyuşukluğu gidermeye çalışıyorum.

"Orada ne olduğunu anlatmak ister misin?" Viktor bana bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Hamamböceğini uzaklaştırmak planın bir parçası değildi."

"Seks sekstir. Ve onun dikkatini dağıtarak sana Ketamin enjekte etme şansı verdi." Sesim düz, ilgisiz. Her zamanki gibi. "Önemli mi?"

"Bu konuda tuhaf davranıyorsan önemli."

"Kendi ilişki sorunlarına odaklan." Sözlerim istemediğim kadar keskin çıkıyor. "Erkek arkadaşın, kırbaçlarla olanlar yüzünden hâlâ benim ölümümü planlamıyor mu?"

Viktor'un elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Beckett bir şey planlamıyor. Sadece seni anlamıyor."

Çoğu zaman ben de kendimi anlamıyorum. Bu gece olduğu gibi. Merci'nin bana sürtünmesinden sertleşmem - bu sadece biyoloji. Onu boşaltmam - bu kontrol meselesiydi. Ama beni tırmaladığı yerlerde cildimin yanması, kıyafetlerimdeki lekeler her baktığımda sikimin hareket etmesi...

... Bu benim anlamadığım bir şey.

Bagajdan gelen yumuşak bir inilti dikkatimi çekti. Sakinleştiricinin etkisi geçiyor olmalı.

"Yakında uyanacak," diyor Connor. "Ona tekrar ilaç vermeli miyiz?"

Kafamı sallıyorum. "Havaalanına varana kadar bekleyebilir."

Jackson koltukların arasında öne eğilir. "Onu Long Island'a geri götürmekten emin misin? Riskli görünüyor."

"Uçuş manifestosuna göre Miami'ye gidiyoruz." Sol elimdeki dövme, ameliyat izlerini kapatmak için yaptırdığım dövme, parmağımla izliyorum. "Cesedi bulunursa çok büyük bir tesadüf olur."

O, koltuğa yaslanarak burun kıvrıyor. "Evet, Killian son sınıfta tutuklanmamı çok isterdi. NHL'de oynama şansımı da mahvederdi."

Connor homurdanır. "Çünkü Winnipeg'e gitmek için *çok heyecanlı* görünüyorsun."

Jackson cevap vermez. Gelecek yılki kariyeri konusunda ketum davranıyor. Winnipeg kimsenin taşınmak isteyeceği ideal bir yer değil, ama takım oldukça iyi.

Ve kimse, hangi takım tarafından seçilirse seçilsin, NHL'de oynamak istiyorsa bunu geri çevirmez.

Derin bir nefes verip, tekrar pencereden dışarıya bakıyorum, Miami silüeti bulanıklaşıyor. Işıklar körfezden yansıyor ve şehrin ayna görüntüsünü oluşturuyor.

Bu manzara o kadar güzel ki, Merci'yi o ipekler üzerinde düşünmeme neden oluyor — tüm akıcı zarafeti ve kontrollü gücüyle, vücudu sanki yaşayan bir sanat eseri gibi kıvrımlı. Artık benim alanımı işgal eden garip üvey kardeşim değil. Bunun yerine, dikkat çeken ve vücudunu bir silah olarak nasıl kullanacağını çok iyi bilen biri haline geldi.

"Elin nasıl? Son zamanlarda çok daha fazla esnetiyorsun." Viktor'un sesi yumuşak ve endişeli.

"Her zamanki gibi." Parmaklarımı tekrar büküyorum, bilekten parmak uçlarına kadar tanıdık bir karıncalanma hissi yayılıyor. "Çoğu zaman hiçbir şey hissetmiyorum, ama idare ediyorum."

Ancak bu tamamen doğru değil. Durum gittikçe kötüleşiyor. Kavrama gücüm azalıyor, bu da endişe verici. Kahretsin, düşüşün kendisi beni felç edebilirdi, her şeyi sona erdirebilirdi.

Bunun yerine, bu kusurlarla, bu zayıflıklarla baş başa kaldım.

Çocukken geçirdiğim travmatik kafa yaralanması beyin hasarına yol açmış olması yetmezmiş gibi.

Her şeye rağmen, bundan kurtulmayı başardım ve hatta Senators tarafından seçilecek kadar iyi oldum.

Ama her şey yeniden bozulmaya başladı. Hem de son sınıfta. Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Elimdeki sorunu çözemezsem, Ottawa'daki NHL geleceğime veda edebilirim.

O zaman tamamen işe yaramaz hale gelirim.

Havaalanı görünmeye başlıyor. Connor'ın babasının jeti özel pistte bizi bekliyor, bizi tüm bunların sona ereceğı eve götürmeye hazır.

Viktor hangara yanaşır ve motoru durdurur. Arkada, kaldırma kapısı açılırken elini omzuma koyar. "Senin için burada olduğumu biliyorsun. Benden hiçbir şey saklamana gerek yok."

Sözleri yumuşak ve dikkatli. Samimi olduğunu biliyorum, ama içimde bir şeyleri tırmalıyor ve neden rahatlatıcı değil de ağırlık gibi hissettirdiğini açıklayamıyorum.

Onun dokunuşunu omuzlarımdan silkeliyorum. "Kendi annem bile benim haline gelmiş halimi kabul edemedi, senin de gitmen an meselesi. Özellikle de senin değerli Beckett'in beni sevmediğı düşünülürse."

Viktor'un yüzü sertleşir, ama o cevap vermeden ben arkamı dönerim. Onun ilgisine ya da sadakatine ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

Şu anda tek ihtiyacım olan, Merci'nin yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamak. Ve yakında, tam da bunu başaracağım.

Bölüm 4

Merci

Başım çekiç gibi zonkluyor, her kalp atışında kafatasımdan yeni bir ağrı dalgası geçiyor, boğazım kurumuş ve kaşınıyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum, ama ağırlıktan dolayı kapanıyorlar. Vücudum, sanki melas içinde yüzmeye çalışıyormuşum gibi halsiz.

Derin bir nefes alıp, dişlerimin takırdamasını durdurmaya çalışıyorum ve bilinç yavaş yavaş geri gelirken yerleşen mide bulantısını kovmaya çalışıyorum. Ne oldu böyle?

Son hatırladığım şey... Oh, lanet olsun.

Zach.

Beni o şeytan maskesinin arkasından izleyen çelik grisi gözler, beni...

Hayır

Gözlerimi açıyorum ama karanlık kafamı karıştırıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama kollarım arkamda bağlı. Boynumdaki metalin ısırtığı nabzımı hızlandırıyor ve hareket ettiğimde zincirin tıkırtıları duyuluyor.

Soğuk hava açıkta kalan tenimi ısırtıyor. Altımda bulunan pürüzlü beton da kuzeydeki kışlar kadar soğuk.

Miami değil.

Kesinlikle Miami değil.

"Siktir, siktir, siktir." Dizlerimi kendime doğru çekerim, sonra yukarı iterek etrafıma bakarım.

Açık kirişleri ve yüksek tavanları olan geniş bir depoda bulunuyorum. Boş, endüstriyel ışıklarla aydınlatılmış. Birkaç pencere var ve dışarıda gökyüzü koyu gri bulutlarla kaplı.

En azından küçük, karanlık bir yer değil. O lanet dondurucuya tekrar hapsediğimi düşününce midem bulanıyor, kusacak gibi oluyorum.

Dur, Merci.

Şu anki boktan duruma odaklan.

Mesela, pislik üvey kardeşim beni uyuşturduktan sonra dev bir et dolabına benzeri bir yere bağladı. Metal sesini takip ederek tekrar hareket ediyorum. Harika, boynumdaki metal tasmaya bağlı zincir yere cıvatalanmış ve o kadar kısa ki ayağa bile kalkamıyorum.

"Orospu çocuğu."

Deponun kapısı gıcırdayarak açılır ve Zach koyu renk kot pantolon ve siyah Henley tişört giymiş olarak içeri girer. Yine takındığı o sakın tavrında korkutucu bir şey var. Çok soğuk. Sanki sokakta yürüyormuş gibi.

"Bakın kim sonunda uyanmaya karar verdi."

Gülümseme gibi görünen bir ifadeyle dişlerimi gösterdim. "Git kendini kaktüsle becer."

Zach cevap vermez. Orada durur, tüylerimi diken diken eden o boş, anlamsız bakışla bana bakar.

Arkasında, kristal rahibe maskesi takan pislik girer, bu boktan durum için fazla havalı havası ikinci bir deri gibi etrafını sarar.

"Bu sefer beni öldürmek için yardıma mı ihtiyacın var?" Çenemi arkadaşına doğru uzatıyorum. "Bu yüzden mi destek getirdin?"

Sadece bana boş boş bakıyor. Sanki insan bile değilmiş gibi.

Bu çok sinir bozucu.

"Dilini mi yuttun? Yoksa sadece tuğla duvar taklidi mi yapıyorsun?"

Rahibe Maskesi kıkırdar. "Vay canına, bana onun bu kadar geveze olduğunu söylememiştin."

"Sen de bana daha fazla orta parmağım olmasını dilettiliyorsun, böylece senin gözdağı taktiklerine ne kadar aldırmadığımı gösterebileyim."

Zach yaklaşır, çömelir, çelik grisi gözleri benimkilere kilitlenir. Ölüdürler. Boşturlar. Tıpkı okulda bana saldırdığı gün olduğu gibi, okul güvenliği onu çekene kadar elleri boğazımı sıkıyordu.

Ama hala cevap vermiyor ve bu beni kulüpte ona sürtünürken tepki alamadığımda olduğu gibi sinirlendiriyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O... o beni mastürbasyon yaptı. Beni boşalttı.

"Sonunda öleceğini anladın mı *kardeşim*?" Zach'in sesi düz, mekanik.

"Biz *üvey kardeşiz*, seni psikopat pislik." Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısıarak ona bakıyorum. "Ve beni boşalttığın için iğreniyorum. Cidden mi? Bu Game of Thrones seviyesinde bir şey."

Çenesi titrer.

Öleceksem, ona elimden gelen her şeyi fırlatayım bari. "Dur tahmin edeyim, bir erkeğe azdığın için kırgınsın, ha? O kırılğan erkekliğin nasıl gidiyor?"

Zach'in gözleri kararır ve bir an için onu kızdırmış olabileceğimi düşünürüm. Ama sonra dudakları gülümsemeye benzer bir şekle bürünür. "Ben ayırım yapmam. Her deliği sikerim."

Ona yenik düşmemek için, midem tuhaf bir şekilde ters dönse de, ona kötücül bir gülümseme atarım. "Her deliği mi? Lanet olsun, egzoz borularını sismek gerçekten görölmeye değer bir manzara olmalı. 'Kim yaramaz Nissan olmuş?' diye fısıldarken bagajı tokatlıyor musun?"

Gözleri hafifçe kısıldı — aldığım ilk gerçek tepki — arkadaşı ise kahkahayı patlattı ve nedense bu beni daha da sinirlendirdi.

Belki de lanet bir hayvan gibi bağlandığım içindir, ya da belki de Zach ile tanıştığımızdan beri onun hakkında ilk kez bir şey öğrendiğim içindir. Ve bu sadece rastgele bir ayrıntı değil, cinsel yönelimi kadar önemli bir şey.

İlk günden itibaren benimle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belli etti, beni kendi alanındaki istenmeyen bir haşere gibi davrandı. Bu yüzden onu tanımak söz konusu bile olamazdı.

Zach yaklaşıyor ve elini kaldırdığında irkiliyorum. Kahretsin. Ona korku göstererek tatmin olmasını istemiyorum, ama görünüşe göre babamın

travmam çok derin.

Bir saniye hareketsiz kalır, gözleri kısılr, sonra başparmağı alt dudağıını okşar, dokunuşu şaşırtıcı derecede naziktir ve küçük elektrik akımları doğrudan sikime gider. "O ağzın başını belaya sokacak."

Gözlerimi kısarak, başparmağını sertçe ısırırım. Bırakmam, sadece ona bakarak hırlar, sikim onun başparmağını dudağıımda gezdirmesinden hoşlandığı için sinirlenirim. Nedense, psikopatın beni bağladığı haberini almamış... ve bu eğlenceli bir şekilde değil.

Zach'in kaşları çatıldı, ama geri çekilmedi. Gözünü bile kırpmadı. Tepki vermedi.

Ben de dişlerimi daha derine batırıyorum, dişlerim deriyi parçaladığında dilim kanla kaplanıyor. Aniden, biri bana vurunca yüzüm acıdan patlıyor. Vuruş o kadar güçlü ki başım yana doğru savruluyor ve ağzımda hala kan varken Zach'in başparmağını bırakıyorum. Tadı metalik, keskin ve onu tükürüyorum, kan yanımdaki betona sıçrıyor.

Beni tokatlayanın onun arkadaşı olduğunu bilerek geri dönüyorum, ama dikkat çekmek isteyen bu pisliğe kükrememin sebebi bu değil.

Hayır.

Zach'in başparmağını şefkatle kontrol ettiği için onun elini bilekinden ısırıp koparmak istiyorum.

Tanrım, benim neyim var böyle?

Zach, tasmamın zincirini çekiyor ve ben de kendimi tutamayıp inliyorum. Gözleri, dar taytımın kumaşına utanç verici bir şekilde sertleşmiş olan kasıklarına kayıyor.

Hayatım mahvoldu.

"Kulüpte yetmedi mi?"

"Oh, lütfen." Gözlerimi devirip, karnımda biriken sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Elinle yaptığın iş en iyi ihtimalle vasattı. Kamyon durağıındaki glory hole'larda daha iyisini yaptılar."

"Bu yüzden mi nefes nefese kalıp çaresiz bir fahişe gibi yumruğuma sikini sokuyordun?"

Rahibe maskeli adam burnunu çeker. "Belki de ikiniz sevişip bu isteğini gidermelisiniz."

Zach'in gözünün yanındaki kas seğirdi, havadaki gerginlik arttı ve ben daha fazla zorlamadan edemedim.

"Ne oldu? Yeterli olamayacağından mı endişeleniyorsun? Yani, Jacob's Ladder etkileyici falan ama..."

Elini uzatıp yakamın üstünden boğazımı kavradı. "O çeneni kapatmazsan, ben kapatırım."

Ağzımı açıp dilimi çıkararak ona göz kırptım.

Yüzünde şeytani bir sırıtış yayılır ve kulağıma sıcak nefesini üfleyerek yaklaşır. "Raiyne çok daha iyi emiyor, neden seninle uğraşayım ki?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Nasıl..."

"Görünüşe göre ortak bir arkadaşımız var." Sesi soğuk ve mesafeli. "Gerçi, senin onun arkadaşısı olduğundan emin değilim."

Bu sözler, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor. Raiyne. *Şimdiye kadar* arkadaşım sayabileceğim tek kişi... beni sattı.

Zach yanağını okşadı. "Fazla kafana takma, Merci. Hafta sonuna kadar buradan gitmiş olacaksın."

Ayağa kalkar, ikisi de döner ve beni burada bırakarak uzaklaşırlar.

Beş yıl boyunca kaçtım, kendimi yeniden keşfettim ve özgür olduğum bir hayat kurdum. İp üzerinde uçabilirdim. Her şey, herkes olabilirdim.

Şimdi başladığım yere geri döndüm: kapana kısılmış, çaresiz, başkasının merhametine kalmış.

Zach bana dokunduğunda neden sikimin sertleştiğini bilmek bile istemiyorum. Bu, başa çıkmaya hazır olmadığım bambaşka bir boktanlık.

Gözlerimi kapatıp, performans öncesinde yaptığım gibi kendimi toplamaya çalışıyorum. Onlar geri dönmeden önce kaçmanın bir yolunu bulmak için yirmi dört saatten az vaktim var. Çünkü olanlar için suçluluk duyabilirim, ama bunun için ölmeye hazır değilim.

Hiç de bile.

Bölüm 5

Zach

Soyunma odasının floresan ışıkları hafifçe vızıldıyor, çoğu insan bu sesi duymazdan gelir ama benim sinirlerimi bozuyor. Ekipman çantamı bankın üzerine atıp, soğutucudan bir muz ve bir şişe bal alıyorum. Bu, her maçtan önce yaptığım bir rutin, bir tür batıl inanç. Bunu her yaptığımda, sanki kaderi kandırıp bana güç vermesini ve vücudumun parçalanmamasını sağlıyorum.

Hiç işe yaradığı söylenemez. Ama rutinlerin mantıklı olması gerekmez. "Ver şunu." Viktor elini uzatır, parmaklarını kıpırdatır.

Muzu ona veriyorum, o da muzun kabuğunu soyuyor, bir ısırık alıyor ve yutuyor.

Bana geri verir ve gülümser. "Her şey yolunda."

Muzunu aldıktan sonra üzerine biraz bal eklerim, sonra bir ısırık alıp yavaşça çiğnerim. Koç Harper yanımdan geçer, gözleri Viktor'da bir süre durur, sonra bana soğuk bir bakış atar. Viktor'un eli su şişesini sıkıca kavrar, burun delikleri genişler.

Bu sahne karşısında göğsüm sıkışır ve boğazımda büyüyen yumruyu yutarım. Belki Viktor annem gibi beni terk etmez.

Kırbaç olayı yaşandıktan sonra bile bu kadar uzun süre benimle kaldı.

Ama ona bu kadar bağımlı hale gelmiş olmaktan nefret ediyorum.

Bu inatçı herif, ben onunla mücadele etmekten vazgeçene kadar hayatımın her alanına girmeye devam etti. Junior'larda arkadaş olduğumuza karar verdi ve öylece oldu.

Aynı şekilde, ekşi süt olayından sonra da benim kişisel tat testçim olmak için ısrar etti. Tabii ki, arkadaşımın takıntılı eğilimleri, neden içmeye devam ettiğimi anlayamadığında ortaya çıktı. Sonunda, yirmi dört saat sonra pes ettim, çünkü ya ona hiçbir şeyin tadını alamadığımı söyleyecektim ya da onu lanet bir yastıkla boğacaktım. O, hayatta bir kez karşılaşabileceğin türden bir kaleci olduğu için onu öldürmek iyi bir fikir değildi.

Ailesi de dahil olmak üzere herkes onu arayacaktı.

Annesi eskiden suikastçıydı ve hala öyle olabilir. Bunu bilmem gerekmiyordu ama Viktor nedense bu bilgiyi benimle paylaşmaya karar verdi.

Ne yazık ki Bayan Novotny, Koç Harper'ı gerçekten seviyor. Keşke sevmeseydi. Böylece onun ortadan kaybolması ve bizim arkadaşlığımıza karışmayı bırakması daha kolay olurdu.

Ama gelecek yıl bana kim göz kulak olacak? Ottawa tamamen yeni bir takım ve yeni bir kadroya sahip, yani güvendiğim kimse yok.

Muzumu ve balımı bitirip, kabuğunu atmak için kalktığım anda, Henneman'ın odanın diğer ucundan bizi izlediğini fark ettim. Yeni öğrenciye dişlerimi gösterdim ve o hemen başka yere baktı, kaskını alıp odadan çıktı.

Jackson yanımdaki kabinden gülüyor. "İstese seni ikiye bölebilir, biliyorsun değil mi? Çocuk tuğla ev gibi yapılı."

Burun kıvırıyorum. Fiziksel boyutun hiçbir önemi yok. Bu dersi çok erken öğrendim — güç sadece kas kütlesiyle ilgili değildir.

"Onunla ne sorunun var ki?" Connor sopasını bantlarken sorar.

"Ona güvenmiyorum."

Jackson gülüyor. "Sen kimseye güvenmezsin." Haklı.

Ama Alexei benim... tuhaflıklarımı anlıyordu. Buz üzerinde zayıflıklarımın farkındaydı ama bunları bana karşı kullanmadı.

Viktor ona sırrımı söylemiş olabilir, ama ikisi de Alexei'nin elimle ve beden dilini okumakla ilgili sorunlarım olduğunu nasıl anladığını doğrulamadı.

Kuzenininki aksine, o benim bu zayıflıklarımın nedenini ve nerede olduğunu anlamaya çalışmadı. Bunun yerine, uyum sağladı ve birlikte çalıştık.

Ama Henneman? O bir şeyler saklıyor. Soyunma odasında çok ürkek, çok tetikte.

Kabuğu attıktan sonra, dolabıma geri dönüp ekipmanımı giymeye başladım. "Novy, beslemeyi kontrol ettin mi?"

Merci'yi kızdırmak için dün bütün gün onu yalnız bıraktım, izolasyonun kafasını karıştırmasına izin verdim — tıpkı her ameliyattan sonra hastane odasında otururken benim kafamı karıştırdığı gibi. Viktor, depodaki video beslemesinin yanı sıra, tesise bir de güvenlik görevlisi yerleştirdi.

Ve Merci'nin kaçması ihtimaline karşı ona bir takip cihazı enjekte etti.

"Evet."

Dirsek pedimin cırt cırtlı kayışını taktıktan sonra dönüp ona baktım. "Ee?"

Karanlık ve eğlenceli bir sesle kıkırdadı. "Altına işedi. Ellerin arkada bağliırken tuvalete gitmek zor oluyor galiba."

"Hak etti." Ama bu sözleri söylerken bile, göğsümde bir şey sıkışıyor, cildimi yırtmak istememe neden olan tanıdık olmayan bir his.

Bu suçluluk duygusu değil, bu hissi tanıyorum, adını koymam haftalar sürse bile. Ama Merci'nin depoda irkilmesi, başka birinin ona zarar vermesi düşüncesi, içime işledi.

Onu cezalandıran kişi ben olmak istiyorum. Ben.

Başka kimse ona dokunmamalı.

Bu mantıksız. Bu duygular... boşa gidiyor. Verimsiz.

Gereksiz.

Formamı giydikten sonra kaskımı ve sopamı alıyorum.

"Onu gerçekten öldürmek istiyor musun?" Jackson'ın sesi alçak, bağcıklarını bağlarken dikkatli.

"Evet."

"O zaman neden hala öldürmedin?"

Cevap vermek yerine, soyunma odasından çıkıp her şeyin mantıklı olduğu buz pistine yöneliyorum. Kurallar açık, hedefler belli. Yorumlanacak karmaşık duygular yok, kaçırılacak sosyal ipuçları yok.

Buz pistine adımımı atarken sopamı bir kez tahtaya vuruyorum, bu ritüel beni sakinleştiriyor. Burada olduğumda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sadece kazanmak.

Takım arkadaşlarım buz pistine çıkarken ben ısınmaya odaklanıyorum. Bugün sol elim daha sert. Eldivenimin içinde parmaklarımı esneterek sürekli uyuşukluğu gidermeye çalışıyorum. Sopayı her zaman düzgün hissedemesem de, pozisyonuma daha fazla güvenerek bunu telafi ediyorum. Ama bazı günler, bunun NHL'de yeterli olup olmayacağını merak ediyorum.

Seçilmek bir şey, ama sınırlarımı ne kadar süre saklayabilirim? Ve organizasyon bunu öğrenirse, ne olacak?

Azı dişlerim gıcırıyor. Bu lanet olası Merci'nin suçu. Zaten var olan engellerime bir yenisini daha ekledi.

Beynimin nasıl yaralandığını pek bilmiyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama insular korteks hasarı statikti ve uzun vadeli etkileri sabitti.

Neyse ki, hokeyde oyun okumak genellikle ince duygusal ipuçlarını yorumlamaktan çok, kalıpları tanımak, hareketleri tahmin etmek ve oyunun akışını anlamakla ilgilidir.

Ve insular korteks sosyal ve duygusal işlemeye ilgilenirken, görsel korteks ve motor planlama bölgeleri gibi diğer beyin bölgeleri atletik performans ve uzamsal farkındalıkta daha önemli bir rol oynar.

Bu nedenle babam, belirli dizilişleri, rakip eğilimlerini ve pozisyonel oyunu tanımama yardımcı olması için antrenörler tuttu. Ayrıca, benim sağlık durumum hakkında konuşmamaları için onlara gizlilik sözleşmesi imzalatmıştı.

Ve tüm bunlar ben çocukken olduğu için, belirli oyunlara karşı güçlü bir kas hafızası ve içgüdüsel tepkiler geliştirmek için zamanım oldu. Vücut dilini okumada veya daha az belirgin ipuçlarını tahmin etmede zayıflıklarım, herhangi bir oyuncunun sahip olabileceği normal eksiklikler gibi görünüyordu.

Ama Merci'nin verdiği zarar...

Viktor'a gereğinden fazla sert bir şut atıyorum.

O da maskesinin kafesinden bana öfkeyle bakar. "Ne oluyor lan?"

diye homurdanıp uzaklaşıyorum ve maçın başlamasına hazırlanırım.

Koç Nieminen stratejiyi gözden geçirerek Penn State'in zayıflıklarını hatırlatıyor. Sanki bu adamları nasıl yeneceğimizi bilmiyormuşuz gibi. Tabii ki, Koç Harper Henneman ve beni birlikte sahaya sürüyor.

Bu tutarsız birinci sınıf öğrencisiyle uğraşmaktan nefret ediyorum. Onu neden takıma kabul ettiler ki? Kafamı sallayarak, puck drop için sıraya girmek üzere kayıyorum.

İlk periyot hızlı geçiyor, iki takım da topu birbirlerine geçiriyor. Henneman pası kaçırıyor ve bölgemizi savunmasız bırakıyor. Oyunu bozmak için gerekenden daha sert bir vuruş yapmak zorunda kalıyorum ve omzumla rakip forvetin göğsüne çarpıyorum.

Benim takımımın yedek kulübesine dönerken, sopamı onun patenlerinin arasına sokuyorum ve Henneman yere düşüyor. Ayağa kalkmaya çalışırken yüzü ve boynu kıpkırmızı oluyor. "Senin sorunun ne lan!"

Cevap vermiyorum. Jackson, savunmacıları kibirli bir şekilde geçip, bir hareketle kaleciyi atlatarak golü atarken, ben yedek kulübesine otururken ona bakmıyorum bile.

Kornalar çalar ve skor tahtası yanar.

Bir sonraki devrede, Penn State yüz yüze gelmeyi kazanır. Kanat oyuncusu içeri girmeye çalışır, ama ben öne çıkıp onu bariyere doğru iteklerim. Darbe temizdir, ama o bundan hoşlanmaz. Puck uzaklaştırılır uzaklaştırılmaz, eldivenlerini çıkarır.

Tereddüt etmiyorum.

İlk yumruğum çenesine isabet eder ve kafasını geriye doğru savurur. Kaskı çıkar. İkinci yumruk dudağını yarar. O da kaburgalarımın bir yumruk atar, ama ben neredeyse hissetmem. Mahvolmuş sinir sistemimin avantajlarından biri —ağrı aynı şekilde hissedilmiyor, hatta hiç hissedilmiyor.

Hakemler beni çekene kadar, yüzü kanlar içinde kalır. Beni ceza kutusuna götürürler ve ben oturup, zor nefes alırım.

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı kontrol ediyorum. İyi görünüyorlar. Belirgin bir şişlik veya yer değiştirme yok.

İyi.

Ceza sahasının kapısı açılır ve görevli bana bir su şişesi uzatır. Ona bakmadan şişeyi alırım, gözlerim Henneman'ın bir başka garip hücumunu yaptığı buzda sabitlenmiştir.

"Rica ederim," diye mırıldanır görevli.

Gözlerimi kırıştıtararak, bir şey söylemem gerektiğini fark ettim. Ama kelimeler her zaman doğal olarak gelmiyor, olması gerektiği gibi oluşmuyor. Biri bana hatırlatana kadar. "Teşekkürler."

İki dakika geçip gider ve sonunda serbest bırakıldığımda, düdük çalarken, biri puku pleksiglasın üzerinden tribünlere fırlatmışken, ben de kayarak bankın yanına dönerim.

Viktor, her zamanki bilge bakışıyla bana doğru kayıyor. "Elin iyi mi?" "İyi."

Bankta, Jackson'dan eldivenlerimi alıp tekrar giydim. Birkaç dakika sonra, bir sonraki vardiya için bariyerin üzerinden atladım. Henneman başka bir pası kaçırdı ve ben dişlerimi sıktım. O sahada bir yük. Ama Koç Harper onu oynamaya devam ediyor, hak etmediği şanslar veriyor.

Üçüncü periyot başladığında, hücum bölgesindeyiz. Connor bana pas atıyor ve puck bıçağımın bandına çarptığı anda şutumu atıyorum. Puck kalecinin üzerinden geçip üst köşeye giriyor.

Gol sireni çalar.

"Evet, harika!" Connor, buzun ortasına doğru kayarken sırtıma vurur. "İşte ben de bunu kastetmişim."

Maçı 3-1 kazanarak bitiriyoruz ve Koç Harper'ın Viktor'a gururla baktığını, sonra da yüzünü asmasını görüyorum. Birinin sana öyle bakması güzel olmalı.

Jackson bana doğru kayarken inliyor. "Eve dönüş çok zor olacak. Okulun geri kalanı kış tatilindeyken neden maç oynamak zorundayız ki?"

Viktor da bize katılır. "Yolculuk en az altı saat sürecek. Lanet olası New York trafiği."

Haksız değil. Buraya gelmemiz dört buçuk saat sürdü. Ama şehirden geri dönmek her zaman bir felaket.

Jackson'a dönüyorum. "Blackwell seni bekliyor mu?"

Sırıttıyor. "Tabii ki. Serpents dün Harvard'la oynadı. Hem de kendi sahasında."

Connor omzuma dokunur. "Sonra dışarı çıkmak ister misin?" "Başka planlarım var."

Ama onun yüzünü incelerken dişlerimi sıkıyorum. Arkadaşım hala evinde yalnız ve onun vücut dilini anlayamıyorum ama öncelikle vücut dilinin olması bile bir şeylerin yolunda olmadığını anlamam için yeterli.

Omuzlarını silkiyor.

"Merci?" Başımı

sallıyorum.

"Yardım ister misin?"

"Hayır." Sert bir şekilde çıkıyor ağzımdan, ama Connor'ın üvey kardeşime elini sürmesi fikri, takım arkadaşımın boğazını parçalamak istememe neden oluyor.

Belki Viktor haklıdır. Belki de benim boktan beynimin anlayamadığı başka bir şey vardır.

Ama bunun önemi yok çünkü bu gece sonunda intikamımı alacağım ve Merci Laurent artık var olmayacak.

Bölüm 6

Merci

İki gün.

Lanet olası iki gün.

Saydığımdan değil tabii. Bu, bir parça akıl sağlığına tutunduğumu gösterir ki... hayır, değil. Akıl sağlığım, King Dickhead McAsshole bana bir kova bile bırakmadığı için altıma işediğim altıncı saatte sona erdi.

Zaten kullanabileceğim de değildi. Lanet ellerim arkamda bağlı.

Ama Nope-ville'in ortasındaki bir depoda altıma işemek gibi bir aşağılanma mı? Bu yeni bir dip nokta ve ben oldukça dip noktalara ulaşmıştım.

Sokaklarda geçirdiğim ilk gece gibi. On beş yaşındaydım, ödüm kopmuştu, sırt çantam ve kaçmadan önce alabildiğim kadar para dışında hiçbir şeyim yoktu. O zamanlar Chicago'ya giden Amtrak treni iyi bir fikir gibi görünüyordu. O kadar uzaktı ki, orada kimse beni aramaz diye düşündüm.

Güzel bir yüz ve sıkı bir kıçın beni besleyeceğini çok çabuk öğrendim. İlk kez para için seviştiğim yer 7-Eleven'in arkasındaydı. Adam bakire olduğum için ekstra para ödedi.

Yine de, bu kelimenin tam anlamıyla cinayete teşebbüs eden komplo bile, biyolojik babamın yaptıklarından daha iyidir. Derimde tüylerim diken diken oluyor, bodrumdaki lanet olası derin dondurucuyu hatırlayınca ensemdeki tüylerim diken diken oluyor.

Oraya kilitlendiğimde, boğazım kuruyana kadar çığlık attım, tırnaklarım kenarları tırmalarken kırıldı. Ne zaman başladığını hatırlamıyorum, ama altı yaşımdan beri beni oraya attığını biliyorum. O zaman, spaghetti çatalımdan düşüp gömleğime bulaşmış, sos leke bırakmıştı.

Beni saatlerce karanlıkta bırakmıştı, soğuk metal her taraftan üzerime baskı yapıyordu.

Oraya gitme. Şimdi değil.

Boynumu çevirip, bulunduğum alanı gözden geçiriyorum. En azından geniş, küçük bir iyilik işte. Muhtemelen burada ölecek olsam bile.

Karnım guruluyor. Aç olduğumdan değil. Vücudum alışkanlıktan protesto ediyor. Daha önce de aç kaldım, günlerce tuzlu krakerleri paylaştırdım ve kirayı nasıl ödeyeceğimi düşündüm.

Kaçtıktan sonra sokakta geçirdiğim o yıl mı? Tamamen hayatta kalma modundaydım. Chicago kışları özellikle acımasızdır.

St. Louis'de işler nihayet düzelmeye başladı. Bir striptiz kulübünde iş buldum ve direk dansını öğrendim. Sahibi bana numaralar öğretti, kalabalığı nasıl çalıştıracağımı gösterdi. İlk kez kendimi... güçlü hissettim.

Kontrolün bende olduğunu hissettim.

Bana Viagra'yı da öğretti. Meğer kira zamanı geldiğinde, benim gibi minyon bir kız bile kadınları becerirken numara yapabiliyormuş. Kaliforniya'ya vardığımda, her şeye karşı duyarsızlaşmışım.

Raiyne buna "*hustler dayanıklılığı*" diyor. Ben ise "günü atlatmamı sağlayan şey" diyorum.

Boğazım düğümleniyor ve engelleyemeden, onun adını düşününce gözlerimin köşelerine yaşlar doluyor. "Lanet olası hain yılan."

Kaçtığımdan beri edindiğim tek arkadaşım, ya da arkadaşlık sandığım şey, lanet olası bir şekilde boşa gitti. Onunla on sekiz yaşındayken Kaliforniya'da tanıştım. Beni Obsidian Rabbit çevresine soktu, işin inceliklerini gösterdi, daha yüksek fiyatlar talep etmeyi ve güvende kalmayı öğretti.

O orospu çocuğunun beni sattığına inanamıyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Kafamı kaldırdım ve Zach'in oynadığı boktan oyunun bir sonraki turuna kendimi hazırladım.

Ama onun soğuk, ölü gözleri yerine, camı kesebilecek kadar keskin bir bakışla karşılaşıyorum.

Sarışın bir kadın, "bana bulaşma" diye bağırarak içeri girer — omuzları geriye çekilmiş, çenesi yukarıda, sanki yüksek moda distopyasından çıkmış gibi arkasında dalgalanan özel dikim bir paltoyla. Kırmızı topuklu ayakkabılarla bir avcının zarafetiyle yürür. Eminim o ayakkabıları birinin boynuna saplayabilir.

Birkaç metre ötede durur, delici mavi gözleri mikroskop altındaki ilginç bir böcekmişim gibi bana odaklanır. "Demek oğlum bunlarla uğraşıyormuş."

"Senin oğlun da kim lan?" Sesim boğuk çıkıyor, muhtemelen susuzluktan.

Ama cevap vermesi gerekmiyor. Üvey kardeşim dışında burada olan tek pislik, rahibe maskesi takan adam. Zach'e şefkatle dokunan adam.

Çenem sıkışır.

Ugh, neden bu beni bu kadar rahatsız ediyor? Raiyne'in Zach'le birlikte olması bile beni aynı şekilde etkilemiyor. Belki de ben de kızıl saçıyla yattığım içindir?

Keşke kafamı betona vurup kendime biraz akıl verebilseydim, çünkü beni öldürmek isteyen psikopat adama dokunan bir pislik yüzünden ciddi ciddi kıskançlık duyuyorum.

Kadın yaklaşıyor. Yırtıcı yürüyüşü beni deli ediyor. "Kimsin sen?"

"Çocuğunun arkadaşının kaçırmaya karar verdiği bir striptizci." Omuz silkiyorum, kalbimin nasıl çarptığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bilirsin, normal bir Salı günü."

"Tekrar dene." Tasarımcı pantolonuyla, muhtemelen benim sahip olduğum her şeyden daha değerli olan pantolonuyla, benim seviyeme çömeldi. Gözleri daralarak yüzümü süzdü. "Tanıdık geliyorsun. Adın ne?"

"Merci."

Gözleri büyüdü ve gözlerini kırptı. "Merci? Merci Laurent? Evelyn'in oğlu mu?"

Annemin adının geçmesi mideme yumruk yemiş gibi hissettirir. "Annemizi tanıyor musun?"

"Arkadaşız." Dikleşir, cebinden telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırır. "Seni arıyordu."

Göğsüm sıkışır. "O... o iyi mi?"

"Sessiz ol." Telefonu kulağına dayadı ve telefon çalarken sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı. "Evelyn, oraya geliyorum. Sana bir sürprizim var."

Göğsümde tanıdık olmayan bir sıcaklık yayılır, alt dudakım titrer. Annemi aramış. Gerçekten annemi aramış...

Vücudumdaki her kas gerildi.

Onu beş yıldır görmedim. Onunla konuşmadım. Onun oğlu olmadım.

Ve annem hayatta kalmak için yaptıklarını öğrendiğinde... Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikir. Kafamı salları, titreyerek nefes alırım.

Kadın onu cebine geri koyar. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Sanki bir yere gidecekmişim gibi. Beni köpek gibi lanet olası yere zincirlenmiş halde görmedi mi?

Kadın bir dakika sonra geri gelir... cıvata kesiciyle. Annemi göreceğim için çok gergin olsam da, gülümsemem yayılmaya başlar.

Sanırım Zach'in cinayet planı suya düşüyor.

"Bu arada, ben Bayan Novotny." Zincir boynumdan kesildikten sonra, bir bıçak kullanarak bileklerimdeki plastik bağları keser. "Seni eve götürelim."

Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım titriyor. "Bu şey için bir şey yapabilir misiniz?" Boynumdaki metal tasmayı çekiyorum.

Kadın başını salladı. "Bu taraftan."

Onu deponun girişine yakın bir odaya kadar takip ettim. Kilidi çabucak açtı ve tasma düştü. Mutlu olmam gerekirken, bir yanımda bu hissi özlüyordu. Tasmalara karşı bir ilgim var. Tabii ki, ara sıra sahneler dışında bana tasma takmak isteyen biriyle tanışmışlığım yok.

"İdrar kokuyorsun."

"Şey, oğlunuz ve üvey kardeşim beni buraya bağlı ve kova olmadan bıraktılar."

"O çocuklar başını büyük belaya soktu." Bayan Novotny dolaba doğru yürür ve eşofman altı ile sweatshirt ile geri döner. Kollarında 1 numara yazmaktadır.

Kaşlarımda çatılır ve tereddütle giysileri alırım. Kendi idrarımın içinde kalmaktan iyidir. Ama yine de... "Bunlar oğlunuzun mu?"

Kollarını kavuşturup bana sert bir bakış attı. "Annemi ilk kez striptizci gibi görmek mi istiyorsun?"

İnlerim. "Peki. Biraz mahremiyet olabilir mi?"

Gözlerini devirir, sonra ofisin kapısını kapatarak çıkar. Hızla giyinirim, duş alabilmeyi dilerim. En azından bu salak herifin kıyafetleri geri verdiğimde kokacak... ve onun yaptıklarından sonra onları yıkamaya hayatta niyetim yok.

Giyindikten sonra ofisten çıkıyorum. Kıyafetler beni babasının kıyafetlerini deneyen küçük bir çocuk gibi gösteriyor.

Bayan Novotny telefonundan başını kaldırıp topuklarını döndürür. "Bu taraftan."

Onu takip edip Bentayga'sına biniyorum. Long Island'a dönmek gibisi yok. Hepsi lüks arabalar ve evler. Kuzey Kıyısı'nın seçkinleri.

Yolculuk başlangıçta sessiz geçiyor. Sweatshirt'ümün eteğini oynayıp duruyorum, sonunda Bayan Novotny'ye sesleniyorum. "Soruma cevap vermediniz. Annem iyi mi?"

"Hayır." Sesinde acı bir ton var. "Çocuğu kaçmışken nasıl iyi olabilir ki?"

Ellerimin kenarını oynatarak ellerime bakıyorum. Kahretsin. Zach'le olanlardan sonra... "Sadece onun iyi bir hayat sürmesini istedim. Benim sorunlarım olmadan. Benim her şeyi mahvetmeden."

"Hiçbir anne çocuğu olmadan tam değildir. Özellikle de onların güvende olup olmadıklarını bilmediklerinde."

Koltuğa daha da gömülüp pencereden dışarı bakarak, biriken gözyaşlarını silmeye çalışıyorum. Beni bulan Zach'in canı cehenneme. Ve ispiyonlayan Raiyne'in de.

Knight'ların malikanesine vardığımızda kalbim hızla çarpmaya başlar. Beş yıl. Buraya gelmeyeli beş lanet yıl oldu.

Kıpırdayamıyorum. Nefes alamıyorum. "Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin." Bayan Novotny arabadan iner, yanıma gelir, kapıyı açar ve elini uzatır. "Hadi."

Elini tutuyorum ve SUV'den iniyorum, bacaklarım titriyor.

Ön kapıya kadar olan yol çok zorlu. Her adım bir öncekinden daha zor. Ama Bayan Novotny elimi tutmaya devam ediyor ve beni ileriye doğru yönlendiriyor.

Kapıyı çalmadan önce kapı açılır ve karşımda annem durur.

Daha yaşlı görünüyor. Yorgun. Ama gözleri aynı. Sıcak. Nazik. Sevgi dolu.

"Merhaba anne."

Yarı ağlayarak, yarı gülerek bir ses çıkarır, sonra kollarını bana dolayarak beni sıkıca sarar ve ben yıkılırım. Tamamen, sümüklerim akarak, çirkin bir şekilde ağlarım.

Tanrım, onu özlemişim. Onun kucaklamalarını, kahkahalarını ve her şeyini özlemişim. Belki de kaçmak çözüm değildi. Belki de sadece daha fazla acı, daha fazla sorun yaratmıştır.

Anneme sarılırken, Zach'i düşünmeden edemiyorum. O bunu öylece bırakmayacak.

Umarım onu bulduğuna pişman olacak kadar uzun yaşarım.

Bölüm 7

Zach

Takım otobüsü çukurlarla ritmik bir şekilde sallanıyor, her sarsıntı soğuk cama bastırılmış kafamda sönük bir gümbürtü yaratıyor. Dışarıda, New York kışı sonsuz ve gri bir şekilde uzanıyor, sokak lambalarıyla aydınlatılmış iskelet gibi ağaçlar sanki benimle alay ediyormuş gibi hızla geçip gidiyor.

Çevremdeki çocuklar her zamanki gibi gürültülü. Jackson, Connor'ın söylediği bir şeye gülüyor, sesi otobüsün düşük uğultusuna karşı keskin çıkıyor. Bu lanet otobüste beş saat geçirdim ve sinirlerim paramparça oldu.

Jackson, sanki otobüsün sahibiymiş gibi bacaklarını koridora uzatarak benim alanıma eğiliyor. "Peki, kardeşin için planın ne?"

Başımı çevirip ona bakıyorum, çenemi sıkıyorum. "Kardeşim değil."

"Tamam. Üvey kardeşin. Her neyse." Gözlerini deviriyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Kokain katılmış. Yeterince inandırıcı olur. Novotny'nin adamı Merci'nin daha önce kokain çektiğini söyledi."

Basit bir plan. Temiz. Etkili.
Jackson hafifçe ıslık çalar.
"Acımasız."

Cevap vermedim, sadece önüne baktım. Viktor, Koç Harper ile ön koltukta oturuyordu, başları birbirine yakındı. Nabzım hızlandı, bu duygusal bir tepki olduğunun açık bir işaretiydi, bu yüzden başımı çevirip pencereden dışarı baktım, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışacak havada değildim.

Keşke normal olsaydım, keşke herkes gibi olabilseydim.
Ama değilim.

Telefonumu açıp, kokaini sağlayan uyuşturucu satıcısına hızlı bir mesaj göndererek, tahmini varış saatimi bildiririm. Sonra, Pennsylvania'dan ayrılmadan önce Viktor'un bana gönderdiği son video güncellemesini açarım. O Harper'ın yanında otururken videoyu izlemek imkansız olurdu. O pisliğin ne yaptığımızı öğrenmesi, ihtiyacım olan son şey.

Otobüs sonunda sarsılarak durdu ve ben ilk kalkan oldum, çantamı alıp omzuma astım. Otobüsten indim, Connor ve Jackson hemen arkamdaydı. Soğuk hava, kapüşonlu sweatshirtimin kumaşından cildimi ısıırıyordu.

SUV'um birkaç metre ötede, takımımızın gayri resmi sırasındaki diğer araçlarla düzgünce sıralanmış durumda. Jackson'ın kırmızı X7'si, Connor'ın Maserati Grecale Folgore'u, Viktor'un mavi Range Rover'ı - çünkü o pislik her şeyi mavi renkte alır - ve benim siyah Land Rover'ım.

Kışın bitip normal arabalarımızı kullanmaya başlayabileceğimiz günü iple çekiyorum.

Sürücü kapısına yarı yolda, cebimdeki telefonum titredi. Kesintiye sinirlenerek telefonu çıkardım ve ekrandaki mesajı okudum.

Baba: Döndüğünde hemen eve gel.

Kilit açmak için kaydırdım, uygulamayı açtım ve cevap yazdım.

Baba: İptal et. Bu bir rica değil.

Baba: Geldiğinde öğrenirsin.

Siktir.

Depoya gitmem lazım. Bunu bitirip yoluma devam etmeliyim. Ama babamın beni akıl hastanesine yatırma fikrini duyduktan sonra, eskisi kadar direnmiyorum.

Kapıyı açarak çantamı arka koltuğa atıyorum ve sürücü koltuğuna oturuyorum. Kot pantolonumun üzerinden bile derinin soğukluğu bacaklarımı sarıyor. Bayiye hızlıca bir mesaj göndererek randevumuzu iptal ediyorum.

Telefonumu yolcu koltuğuna attıktan sonra SUV'yi çalıştırıyorum. Motor gürültüyle çalışmaya başlıyor ve ben diğerlerini geride bırakarak park yerinden çıkıyorum.

Malikaneye dönüş yolu sessizdir, boş sokaklarda ilerlerken tek ses motorun düşük uğultusudur. Çoğu insan tatil için hala şehir dışındadır, Crestwood sokakları ıssızdır. Bu, kafamdaki kaosla tam bir tezat oluşturur.

Sonunda dairesel araba yoluna girdiğimde, evin görüntüsü, bunca yıl geçmesine rağmen, beni rahatsız ediyor — tamamen taş ve camdan yapılmış, babamın dünyasındaki her şey gibi kusursuz ve mükemmel.

Ben hariç.

Üvey annemin Mercedes'inin yanına park edip arabadan indim. Ön merdivenleri çıktıktan sonra, ön kapıyı itip içeri girdim. Oturma odasından sesler geliyordu, ben de onları takip ettim. Ama köşeyi döndüğümde, birdenbire durdum.

Merci.

İtalyan deri koltuklardan birinde oturuyor, bacaklarını rahatça üst üste atmış. Lavanta rengi gözleri keskin ve hesaplayıcı bir bakışla bana doğru kayıyor, sonra gülümsüyor. "Merhaba kardeşim."

Çenem o kadar sıkı kapanır ki dişlerim çatlayacak gibi olur. O nasıl burada olabilir?

Kim...

"Zach," babamın sesi düşüncelerimi keser. Deri koltuğunda oturmuş, memnun görünüyor—çok memnun. "Kardeşin sonunda eve geldi."

"Üvey kardeşim," diye düzeltiyorum otomatik olarak, sesim düz.

Evelyn, Merci'nin yanındaki koltuğundan kalkar, yüzü mutlulukla parıldıyor. "Harika değil mi?"

"Ne şanslıyız. Hadi lanet olası bir parti verelim."

Babamın ve Evelyn'in yüzlerindeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, sözlerim bir el bombası gibi patladı. Ama Merci gülerek kanepeye yaslandı.

"Aslında burada olmayı planlamamıştım, ama bazen hayatın akışına teslim olmak gerekir." Sesi hafif, alaycı, ama altında bir keskinlik var.

Ondan babama, sonra Evelyn'e bakıyorum. Ebeveynlerimizin yüzlerinde Merci'nin New York'a nasıl geldiğini bildiklerine dair hiçbir ipucu yok. Sadece... mutlu görünüyorlar.

Rahatlamış.

Onlara söylemedi mi?

Evelyn oğluna tekrar bakar, siyah saçlarını kulağının arkasına tarar. "Bayan Novotny onu buldu ve eve getirdi."

Kahretsin!

Bu gün gittikçe kötüleşiyor. Ve şimdi içimdeki duyguların fırtınası kontrolden çıkıyor. Şakaklarım zonkluyor, kalbim deli gibi atıyor.

Babam bana bakar ve her zamanki gibi gülümsemesi titrer ve içimdeki bir şey kopar.

En yakınımıdaki nesneyi, güllerle dolu kristal vazoyu kapıp duvara fırlatıyorum. Çarpma sesi tatmin edici, parçalar kırık sözler gibi yere saçılıyor.

Evelyn sıçrar, elini göğsüne götürür. "Ben... Merci'yi mutfığa götüreceğim. Ona bir şeyler yiyecek bir şeyler hazırlayacağım." Omzuna nazikçe dokunur. "Hadi, tatlım."

Onlar geçerken Merci yaklaşır, nefesi kulağımda sıcak sıcak hissedilir. "Beni şimdi öldüremezsin. Özellikle de Viktor'un annesi beni eve getirdiğinden beri. Denersen bile seni canlı canlı derini yüzer."

Ellerim yumruk haline gelir, ama kıpırdamam. Bayan Novotny ve üvey annem iyi arkadaşlar, bu da benim boku yediğim anlamına geliyor. Daha sonra Viktor'u aramam gerekecek. Yeni bir plan yapmalıyım.

"Zach." Babamın sesinde sertlik var. "Otur."

"Hayır."

"Bu intikam savaşı sona ermeli." Elini tuz ve biber saçlarının arasından geçirir.

"Öyleyse beni akıl hastanesine yatır. Daha önce de bunu istemiştin."

Babamın yüzü bembeyaz olur. "Merci'nin boğazını sıktın! Kafeteryanın ortasında! Ne yapmam gerekiyordu?"

Hastaneden çıkıp nihayet liseye döndüğümde, üvey kardeşime saldırdım ve okul güvenliği beni ondan çekene kadar onu boğmaya çalıştım

"Anlamıyorsun." "O zaman bana açıkla."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Yıllarca beni hem tıp hem de psikiyatri doktorlarına götürdükten sonra, duygusal sorunları işleyemediğimi biliyor.

Zaten ne diyebilirdim ki? Merci'yi her gördüğümde içimi yakan öfkeyi kontrol edemediğimi mi? O yanımdayken neden tüylerimin diken diken olduğunu anlayamadığımı mı? Ya da, o kulüpte bana sürtündüğünü düşünerek mastürbasyon yapmaya devam ettiğimi mi?

"Merci'nin eve gelmesiyle başa çıkabileceğini bilmem gerek." Yaklaşıyor, gözleri yüzümde veremeyeceğim bir şey arıyor. "Çünkü başa çıkamazsan, ona tekrar zarar vereceğine dair en ufak bir işaret bile varsa..."

Burun deliklerim genişler ve nefesim hızlanır. "Dur tahmin edeyim, beni hastaneye yatıracaksın, değil mi?"

"İkinizi de güvende tutmak için gerekliyse." Sesi yumuşar. "Oğlum, bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Doktorlar açıkladı..."

"Benim 'durumum' hakkında başka bir ders almaya ihtiyacım yok." Sözlerim keskin ve sert çıkar. "Ben ne olduğumu biliyorum."

Kafasını sallar. "Öyle mi?"

Yutkunuyorum, kaslarım titremeye başlayacak kadar geriliyor. O haklı. Anlamıyorum. Anlayamıyorum. Insular korteks hasarı bunu garantiledi.

Babam elini uzatır ama ben bir adım geri çekilirim. Biraz moralini bozar ve ellerini ceplerine sokar. "Merci'nin kalıcı adresi hiç değişmedi, bu da yasal olarak hala New York'ta ikamet ettiği anlamına geliyor. GED sınavına girecek ve geçerse Crestwood'a gidecek."

Hayır.

Hayatta olmaz.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"O da senin kadar bir geleceği hak ediyor. Ve sana yardım ettiğim gibi ona da yardım edeceğim."

Göğsüm sıkışıyor, öfke, sıcak ve rahatsız edici bir his kaburgalarımın arkasında yükseliyor. "Yardım etmek mi? Saklamak demek istedin herhalde. Doktorlar, antrenörler, gizlilik anlaşmaları..."

"Sana hayallerini gerçekleştirmek için bir şans vermek için yapmam gerekeni yaptım. Normal bir hayat sürmek için bir şans."

Keşke bu mümkün olsaydı. "Benim normal olan hiçbir yanımda yok, asla da olmayacak."

"O senin ailen, Zach. Bunu kabul etmelisin."

Aile.

Bu kelime, karnımda bir bıçak gibi dönüyor. Annem beni terk etti. Babam, başa çıkamayacağına karar verdiği anda beni sildi. Ve şimdi, hayatımı mahveden bu hamamböceği, benim hiç olmadığım kadar ilgi görüyor ve şımartılıyor.

Babama öfkeyle bakarken üst dudağım seğiriyor. Sonra dönüp uzaklaşıyorum. Odama girince kapıyı çarpıyorum. Parmaklarımla saçlarımı tarıyor, tutamları kavırıyor ve sonra onları çekiyorum. Sertçe.

Cebimdeki telefonumun titremesi dikkatimi çekene kadar çekmeye ve volta atmaya devam ettim. Telefonumu çıkarıp ekrandaki mesajı okudum.

Vik: Annem Merci'yi buldu.

Vik: Üzgünüm.

Vik: Yardım edemem. Bu işe karışmamam emredildi.

Vik: Ayrıca, Beckett'e söyledi.

Vik: Dur.

Cevap vermek yerine, telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve duvardan sekmesini izliyorum.

Yalnızım. Her zamanki gibi. Ve her zaman öyle olacağım.

Ama bunu çözmem lazım çünkü Merci kalıyor. Her gün benim alanımda, hayatımda olacak.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoksa, lanetleneceğim.

Onu Miami'de öldürmeliydim. İşler bu noktaya gelmeden bitirmeliydim.

Ya da belki de beş yıl önce merdivenlerin altında ölmeliydim.

Her ikisi de bundan daha kolay olurdu.

Bölüm 8

Merci

Elimdeki kalemi çevirip parmaklarımın üzerinde döndürüyorum ve önümdeki deneme sınavına gözlerimi kısarak bakıyorum. Kelimeler bir saniye bulanıklaşıyor, sonra tekrar netleşiyor. Rakamlar benimle alay ediyor, tüm çalışma kitabını ateşe atmak istiyorum.

Hayır.

Ben hallederim. Aptal değilim. Aslında, çok zekiyim. Ama bu, kendimi aptal gibi hissettirmek için tasarlanmış bir sürü standart test sorusunu cevaplayarak bunu kanıtlamaktan hoşlandığım anlamına gelmez.

Ve bugün Yeni Yıl. Yıllardır ilk kez, önceki gece bahşiş için kıcımı salladıktan veya kokain bağımlısı zengin bir pisliğe hizmet ettikten sonra akşamdan kalma halimle uğraşıyorum. Bunun yerine, saat onda yattım.

İlerleme, sanırım. Ya da belki de değil. Kim ders çalışmak ister ki? Sanki bir cehennemi başka bir cehennemle takas etmişim gibi.

Yeni telefonum yanımda titriyor, bir göz atıyorum. Sadece, şüpheli bir bağlantıya tıklarsam ücretsiz bir gemi seyahati kazanabileceğimi söyleyen bir spam e-posta. Ne kadar da sevimli. Sesi kapatıp, yatağın üzerine yayılmış GED hazırlık kitabına geri dönüyorum.

Cebir problemi hâlâ orada, sabırla benim ilgilenmemi bekliyor. Ve ilgilenmeliyim. Bu, hayatımın yeni bölümünün ne halt olduğu her neyse, onun ilk adımı, beni tamamen kaybolmuş hissettiren, sanki bir solucan deliğinden emilip lanet olası bir yerin ortasına düşmüş bir astronot gibi hissettiren bir adım.

İnlerim, kalemimi düşürürüm, sonra denizyıldızı gibi yatağa uzanır, tavana bakarım. "Şimdi ne yapacağım ben?"

Tabii ki kimse cevap vermiyor.

Bu eve döneli üç gün oldu ama hâlâ bir zaman kapsülüne girmiş gibi hissediyorum. Eski odam bıraktığımdan neredeyse hiç değişmemiş: lacivert duvarlar, tavanda takımyıldızı çıkartmaları, pencereden içeri giren rahatsız edici derecede parlak güneş ışığı. Hem tanıdık hem de yabancı, artık tam uymayan bir giysi giymek gibi.

Yan dönüp boş kapıya bakıyorum. Kapı yok. Kilit yok. Her an birinin girebileceği geniş bir boşluk var.

Kimsenin umurunda değil tabii. Bay Knight çalışmakla meşgul, annem aşağıda yemek pişiriyor ve Zach... Zach, muhtemelen paha biçilmez bir vazoyu fırlatıp dışarı fırladığından beri ortalarda görünmüyor.

Ne ruh hali ama.

Ve eğer psikopat pislik büyük bilinmeyene doğru somurtarak gitmek istiyorsa, buyursun gitsin. İyi kurtulduk.

Ama o benim kafamda bedavaya yaşıyor. Ne zaman gardımı indirsem, orada oluyor — çelik grisi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor, kucak dansı, aptal piercingli penisi — hayır.

Oraya gitmeyeceğim.

Mesele şu ki, o benim olduğumu biliyordu. Öyleyse neden benim bir fahişe gibi ona sürtünmemi engellemedi?

Ve sertleşmişti. Boşaldı mı ki?

Aniden doğrulup, son soruyu kafamdan silip GED kitabına geri döndüm.

Odaklan, Merci. Sayılar. Kelimeler. Şekiller. O hariç her şey.

Tanrım, beni öldürmek istiyordu. Sözleri yetmezmiş gibi, genelde ifadesiz olan gözlerindeki parıldayan öfke bunu açıkça ortaya koyuyordu.

neden onu düşünmekten kendimi alamıyorum ki... bu beni tahrik ediyor.

Kapı çerçevesine vurulan bir ses beni düşüncelerimden sıçratır. Annem orada durmuş, elinde bir kupa tutuyor ve o yumuşak, nazik gülümsemesini takınmış. "Merhaba tatlım. Çalışmalar nasıl gidiyor?"

"Oh, bilirsin. Sadece x'in 'beni buradan çıkar'a eşit olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Gülerek odama girdi. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Yatağımı işaret ettim. "Mi casa es su casa. Teknik olarak, burası Bay Knight'ın evi ama sen anladın."

Knight'ın evi, ama sen anladın."

Kupayı komodinin üzerine koyduktan sonra yanıma oturdu. "Harika bir iş çıkaracaksın.

Sen her zaman çok akıllıydın, Merci."

"Evet, ama akıllı olmak faturaları ödemiyor." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

"Kes şunu." Annemin sesi, beni hem sevildiğimi hem de azarlandığımı hissettiren o anne tavrıyla sertleşir. "Hepsini bir kerede yapmak zorunda değilsin. Acele etme."

Cevap vermiyorum çünkü günlük yaşamdan kurtulamıyorum. Hayatım tamamen hayatta kalmakla ilgili. Herhangi bir şey yapmak için zaman ayırmak, bugünün ihtiyaçlarının ötesine bakmak, benim için hiçbir zaman lüks olmadı.

Şimdiye kadar.

Ama buna alışmak kolay değil.

"Merci..." Sesi yumuşak, tereddütlü, midemi burkuyor. "Nerede olduğun hakkında konuşmamız gerek."

Yeni bir endişe dalgası geliyor. "Anne..."

"Son beş yıldır... Her türlü senaryoyu hayal ettim. Başına gelebilecek her türlü korkunç şeyi."

"İnan bana, bilmek istemezsin."

"Öğrenmek istiyorum." Elimi tutuyor.

"Lütfen." Kahretsin.

Hayatta kalmak için vücudunu sattığını annene nasıl söylersin? Porno yıldızlarını utandıracak şekilde yabancıların seni kullanmasına izin verdiğini?

Ama yüzüne bakınca, orada gördüğüm acıyı... Yalan söyleyemem. Gerçeği hak ediyor. Çirkin olsa bile.

"Ben... dans ettim," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ve... başka şeyler."

Kaşları çatıldı. "Başka şeyler mi?"

Derin bir nefes alıp, gömleğimin eteğiyle oynuyorum. "Ben... Para için insanlarla yattım, tamam mı?"

Elimi daha sıkı tutar, gözyaşları taşar ve yüzünden aşağı akar. "Ah, tatlım..."

"Öyle değil... Yani, ben seçtim. Kimse beni zorlamadı. Ve ben bu işte iyiydim. Gerçekten iyiydim." Ah, neden ona bunu söyledim ki?! "Bunu... bunu burada bırakabilir miyiz?" Beni kucaklayarak kendine çeker ve bir an için kendimi ona bırakırım. Kendimi değerli, güvende ve sevilen hissederim. Ona Zach'ten bahsetmeli miyim?

Depodan? Beni nasıl kaçırdığından?

Hayır.

Bayan Novotny hiçbir şey söylemedi ve ben bu konuyu açarsam, yepyeni bir sorunlar yumağı ortaya çıkacak.

"Üzgünüm," diyorum, sesim titriyor.

"Özür dilemene gerek yok." Ben küçükken yaptığı gibi başımın üstüne öpücük konduruyor. "Artık evindesin, Merci. Ve bunu birlikte çözeceğiz."

Onu rahatlatmak istiyorum, bu yüzden tamam diyorum ve geri çekilip ona bakarken yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum. Bu gülümseme, bağlantı kurmak için bir araçtan çok bir kalkan gibi.

Gözlerini silerken boğazını temizler. "Sana öğle yemeği hazırlayayım.

En sevdiğin kızarmış peynirli sandviç mi?"

"Bay Knight'ın aldığı pahalı peynirle mi? Tabii ki."

Annem ayağa kalkar ve çıkmak için döner. Nefes nefese onun arkasından bakarım. "Anne, kaçtığım için çok üzgünüm. Ben... sadece senin mutlu olmanı istedim."

Dönerek gözlerimin içine bakar. "Sen benim mutluluğumsun, Merci.

Asla başka türlü düşünme."

O gittikten sonra, titrek bir nefes verip başımı ellerimin arasına gömdüm. Göğsüm dayanılmaz bir şekilde sıkışmış, sanki hava bile beni boğmak için komplo kurmuş gibi hissediyordum.

Şu anda daha fazla ders çalışmamın imkânı yok. Kitabı kapatıp, duygusal olarak bitkin bir halde yastığa geri uzanıyorum.

Annem ilk geldiğimde üzgün görünüyordu, ama şimdi daha mutlu. Ve daha sağlıklı da görünüyor. O zalim biyolojik babamızdan kaçtıktan sonra, işler zordu.

Sonra annem Bay Knight ile tanıştı ve çıkmaya başladılar. Yıllarca süren istismarın etkisinden hala kurtulamamıştım ama en azından sonunda güvendeydik.

Ta ki biyolojik babam bizi bulana kadar.

Onun dairemize zorla girip annemi saçından sürükleyerek onu bırakmayacağını söylediğini hatırladıkça kalbim hızla atmaya başlıyor. Yardım etmeye çalıştım ama bana vurdu, dudağımı yaraladı ve beni yere düşürdü. Sonra bana tükürdü ve zayıf olduğumu söyledi.

Öleceğimizi sandım, özellikle de kasap bıçağını kılıcından çıkardığında. O anda bir patlama sesi duydum. Annem çığlık attı ve babam yere yığılırken bana doğru sürünerek geldi. Arkasında Bay Knight vardı.

Bizi kurtarmıştı.

Bay Knight ve annem arasında sonra ne oldu bilmiyorum çünkü bir süre uzak durdu. Bir keresinde konuşmalarını duydum ve anneme düşünmesi için zaman vermek istediğini söyledi.

Burun kıvırdım. Sanırım duygusal olgunluk bir nesil atladı.

Belki de kaçmamalıydım. Belki de her şey yoluna girerdi ve bir ailem olurdu. İstikrar. Hayatta kalmak için mücadele etmediğim bir hayat.

Siktir, muhtemelen arkadaşlarım bile olabilirdi.

Çünkü sahip olduğum tek yakın şey o aptal kızıl saçlı pislikti. Ve şimdi yine yalnızım. Yaşadığım tüm boktan şeyleri konuşacak kimsem yok.

Telefonumu alıyorum, dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. Şu anda lanet olası kadar açık olan tek bir duygu varsa, o da öfke. Ve kime yönelteceğimi biliyorum.

Raiyne: Hala hayatta mısın?

Raiyne: Bak, Zach'i öldürmeye çalıştığını söylediler. Ve...

Raiyne: Diyor ki gerçek fahişe.

Raiyne: Birincisi, insanların gizlilik anlaşması imzalamasını istediğini biliyorsun.

Raiyne: İkincisi, bana gerçekte ne olup bittiğini anlatır mısın?

Raiyne: Evet, ağzımı kapalı tutmamı ve zarar görürsem onu dava etmememi sağlamak istiyor.

Raiyne: Şimdi bana tüm hikayeyi anlat.

Raiyne: Kazara mı?

Raiyne: Kahretsin. Üzgünüm, Merci. Her şeyi batırdım.

Raiyne: Telafi edeyim.

Raiyne: Tanrım, senin cadalozluğunu özlemişim.

Raiyne: Lütfen beni affet.

Telefonumu bir kenara atıyorum, göğsüm sıkışıyor. Ona geçmişimden hiç bahsetmemiştim ve biz tam olarak en iyi arkadaş değildik, sadece arkadaştık. Bu yüzden Raiyne'den nefret edemiyorum.

Tamamen değil.

Kaşlarım çatılır. Annem, Zach'e verdikleri bilgileri belirsiz tutmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Ama en azından kapalı alanlarla ilgili sorunlarımdan bahsetmişler miydi? Bilseydi beni dolaba atmazdı belki.

Ya da belki yine de atardı.

Ellerimi yüzüme sürerim. Kahretsin. Bu yarı gerçekler... ya da eksiklikler... çok fazla soruna neden oldular. Ama hiçbir şeyin farklı olacağına dair bir garanti de yok.

Zach'e kızmak istesem de, onun neden böyle davrandığını anlıyorum. Üvey kardeşi olmasını istememişti, hatta herhangi bir kardeşi olmasını istememişti, özellikle de aşırı klostrofobisi olan bir kardeşi. Ve kesinlikle, evine yeni taşınan birinin onu merdivenlerden itip neredeyse öldürmesini istememişti.

Tanrım, bu çok karmaşık. Her şey siyah ve beyaz olduğunda çok daha kolay. Ama merhaba, travma. Sen gri tonlarda gelişiyorsun, çok teşekkürler.

Aynı derecede hem çılgın olmak hem de gülmek istiyorum.

Tavana bakarken gözyaşlarım akıyor. Anneme açılmak o kadar da kötü değildi. Aynısını Zach'e de yapabilirim. Belki bu, o geceki olayın gerçekten bir kaza olduğunu anlamasına yardımcı olur ve ona farklı bir bakış açısı kazandırır.

Belki de hayatımıza devam edebiliriz. Titreyerek nefes alıyorum. Ama bu aynı zamanda, tüm bu süreç boyunca aklıma hiç gelmeyen basit bir şeyi yapmam gerektiği anlamına da geliyor.

yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Ona hiç özür dilemedim.

Özür dilemek pek bir anlam ifade etmeyebilir, ama bu bir başlangıç.

Umarım beni dinler.

Bölüm 9

Zach

Herkes uyuyor, bu yüzden gece yarısını geçene kadar eve gelmeyi bekledim. Babamın, aile yemeğini kaçırdığım için bana nutuk atmak için beni beklememiş olmasına şaşırdım. Sanki Yeni Yılı böyle geçirmek istemişim gibi.

Yurtta yalnız olmak rahatlatıcıydı. Beni rahatsız eden kimse yoktu, davranışlarımı inceleyen kimse yoktu ve insanların ifadelerini veya çeşitli duygularını çözmeye çalışmak zorunda değildim.

Sıradan insanlar için çok kolay olan bir şey benim için çok yorucu.

Neden eve geldiğimi açıklayamıyorum. Neden Merci'nin odasının kapısında durup, bir omzumu kapı çerçevesine dayayarak, köşedeki gece lambasının loş ışığında göğsünün inip kalkışını izlediğimi bile açıklayamıyorum.

Yanına kıvrılmış, bir kolu yastığının altında, diğeri yatağın kenarından sarkıyor. Böyle... zararsız görünüyor. Huzurlu. Bilinci yerindeyken her seferinde ardında bıraktığı kaos düşünülürse, bu ironik bir durum.

Dönüp çerçevenin karşı tarafına bakıyorum. Kim yatak odasının kapısını çıkarır ki? Bu mantıklı değil. Aksine, bu onu daha savunmasız hale getiriyor.

Özellikle de bana karşı.

Ama bu, ilk taşındığı günden beri böyleydi. Babam kapıyı sökmüştü. Her zaman karanlıktan korktuğunu düşünmüştüm. Bu, gece lambasını da açıklıyor. Şimdiye kadar bundan kurtulduğunu düşünmüştüm.

Sanırım öyle değilmiş.

Onu anlamıyorum. Hiç anlamadım.

Merci'ye bakarken, parmaklarım yanımda kıvrılıyor. Onu uyurken izlediğim ilk sefer değil bu. İlk taşındığında da yapardım bunu.

Üvey kardeşim uykusunda çığlık atar ve ağlardı, sanki sadece kendisinin görebildiği şeytanlarla savaşıyormuş gibi yorganın altında vücudu çırpınırdı. O sakinleşene, oda tekrar sessizliğe bürünene kadar burada dururdum.

Neden?

Yine, hala cevabını bulamadığım bir soru.

Mantıklı değildi, kabuslarını durdurmuyordu. Yani, bu eylem anlamsızdı.

Yine de, onda bir şey beni her gece buraya, gölgelerin arkasına saklanmaya zorluyordu. O ağlamayı bırakana kadar. Sadece emin olmak için... Bilmiyorum.

Şimdi onu kendi yastığıyla boğmak istiyorum.

Ya da yatağına girip, onun narin vücuduna yapışmış gibi görünen o garip huzur duygusunu çalmak istiyorum.

Son üç gün özel bir cehennem gibiydi. Ben ayrıldıktan sonra, Bayan Novotny ve Koç Harper beni yurttan pusuya düşürdüler. Tabii, Viktor bana önceden haber verdi. Merci'ye zarar vermemem gerektiği kesin bir dille söylendi.

Bayan Novotny, uğraşmayacağım bir kadın, çünkü uğraşırsam başıma ne geleceğini çok net bir şekilde açıkladı. Ve lanet Harper de onun sözlerini pekiştirdi, hatta buz pateni yapma hakkımı elinden almakla tehdit etti.

Çenemi sıkıyorum, azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kimse bana ne olduğu umrunda değil gibi görünüyor. Arkadaşlarım hariç.

Hokey benim hayatım. Nefes alabildiğim tek yer. Duyguları anlamaya çalışmak zorunda değilim, sadece oyuna konsantre olmam gerekiyor. Oyun, beynimin gerçekten çalışan kısımlarını kullanıyor. Ve ben bu konuda iyiyim.

Sol elimi esnetiyorum, tanıdık uyuşukluk kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Hokeyden mahrum kalırsam, hayatımda ne yapacağım konusunda gerçekten, içtenlikle hiçbir fikrim yok. Yapabileceğim bir şey varsa tabii.

Yani, Harper'ın lanet tehdidi Bayan Novotny'ninkinden daha kötü. Neden eve geri döndüm ki?

Dün gece yaptığım gibi Club Labyrinth'e geri dönmeliydim. Yılbaşı gecesini bir seks kulübünde geçirmek gibisi yok. Ve bu biraz yardımcı oldu. Kontrolün bende olduğunu hissetmem gerekiyordu ve pasif olmamama rağmen, kulübün sadistlerinden biri olan Marcus'un bana sopayla vurmasına izin verdim.

Cinsel bir şey
değildi. Sadece...
gerekliydi.

Ona bozuk ağrı reseptörlerimden veya beynimin ağrıyı doğru şekilde işleyemediğinden bahsetmedim. Bilmesine gerek yoktu. Bu benim kullanabileceğim bir sır, saklayabileceğim bir güçtü. Ve kimsenin dayanamayacağı kadar çok dayak yediğimde onun hayal kırıklığının artmasını izlemek, bana kendine özgü bir tatmin duygusu veriyordu.

Çarpık bir güç oyunu, ama zaten benimle ilgili çarpık olmayan ne var ki?

Merci uykusunda dönüyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Gömleği yukarı kayıyor, bel bandının üstünde soluk bir deri şeridi ortaya çıkıyor. Penisim seğiriyor, saçımı elime alıp keskin bir nefes veriyorum, sonra kendimi zorla başka yöne çeviriyorum.

Duş yardımcı olur, kaynar su yasak arzuları ait oldukları kanalizasyona akıtacaktır.

Banyoma girer girmez kıyafetlerimi çıkarır, banyo zeminine bir yığın halinde atarım. Lavabonun üzerindeki aynada yansımamı görürüm. Mor çürükler kıcıımı ve uyluklarımın arkasını çaprazlamasına kaplamış, cildimde öfkeli ve canlı bir şekilde belirgin. Çürükler temiz, ustaca kullanılmış bir sopanın bıraktığı izler.

Parmak uçlarımı bir tanesine sertçe bastırıyorum ve bekliyorum.

Her zamanki gibi sadece hafif bir ağrı hissediyorum. Hayal kırıklığına uğruyorum. Hissetmek istiyorum, acı bile olsa, diğerleri gibi anlamak istiyorum.

Bakışlarım sol koluma kayıyor, omzumdan parmak uçlarıma kadar uzanan karmaşık dövmelerle kaplı kolum, ameliyat izlerini gizliyor. Estetik, hasarın önüne geçiyor. Gizlemesi kolay, böylece koçlar soru sormuyor.

Duşa girip suyu en sıcak dereceye ayarlıyorum, buhar etrafımda kıvrılıyor. Cildim karıncalanıyor, ama her şey gibi uzak bir his. Gözlerimi kapatıp suyun sırtımdan akmasına izin veriyorum, yıllar önce terapistimin bana öğrettiğı gibi nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Burundan nefes al, ağızdan ver.

Basit. Mekanik.

İnsanlar benim hissedemediğimi, hissetmediğimi düşünüyor. Robot ya da ilgisiz olduğumu düşünüyorlar.

Hatta psikotik olduğumu.

Ama ben hissediyorum.

Duygularımı anlayamıyorum, onlara isim veremiyorum. Bu yüzden, onlarla yüzleşmek zorunda kalabileceğim durumlardan kaçınmaya çalışıyorum ya da bu kaçınılmaz olduğunda, terapistlerin bana öğrettiğı bazı stratejileri kullanıyorum.

Elbette, bu beni soğuk ve aşırı mantıklı biri gibi gösteriyor. Ama alternatifim, herkese beyin hasarımı açıklamak ve bu da bir seçenek değıl. Neden kendimi açıklamak veya savunmak için insanlara durumumu anlatmak zorunda olayım ki?

Sanki lanet olası Koç Harper, Viktor'u umursamadığımı ima ettiğinde olduğu gibi.

Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamaz.

Biraz vücut şampuanı alıp cildimi ovuşturuyorum, umarım bu şekilde hayal kırıklığımı atlatabilirim. Ama sonra Merci aklıma geliyor — sırtarak, meydan okurcasına, sinir bozucu bir şekilde. Tanıdığım bir duygu beni sarıyor. Ondan nefret ediyorum, bana anlamadığım ve adını koyamadığım şeyler hissettirmesinden nefret ediyorum.

Sonra zihnim Miami'ye, havada kıvrılırken ne kadar güzel görüldüğüne, özel odada bana çaresizce sürtündüğüne ve sıkımı sokmak istediğim o küstah ağzına geri dönüyor.

Siktir.

Elim karın kaslarımdan aşağı kayıyor, sertleşen penisimi kavırıyor. Merci'yi dizlerinin üzerinde, o büyük lavanta rengi gözleriyle bana bakarken hayal ederken, her seferinde sert ve bilinçli bir şekilde kendimi okşuyorum. Neredeyse nefesinin kesildiğini duyabiliyor, beni içine alırken ağzının sıcaklığını hissedebiliyorum.

Hızımı artırırken penisi daha sıkı kavırıyorum, duş başlığından gelen su sırtıma çarpıyor, nefesim hızlanıyor. Kalçalarımı yumruğuma doğru itiyorum, Merci'nin dudaklarının penisimin çevresinde gerildiğini, penisimin uzunluğuna boğulduğunu, gözyaşlarının yanaklarından aktığını hayal ederken alt karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Diğer elimle aşağı uzanıp testislerimi avuçlarım, parmaklarımın arasında yuvarlarım. "Siktir."

"Eğleniyor musun?"

Gözlerimi açıp arkama dönüyorum. Merci lavabonun üzerinde oturmuş, bacaklarını çaprazlamış, sanki çok rahatmış gibi. Uyku şortu ve bol bir tişört giymiş, kendinden çok memnun görünüyor.

"Çık dışarı." Nefes nefese, orgazmın eşiğinden geri çekilmeye çalışıyorum.

"Hayır." Sırıtarak "p" harfini vurgular. "Burası benim de evim, unuttun mu? İstedğim yere oturabilirim."

"Benim banyomda olmaz."

"Ve uyurken insanların beni izlemesinden hoşlanmıyorum. Bu çok ürkütücü."

Çenemi sıkıyorum, burun deliklerim genişliyor. "Geçen sefer dersini almamışsın belli ki. Yatak odama giremezsin."

Omuzlarını silkiyor, umursamıyor. "Sen beni uyuşturup kaçırdığın anda tüm sikiklerim uçup gitti. Yani, bilirsin, tencere, tava falan."

Suyu kapatıp duştan çıkıyorum, vücudumdan su damlıyor ve ayaklarımın etrafında birikiyor. Onun varlığına rağmen - ya da büyük olasılıkla onun varlığı yüzünden - ereksiyonum geçmedi.

Merci'nin bakışları aşağıya kayar ve dili dışarı çıkar, dudaklarını ıslatır, bu da kasıklarımı daha da ısıtır ve iç uyluklarıma yayılır.

"Ne oldu?" Havluyla uğraşmadan ona doğru adım attım. "Miami'deki tüm o müşteriler sana yetmedi mi?"

Bir anda makyaj masasından kalkar ve yüzüme yaklaşır. "Siktir git."

"Bakışlarından anladığım kadarıyla, belki de istediğin budur." onun üzerinde duruyorum.

Başını geriye eğip gözlerimi karşıladı, gözleri kısılmıştı. "Sen tam bir pisliksin. Ve ben de özür dileyecektim diye düşünmüştüm..."

"Sesini alçalt."

"Yoksa ne?" Sesi yükselir. "Sen beni korkutamazsın..."

Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum. Bir anlığına donup kalıyor, sonra küçük, çaresiz bir ses çıkarıyor — doğrudan sikime giden bir inilti. Dili alt dudağıma okşadığında beynim kapanıyor, içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin veriyorum ve ona kendimi açıyorum.

Elleri ıslak saçlarıma uzanır ve ben öpücüğü derinleştirirken onu makyaj masasına doğru iterek vücudumla onu yerinde sabitlerim.

Dağınık ve kaotikiz, tamamen ateşli ve hiç zarafet yok.

O araya girmeden önce zaten sınırdaydım. Ama sikimi onun sikine sürtünce patlamak üzereyim ve onun Prince Albert piercingi benim sikime sürtünce, aklını kaçırmak üzere olan bir hayvan gibi ona doğru itiyorum.

Merci'nin elleri çıplak göğsümü okşamak için aşağı kayıyor, tırnakları derime batarken kalçaları benim kalbimin çarpışına uyan çaresiz bir ritimle hareket ediyor.

Ağızına inleyerek, deliğim sıkılıp gevşiyor, sonra o alt dudağımı ısıyor. Sertçe.

Geri çekilip, başparmağımı dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Bu, normal düzeyde acı hissedebileceğim birkaç yerden biri. Parmak ucum kanla lekeleniyor. Ona bakıyorum, dudaklarımda tam bir sırtış var. "Beni kanatmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bana yarım saniye fazla uzun süre bakar, yüzündeki tüm renk kaybolur ve hemen ardından dönüp banyodan çıkar.

Odamdan çıktı.

Gitti.

Gözlerimin arkasında baskı oluşur. Göğsümdeki hisleri, boğazımdaki sıkışmayı anlayamıyorum. Bunun durması lazım. Bu yüzden avucumu şakağıma vuruyorum.

Ve durmadığında tekrar tekrar yapıyorum.

Her seferinde daha sert vuruyorum, bir his, bir açıklık, bu lanet olası şeyin ne olduğunu anlamlandıracak bir şey için çaresizce.

Ama

durmuyor.

Duracak

gibi de

değil.

Çünkü ben kırılmış, kopuk, normal bir insan gibi duyguları işleyemeyen biriyim. Ve şimdi sertleşmiş, kanıyor, kızgın ve başka bir şeyim, ama ne olduğunu bilmiyorum çünkü şu anda hiçbir şey bilmiyorum.

Neden kendi beynimi söküp çıkaramıyorum da tüm bunları durduramıyorum?

Bölüm 10

Merci

Crestwood Üniversitesi'ndeki yeni "evim" oldukça harika bir süit —iki özel yatak odası, ortak bir banyo ve oturma odası. Bay Knight beni buraya sokmak için kesinlikle bazı önemli bağlantılarını kullandı.

Beni hapsetmekle tehdit eden bu tahta parçası olmasaydı mükemmel olurdu, bu yüzden yatak odamın kapısına ölümcül düşmanımış gibi bakıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bir bakıma öyle.

Sadece yanında olmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Kapalı alanlarla benim aramda karmaşık bir ilişki var — onlar beni boğmaya çalışıyor, ben de tamamen çıldırmamaya çalışıyorum.

Bu yüzden kapı gitmeli.

"Onu kaldırmak istediğinden emin misin?" Mavi gözler kapı aralığından beni inceliyor. Yeni oda arkadaşım Eli, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. Tatlı çocuk muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyor. "Biraz mahremiyet istemiyor musun?"

"Mahremiyet abartılıyor." İlk pim çıkıyor ve ben bir sonrakine geçiyorum. "Sürprizlerden bahsetmişken, nasıl oldu da oda arkadaşım oldun?"

"Jamie biriyle tanıştı ve kampüsten taşındı." Eli, ben alt menteşeyi hallederken levhayı tutuyor. "Ama biraz tuhaf. Bu konuda çok gizemli davrandı."

Çıkardığımız kapıyı ortak alana taşıyıp duvara yaslarız.

"Yardımin için teşekkürler." Yırtık skinny jean'ime ellerimi silerim. "Ve kapı konusunda ısrar etmediğin için de."

Eli'nin nazik gülümsemesi bana bir golden retriever yavrusunu hatırlatıyor. "Herkesin kendi sorunları vardır."

Keşke bilseydi.

Odama geri dönerim ve odayı dolduran eşyalara bakarım. Bay Knight, "eve döndüğüne sevindim" hediye paketi konusunda biraz abartmış. Yeni kıyafetler, yeni dizüstü bilgisayar, hatta yepyeni bir Porsche Cayenne. Lüks SUV beni biraz garip hissettirse de, ne kadar güzel bir araba olduğunu inkar edemem.

İki haftadan biraz fazla bir süre önce, tek odaklandığım şey GED sınavını geçmekti. Şimdi ise üniversitedeyim ve hayatımda ne yapmak istediğimi bulmam bekleniyor.

Baskı falan yok.

Zach, küçük banyo olayımızdan beri ortalarda yok. Gerçi "olay" kelimesi, birbirimize sürtünmemiz için çok hafif kalıyor, çünkü ben, hala anlamadığım nedenlerden dolayı, o benim dudaklarıma yapıştığında ona karşılık verdim.

Efsanevi bir karmaşa. İşte böyle. Kafamda durmadan tekrar eden bir karmaşa. Ama beni rahatsız eden öpücük ya da ince pamuklu kumaşın içinden onun piercingli penisinin benimkine değmesinin verdiği his ya da psikopat üvey kardeşim tarafından kaçırılmış olmama rağmen ona aptalca ilgi duymam değil.

üvey kardeşimden aptalca etkilenmiş olmam.

Hayır, onun dudağını ısırıp derisini parçalamam. Onun sırtını tırmalayıp tırnaklarımın altına kan bulaştırmam.

Onun kanı.

O gece odama koştuktan sonra çöp tenekesine kustuğumda olduğu gibi midem bulanıyor.

Ona zarar vermiştim. Yine.

Sonra onun yorumu var... Bunu yapmaktan zevk aldığımı düşünüyor.

Hoşlanmıyorum, hiç de bile.

Ayrıca, onun uzak durmasının benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sanki onu kendi evinden kovmuşum gibi.

"Siktir." Yatağıma uzanıp saçlarımı parmaklarımla taradım. Neyim var benim?

Bütün gün bekledim ve sonunda özür dilemek için cesaretimi topladım. Ama Zach hiç gelmedi, ben de uykuya daldım ve uyandığımda onun beni izlediğini gördüm. Yine. Tabii ki sinirlendim ve o pislikle kavga etmeye karar verdim.

Ama onu duşta mastürbasyon yaparken görmek...

Sikim, yiyecek bulan bir mirket gibi dikleşiyor. Görünüşe göre o pislığe şehvet duymaktan hiç utanmıyor. Ama kolunda uzanan dövmeler, kendini okşarken kaslarının gerilme şekli... Sert, kalın sikinde uzanan o lanet barbell'lar...

İnleyip yuvarlanarak yüzümü yastığa gömdüm.

"Eşyalarını yerleştirirken yardım ister misin?"

Harika zamanlama. Üvey kardeşimin sikiyle ilgili krizimin ortasında yeni oda arkadaşımın beni yakalaması gibisi yok.

Dönüp, elimi abartılı bir şekilde sallıyorum, çünkü madem bir felaket olacağım, en azından muhteşem bir felaket olayım. "Keyfine bak."

Siktir.

Çok cadalozca.

Tatlı çocuk sadece yardım etmeye çalışıyor ve Tanrı biliyor ki, kişisel pembe dizimden uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Eli hemen en yakın kutuya dalar ve tabii ki benim gece lambamı çıkarır. "Bu ne için?"

"Boo-boo adamı uzak tutmak için." Onun elinden kapıp, şakacı bir tavırla ama muhtemelen daha çok savunmacı bir tavırla ona doğru fırlatırım.

Neyse.

Bırakın o yargılasın. Dondurucuda geçirdiğim kaliteli zamanın ardından, karanlık ve ben pek de iyi arkadaş sayılmayız.

Yatağımın yanındaki priz yeni bir arkadaş edinirken, Eli dikkatlice eşyalarını çıkarmaya devam ediyor, sanki bir üniversite birinci sınıf öğrencisinin gece lambasını bulmak tamamen normalmiş gibi. Ben de kıyafetlerimi yerleştirmeye odaklanıyorum.

Telefonum, annemin yerleşip yerleşmediğimi soran bir mesajla titrer. Hızlıca bir başparmak yukarı emojisi gönderirim. Sanki çok uzun süre gözlerini kırparsa tekrar kaybolacağımdan korkuyormuş gibi etrafımda dolanıp duruyor.

Telefonu bırakıp, eşyalarımı yerleştirmeye devam ediyorum. Birkaç dakika sonra, biri süitimizin kapısını çalıyor.

"Bir saniye!" Eli elindeki çorapları yere bırakıp odadan çıkarak kapıyı açmaya gider.

Orada kalıp, pizza getiren biri olsun da bir dilim yiyebileyim diye dua ediyorum. "Selam, Feisty Mouse."

O ses. Kahretsin.

Ortak alana koşarak giriyorum, neredeyse ayaklarımın üstüne basıp düşüyordum. Zach tezgaha yaslanmış, koyu renk kot pantolon ve dar kesim orman yeşili Henley tişörtüyle seks ve tehlike gibi görünüyor.

Onun sırttan yüzünü, çelik grisi gözlerini, sanki soluduğum havanın sahibiymiş gibi benimkilere kilitleyen gözlerini gördüğümde beynim kısa devre yapıyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldanıyorum, kollarımı onun 1,80 metrelik boyuna karşı zayıf bir kalkan gibi kavuşturuyorum.

Eli'nin bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz tanıştırıyor musunuz?" "Zach üvey kardeşim."

Eli'nin Zach'e öfkeyle bakmaya çalışmasını izlemek, bir tavşanın kurdu tehdit etmesini izlemek gibi. Hiç de tehditkar değil.

Gözlerimi devirip homurdanıyorum. "Demek ikiniz tanışıyorsunuz."

Eli alt dudağını ısırır, ellerini haki pantolonunun ceplerine sokar ve sinirli bir şekilde ayaklarını sürür. "Erkek arkadaşım ve Zach arkadaşdır. Crestwood'un hokey takımında takım arkadaşlarıydılar... Alexei NHL'ye seçilmeden önce."

Kahkaha atıyorum. "Tabii ki öyleydi. Çünkü görünüşe göre evren, hayatımın yeterince berbat olmadığını düşünüyor."

Zach'in yüzü mermerden oyulmuş gibi. Her zamanki gibi, ben burada çöküntü yaşarken o hiçbir şey belli etmiyor. "Eli'nin ailesi. Ona göz kulak oluyoruz, bu yüzden oda arkadaşı taşındığında, ikinizin birbirinize eşlik edebileceğinizi düşündük."

"Biz mi?"

"Alexei ve ben."

Parmağım onun göğsüne batıyor, ki tabii ki kaya gibi sert. "Bu sabotaj. Sen ve aptal arkadaşlarından bıktım artık."

Eli'nin kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Tamam, ben sadece..." Odasını işaret eder. "Evet."

O gittikten sonra üvey kardeşime dönüyorum. "Bayan Novotny cinayet planlarını engellemiş olabilir, ama bu benim hayatımı mahvedebileceğin anlamına gelmez."

"

O da benim duruşuma uyum sağlar, dünyanın en sıcak fırtına bulutu gibi üzerimde belirir. "Sen benim hayatımı mahvettin, şimdi sıra bende. Buna alış."

"Senden nefret ediyorum."

"Umurumda olan şeyleri sayayım... hiçbiri."

"Sıcak karşılamam için teşekkürler." Kolumu kapıya doğru uzatıyorum.

"Ama çok önemli bir işim var. O yüzden, defol git."

"Yine kaçıyor musun?"

"Hayır." Ona orta parmağımı göstererek odama doğru moonwalk yapıyorum, çünkü madem küçük düşürücü davranacağım, tam yapayım bari.

"Sadece bugün senin çılgınlıklarına katlanmak istemiyorum. Hoşça kal!"

Neyse ki, beni takip etme zahmetine girmiyor ve birkaç saniye sonra kapı duvarları sarsacak kadar sertçe kapanıyor. Yatağıma çöküp ellerim titrediği için zafer turu iptal oluyor. Telefonum zaten elimde, Raiyne'nin numarasını arıyorum.

O kızıl saçlı kaltak bana borçlu.

Raiyne: Beni affedeceğine söz verersen.

Raiyne: Tabii. Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Zach'in oda arkadaşını manipüle ettiğini ona anlatıyorum ve Raiyne mükemmel bir plan yapar. Planımızı tamamladığımızda ellerim titremeyi kesmiştir.

Bu benim yeni bir başlangıç, kim olduğumu ve ne istediğimi bulma şansım olmalıydı, ki bu yeterince korkutucuydu çünkü geleceğimi hiç düşünmemiştim. Bu noktaya kadar, tüm hayatım sadece bir sonraki güne hayatta kalmaya çalışmaktan ibaretti.

Ama şimdi Zach burada, sanki bu onun işiymiş gibi kaos getiriyor ve benim sakinliğimi bozuyor.

Bu da bir şeyi kesin olarak bildiğim anlamına geliyor: Üniversite hiç de sıkıcı olmayacak.

Bölüm 11

Zach

Isınırken, patenlerin buzı sıyırma sesi ve ara sıra puck'ın tahtaya çarpma sesi havayı dolduruyor. Parmaklarım sopamı kavırıyor, baskı dengesiz ve garip. Hafifçe titriyorlar, bugün uyuşukluk her zamankinden daha kötü.

Omuzlarımı döndürüyorum, pistin diğer ucuna bakıyorum, Serpents çirkin yeşil formalarıyla ısınıyorlar. Tabii ki, Jackson ve Blackwell buzun ortasında konuşuyorlar, daha doğrusu, tartışıyorlar. Onlar da mezun oluyorlar ve gelecek yıl rakip NHL takımlarında oynayacaklar, ama şakalarının devam edeceğinden hiç şüphem yok.

Blackwell gülümser ve sopasıyla Jackson'ın kışına vurur. Arkadaşım sırtarak erkek arkadaşına parmak gösterir. "Devam et, pislik. Sonra kışını tekmeleyeceğim."

"Sözler, sözler." Blackwell göz kırpar ve kayarak uzaklaşır.

Jackson yanıma yaklaşırken "Sevimli" diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Kıskandın mı?"

"Neyi? Halka açık aptallık gösterilerini mi?" Ona bakıyorum, sesim her zamanki gibi düz. "Kesinlikle hayır."

"Bugün çok alıngansın." Connor kayarak yanımıza geldiğinde omzuyla bana çarptı. "Eli'nin yeni oda arkadaşıyla bir ilgisi var mı?"

Dudaklarımı ince bir çizgiye getiriyorum. "Bırak bu konuyu."

Merci'nin hayatını cehenneme çevirmek istesem de, Alexei aradı ve Eli'nin yakınında yanlış bir hareket yaparsam öldüğümü açıkça belirtti. Eli'yi üzme istediğimden değil. Aslında onu seviyorum. Onun ailemden biri olduğunu söylerken yalan söylemiyordum.

Yine de, Alexei'yi arayıp ispiyonladığını düşünmek sinir bozucuydu. Meğer arkadaşım, erkek arkadaşını "gözetlemek" için yurt odasına birkaç kamera gizlemiş.

Siktiğimin herifi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, burun deliklerim genişliyor. O görüntüler Merci'nin odasına ulaşmasa iyi olur, özellikle de o lanet kapıyı kaldırdığı için.

Connor boğazını temizler. "Peki, üvey kardeşin için yeni plan ne olacak?"

"Plan falan yok."

Başını yana eğiyor. "Saçmalık. Kaç yıldır intikam planları yapıyorsun ve şimdi öylece vazgeçecek misin?"

Cevap vermedim, bunun yerine bankın yanına kayarak nefesim giderek kısaldı. Üvey kardeşimi bulup öldürmek kolay olmalıydı. Elbette, asıl plan suya düştü. Ama son zamanlarda her şey yanlış geliyor.

Dengesiz.

Sanki Merci hayatıma geri döndüğü anda dünya eksenini hafifçe kaymış gibi, anlam veremediğim duygular uyandırıyor ve bu duygular yüzünden derimi kazımak istiyorum.

Çekiciliği kolay. Merci seksi. Ama son zamanlarda her boşaldığımda onu düşünüyorum... bu bir sorun. Aynı şekilde, lanet bir koruyucu gibi, onu tekrar uyurken izledim.

Onun içindeki şeytanlardan ben sorumlu değilim. Ama tanrım, uykusunda çırpınışları...

Aynı ihtiyaç, yıllar önce olduğu gibi ortaya çıkıyor. Onu rahatsız eden her neyse, onu yok etmek istiyorum.

Bu mantıklı değil, bir amacı yok.

Başka bir sürü karmaşık sorun varken, mesela babamın eskisine göre daha fazla iletişim kurmaya çalışması gibi. Çoğunlukla Merci'yi öldürmeye çalışmak gibi *"aptalca bir şey" yapmadığımdan* emin olmak için.

Keşke bilseydi.

Parmaklarım sopamı sıkıca kavrar. Yaşlı adam, biyolojik oğlu olan beni en azından yarısı kadar önemsemeli.

İçgüdüsel olarak saçımı çekmek için elimi uzatıyorum, kaskımı taktığımı unutuyorum. Nefesim hızlanıyor, nabzım yükseliyor. Neyse ki, korna çalıyor ve maçın başladığını haber veriyor.

Tanrıya şükür.

En azından şimdi kafamdan çıkabilirim.

Açılış vuruşu için sıraya giriyoruz, havada gerginlik var. Titans ile Serpents arasındaki maç asla sadece bir maç değildir. Bu bir savaş ve bu gece de farklı değil. Puck düşer ve kaos başlar.

"Boğulmamaya çalış, Reed," diye alay eder Blackwell, puck'ı ararken.

Jackson, sırtarak onu itti. "Boğulmayı seven sensin."

Blackwell, puck'ı alıp uzaklaşırken alçak ve tehlikeli bir kahkaha atar. "Ben gol attığımda kimin boğulduğunu göreceğiz."

Neyse ki Henneman orada, Blackwell'i kesip Raiyne'ye pas atmaya zorluyor. Kızıl saçlı şeytanı takip ediyorum, oyunu tahmin ediyorum ve puck'a dokunduğu anda vücudumu eğip onu tahtaya çarpıyorum.

"Dikkat et, Knight. Güzel yüzümü inciteceksin."

"Hayranlarını ağlatmak istemeyiz." Onu puck'tan uzaklaştırıyorum.

O sırtıyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Ah, sen de önemsiyorsun."

Onu görmezden gelerek puck'ı uzaklaştırdım ve hücum bölgesine doğru kaymaya başladım. Benim işim basit: puck'ı durdurmak, oyuncuyu durdurmak ve gerekirse kalplerini durdurmak.

Ama bazen gol atmaya da çalışırım.

Periyot ilerliyor, her oyun bir öncekinden daha acımasız. Kendi bölgemdeyim, blok yapıyorum, kontrol ediyorum, top kaybına zorluyorum. Serpents acımasız ama biz de öyleyiz.

Viktor, seyircileri coşturan bir eldiven kurtarışı yapar, ama Trembley bizim bölgemizde kayıp bir puck'ı aldığı anda momentum değişir. Poke check yapmak için hareket ederim, ama parmaklarım kayar ve sopam buza çarpar.

Siktir.

Trembley bu fırsatı kaçırmaz. Viktor'u geçen bir şut atar ve puck, mide bulandırıcı bir sesle ağın arkasına çarpar. Ben sopamı almak için eğilirken, o yanımdan geçip gider, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Yolumdan çekildiğin için teşekkürler, Knight."

Onun yüzüne doğru kayarım, kasklarımız birbirine değiyor. "Kendi kaptanın geçen yıl herkesin önünde seni buzda mahvetti. Sanırım sıra bende."

Sırtışı bozulmaz. Bunun yerine tribünleri işaret eder. "Devam et. En azından Serpents forması giyip kalabalığa kışını sallayan üvey kardeşim değil."

Bakışlarım onun işaret ettiği yere kayıyor ve kanım donuyor. Merci.

Raiyne'nin forması giymiş ve sanki lanet olası bir müzik videosunun ortasında gibi kışını sallıyor. Etrafındaki kalabalık bunu yutuyor, tezahürat yapıyor ve gülüyor.

Keskin, tanıdık olmayan bir his göğsümde hızla yayılıyor. Burun deliklerim genişliyor, parmaklarım sopamın sapını sıkıca kavlıyor. Tahtaya doğru kayıyorum ve sopamı pleksiglası sarsacak kadar sert bir şekilde vuruyorum.

Merci dönüp bana bir öpücük gönderir, dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılır, sonra Eli'nin elini tutup onu da dansa davet eder ve ikisi birlikte dans ederler.

Connor yanıma kayarak gelir, yüzünde eğlenceli ve dehşet karışımı bir ifade vardır. "Petrov bunu öğrenirse Eli'nin başı belaya girecek."

Jackson da bize katılır, o kadar çok güler ki, destek almak için sopasına yaslanmak zorunda kalır. "Knight, kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyorsun. Belki de seni öldürecek olan Merci'dir."

Çenemi o kadar sıkıyorum ki ağrıyor. Ellerim titriyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse kusacağım. Sertçe oturuyorum, bakışlarım Merci'ye kayarken bankın kenarını sıkıca tutuyorum. Onun burada olması beklenmedik ve rahatsız edici.

Kaşınamayan bir kaşıntı gibi.

Düşüncelerimle homurdanarak, başka yere bakıp maça odaklanıyorum. Sonraki birkaç oyun daha da yoğunlaşıyor. Buzun ortasında, Blackwell ve Jackson ağır sıklet unvan maçı yapar gibi yumruklarını savuruyorlar. Yumrukları çarpıştığında buz kanla kaplanıyor, ama ikisi de geri adım atmıyor. Kalabalık, bu vahşeti şeker gibi yiyip bitiriyor.

Hakemler sonunda onları ayırır ve ikisini de ceza kutusuna gönderir. Blackwell'in dudağı kanıyor ve Jackson'ın gözü şişip kapanıyor, ama ikisi de aptal gibi sırtıyor. Hala kavgayı ön sevişme olarak görmelerini anlamıyorum.

Ama birbirlerine karşı yumuşak davranmalarından iyidir. Oyunu ön planda tutuyorlar ve ben buna saygı duyuyorum.

Bir sonraki vardiya için geri dönüyorum, kafamı tekrar oyuna vermeye kararlıyım. Serpents puck'ı kontrol ediyor ve Henneman'ı geçerek puck'ı köşeye gönderiyor. Onu kovalıyorum ve yarım saniye farkla oraya varıyorum.

Puck'ı temizlemek için döndüğümde, Trembley arkamdan bana çarparak yüzümü pleksiglasın içine gömer. Çarpma kafatasımı sarsar ve ben buzun üzerine düşerim, kafam karışır, görüşüm bulanıklaşır.

Düdük çalarak oyunu durdurur, ama ben bunu zar zor fark ederim.

Viktor bir anda yanımda belirir, sesi alçak ve endişelidir. "İyi misin?"

"İyiyim." Gözlerimdeki lekeleri silmeye çalışırken sesim keskin çıkıyor.

Beni ayağa kaldırır, sonra omzumun üzerinden bakarak dudaklarında bir gülümseme belirir. "Oh, lanet olsun."

"Ne?" Onun bakışını takip ediyorum ve üvey kardeşim pleksiglasın yanında duruyor, yüzü kıpkırmızı ve Viktor'a öfkeyle bakıyor.

Viktor kıkırdadı. "Huh, ne dersin? Görünüşe göre o küçük pislik kıskanç."

"Ne?"

Cevabını beklerken buzun üstündeki sopamı almak için eğildim, ama neredeyse düşüyordum. Kolumdan tutup dengemi sağlamama yardım etti, gülümsemesi artık yoktu.

"İyi değilsin."

Dik durdum. "İyi dedim."

Bana doğru kayar. "Hayır, değilsin. Beckett'le konuş."

"Hayır."

"Zach..."

"Hayır dedim." Kafamdaki zonklamayı görmezden gelerek bankın yanına kayıyorum.

Koç Harper, yardım isteyeceğim son kişidir. Adam zaten benden nefret ediyor ve elimdeki sorunu, beyin hasarımı öğrenirse, bunu bana karşı kullanır ve benim gerçekten iyi olduğum tek şeyi elimden alır. Duygularımı işleyemememin önemi olmadığı tek yeri elimden alır.

Hokeyi kaybetmek bir seçenek *değil*.

Bölüm 12

Merci

Son düdük çaldığı anda, koltuğumdan kalkıp, terli, mutlu dostlarımın arasından geçiyorum. Hepsi hala aptalca testosteronla dolu zaferlerinin coşkusunu yaşıyorlar. Avuçlarım terli, boğazım kurumuş ve Zach'in maçın başında aldığı darbeyi kafamdan silemiyorum. Hemen kalkamadığı darbeyi. Vücudunun bez bebek gibi çöktüğünü yemin ederim.

"Merci, iyi misin?" Eli'nin sesi arkamdan yumuşak ve dikkatli geliyor. Çok yaklaşırsa elini ısırıp koparabilecek birini takip ediyormuş gibi mesafesini koruyor.

Ki, spoiler uyarısı, bu kesinlikle mümkün.

"İyi görünüyor muyum?" Sözlerim istediğimden daha sert çıkıyor, ama özür dilemeye gerek duymuyorum, içim sanki biri beni sıkmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor.

"Yani... hayır. Vuruşlar seni korkutuyor mu? Ben hala alışamadım..."

"Evet, evet." Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, neredeyse beynimi görebilirim. "Bir grup yetişkin erkeğin, patenli kuduz boğalar gibi birbirlerine çarpışmasını izlemekten ne hoşlanmayabilirim ki?"

Ama Zach'in üçüncü periyodun ortasında ayrılıp bir daha geri dönmemesi, bayat ekmek parçasıyla kemiren bir fare gibi içimi kemiriyor. Evet, belki de umursamamalıyım. Belki de karma sonunda onu yakaladığı için mutlu olmalıyım.

Ama umursuyorum.

Hatta onu boğazından vuran pisliği tekmelemek istiyorum.

Soyunma odalarına doğru giderken yoluma çıkan birkaç kişiyi itip kakıyorum. Muhtemelen oraya girmeme izin verilmez, ama umurumda bile değil.

Oraya vardığımda metal kapıyı iterek açtım ve terin keskin kokusu ve hokey ekipmanlarının yapıldığı her ne haltsa burnuma çarptı. Bu, şimdiye kadar kokladığım en kötü şey değildi. Bu onur, yazın dairemdeki tezgahta üç gün boyunca yanlılıkla karidesleri bırakmış olduğum zamana aitti. Kira düşük ve kliması yoktu, yani evet. İğrençti.

İçeri girip, Raiyne'nin forması düzeltirken odada Zach'i arıyorum. Forma çok büyük ve kumaşı bir omzundan kayıp duruyor. Onu giymemin tek nedeni üvey kardeşimi kızdırmaktı ve işini de yapıyordu.

Ta ki o darbe gelene kadar.

Ondan sonra tek istediğim onu çıkarmaktı.

Giydiğim formayı gören oyuncuların birkaç alaycı bakışından başka, çoğu beni görmezden geliyor. Hepsi dağınık halde, bazıları hala kıyafetlerini çıkarıyor, diğerleri ise havluyla sarılmış, muhtemelen duşa gidiyorlar.

Devasa bir adam beni itip geçiyor, beş duş alması gerekiyormuş gibi kokuyor, sonra kapıdan çıkıyor. Sanırım banyo yapmak isteğe bağlı. İğrenç.

Üvey kardeşimi bulamıyorum ama başka biri dikkatimi çekiyor. Viktor, üvey kardeşim Novotny'den ellerini çekemiyor.

Bankta oturmuş, kaleci maskesi kafasına takılmış, takım arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülüyor.

"Hey, Elleri Uzun McToucherson." Ona doğru yürüdüm ve birkaç kişi kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Zach'e dokunmadan duramıyor musun?"

Viktor'un dikkati bana yönelir ve bir an için gerçekten şaşırmış gibi görünür, sonra dudakları bir sırtışa bükülür. "Sadece takım arkadaşımı koruyorum."

"Tabii." Kalçamı yana kaydırıp ona en kötü bakışımı attım. "Çünkü bunun için her beş saniyede bir onun kişisel alanına girmek gerekiyor, değil mi?"

"Ah, biri kışkırtıyor mu?"

Öfke içimi kaplarken, yanaklarım kızardı. "Sanki. Kaktüsle sevişmeyi tercih ederim."

"Gerçekten mi? Çünkü cinayet işlemeye hazır görünüyorsun." Sonra göğüs koruyucusunu çıkarmaya başlarken göz kırptı. "Ama ilgilenmediğine göre, belki onu tekrar denemeliyim."

Oh, bu kaltak oynamak mı istiyor?

Kendimi ona doğru fırlatıyorum, lanet olası gözlerini oyup çıkarmaya hazır bir şekilde. Aniden, güçlü kollar arkamdan göğsümü sarıyor ve beni sağlam bir kas duvarının içine çekiyor — başka bir zaman olsa, evet, lütfen. Ama şimdi değil. "Bırak beni!"

"Merci, dur..." Zach, ben çırpınırken beni daha sıkı tutar, alçak sesi kulağımda tiz bir ses çıkarır.

Ama ben henüz bitirmedim. Daha bitmedi bile.

Viktor hala bana sırtlıyor, ben de sertçe tekme atıyorum, ayağım yüzüne çarparak tatmin edici bir ses çıkarır. Kafası geriye doğru savrulurken burnundan kan fışkırır, kaleci maskesi kafasından düşer ve yere yuvarlanır.

"Merci!" Zach homurdanarak beni daha sıkı tuttu. "Sakin ol lan."

"Sakinim!" Kurtulmaya çalışarak kıvranmaya devam ediyorum. "Bu benim sakın halim!"

Beni birkaç adım daha geri çekiyor, sanki kuduz bir hayvanmışım gibi sıkıca tutuyor. Tamam, haklı. Biraz kendimi kaybediyor olabilirim.

"Neden buradasın ki?" Zach'in nefesi sıcak ve heyecanlı.

"Çünkü endişelendim, gerzek. Ama belli ki erkek arkadaşın her şeyi kontrol altında tutuyor."

Zach'in göğsünden derin bir kahkaha yükselir. "O benim erkek arkadaşım değil." "Onun davranışları beni kandırmış olabilir..."

"Novotny benim." Yanımızdan derin bir ses yükseldi. Dönüp baktığımda, koçlardan biri kollarını kavuşturmuş orada duruyordu. "Ve sen buraya giremezsin. Çık dışarı. Hemen."

Bu rahatlatıcı olmalıydı, ama değil. Çünkü sarışın aptal kalecinin sözleri beynimde dönüp duruyor.

Onlar sevişmişler.

Viktor'a bakıyorum, dişlerimi gösterip hırlıyorum. Onu tekmelediğimde dişlerini dökmemiş olmam çok kötü.

Zach beni bırakır, ama kolumu tutar ve beni kapıya doğru yönlendirir. "Gidelim."

"İyi misin?" diye soruyorum, endişeli ses tonumdan nefret ederek. "O darbe kötü görünüyordu ve..."

Beni koridora itti, koyu renkli gözleri giydiğim formayı süzdü, sonra eğilip dudakları kulağıma değdi. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Kalbim hızla atıyor, nefesinin tenime değdiği yerlerde cildim karıncalanıyor. Bir şey söyleyemeden, içeri giriyor ve kapı yüzüme kapanıyor.

Kızgın olmam gerekirdi.

Hatta utanç duymalıyım. Elbette bir olay çıkardım, ama son beş dakikada olanları değiştirmezdin.

Şey... belki ikinci bir tekme atmaya çalışırdım.

Ama aynı zamanda Zach'in "*seninle sonra ilgileneceğim*" uyarısı da kafama takıldı; bir tehdit ve bir vaat, mükemmel bir şekilde iç içe geçmiş. Ayak parmaklarıma kadar titriyorum, sikim seğiriyor.

Tanrım, yardım et. Mahvoldum.

Bölüm 13

Zach

Koç Harper'ın ofisinin kapısı, panjurları sallayacak kadar güçlü bir şekilde arkamızda kapanır. Viktor, sanki bir plajda uzanıyormuş gibi deri koltuklardan birine çöker, burnundan hala kan damlamaktadır. Ben ayakta kalır, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. Parmaklarım pazılarımı kavrar ve hafif baskıya, beni yere sabitleyen bu baskıya odaklanırım.

"Bu da neydi lan?" Koç Harper'ın sesi alçak ve kontrollü, ama içinde çenemi sıkmamı sağlayan bir keskinlik var. "Viktor, neden yine bu işe bulaştın? Annen Miami'de ikinizin ne yaptığını öğrendikten sonra, onun işlerine karışmamamı açıkça söylememiş miydin?"

Viktor, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla sırtarak mendilleri yakındaki çöp kutusuna atıyor. "Sakin ol Becks. Merci bana sadece küçük bir sevgi göstergesi yaptı."

"Bunun şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Harper çenesini sıkarken şapkasını çıkarır ve kahverengi saçlarını eliyle tarar. "Sen Zach'le her karıştığında

Zach ile ilişkiye girdiğinde, sonunda incinirsin."

Göğsüm sıkışır, kalbim hızla atar. Bu his rahatsız edicidir, bu yüzden parmak uçlarımı derime daha derine batırırım.

"Oh, lütfen." Viktor gözlerini devirir, Koç Harper'ın masasındaki kutudan mendil alır ve burnunu siler. "Noah'ın yaptığı boktan şeylere kıyasla bu hiçbir şey."

İkisini de dikkatle izliyorum. Viktor çok şımarık bir çocuk olsa da (Merci de ona bu konuda rakip gibi görünüyor), onun erkek arkadaşının yüzüne bu travmayı vurmasını hiç beklemiyordum.

Koç Harper da aynı derecede şok olmuş, yüzü solmuş, duruşu sertleşmiş, göğsü hızla inip kalkıyor. Harper'ın gözleri bana kayıyor. "Sınır koyuyorum. Onu daha önce incittin. Onu yaraladın."

Dişlerimi sıkarken çenemin yanındaki kasım seğiriyor. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Ben bir şey söylemeden Viktor sandalyesinden atlayıp masanın üzerine eğiliyor. "Siktir git, sen öyle bir şey yapmazsın."

Ama ne dediğinin önemi yok, çünkü Beckett Harper'ı çok seviyor. Annem gibi beni terk edecek. O sadece benim arkadaşım. Beni doğuran kişi o... sonra da benim sorunlarımla baş edemeyeceğine karar verdi.

Çünkü bir şekilde, beyin hasarına yol açan kazanın benim hatam olduğu düşünüyor.

"Chaos, ikinizin bu kadar yakın olması beni rahatsız ediyor." "Bu *senin* sorunun."

"İkiniz de çenenizi kapatın." Göğsüm inip kalkıyor, içimdeki her şey patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Zach..." Viktor koluma dokunmak için elini uzatırken diyor. Ben geri çekiliyorum.

Koç Harper kaşlarını çatarak ikimizi birbirine bakar. "Burada ne oluyor?"

Viktor cevap vermez ve ben kafeslenmiş bir aslan gibi volta atmaya başlarken bana yaklaşır, omzumu döndürdüğümde irkilir.

"İkinizden biri konuşsa iyi olur." Koç Harper Viktor'a döner. "Kaos!"

"Hayır." Viktor yerinde durur, omuzlarını geriye çekerek

"Bunu söylemek bana düşmez. Ve sakın beni seçim yapmaya zorlamaya kalkışma, Beckett, çünkü yemin ederim bu savaşı kaybedeceksin."

Koçun yüzü kararır. "Onun yüzünden ilişkimizi ciddi ciddi tehdit mi ediyorsun? Sana yaptıklarından sonra mı?"

İçimde bir şey kırılır, keskin ve çatlamış bir kemik gibi yakıcı bir acı. Masayı dolaşıp Beckett'in karşısına geçerim. "Yine mi söyleyeceksin, onu incittiğim umurumda değil! Çünkü umurumda! Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

"O zaman beni aydınlat!"

"Becks, durmazsan ilişkimizi hemen bitireceğime yemin ederim." Viktor'un sesi kararludur, ama sonunda çatlaklar olduğunu fark ederim.

"Ben sadece... Yapamıyorum..." Sesim titriyor ve saçımı koparmak istercesine çekiyorum. "Bu benim suçum değil, tamam mı? Beynimin seninki gibi çalışmaması benim suçum değil. Ya da onunki gibi. Ya da kimseninki gibi."

Yine volta atmaya başlıyorum, acı hissedilmeli ama hissetmiyorum. Bu sinir bozucu, her şey sinir bozucu. İşleyemediğim duygular, doğru düzgün hissedemediğim hisler.

Biri bileğimi sıkıca ama sert olmayan bir şekilde tutuyor. Koç Harper nazikçe elimi saçımdan çekmeye çalışırken başımı kaldırıyorum. Saçımı bıraktığımda, avucuma bir stres topu sıkıştırıyor. "Bunu kullan."

Sıkıyorum, köpüğün sıkışıp genişlemesini izliyorum. Tekrarlayan hareket yardımcı oluyor, içimdeki düzgün bir şekilde yorumlayamadığım karmaşanın dışında odaklanabileceğim bir şey veriyor.

Viktor alt dudağını ısıyor, gözleri yumuşak bir ifadeyle ayağa kalkıyor ve bana oturmam için sandalyeyi uzatıyor.

Sandalyede otururken, stres topunu sıkmaya odaklanmaya devam ediyorum. "Beyin hasarım var. Daha doğrusu, insular korteks hasarı. Yedi yaşındayken oldu. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Babam sadece bir kaza olduğunu ve kafamı çok sert vurduğumu söyledi. Lanet olasıca şeyleri olması gerektiği gibi hissedemiyorum. Duyguları işleyemiyorum, insanları anlayamıyorum. Bu beni... yanlış yapıyor. Viktor bunu bilen tek kişi. Güvendiğim tek kişi o."

"Bu yüzden onu terk etmeyeceğim Becks. Ne dersen de. O benim ailem. Benim kardeşim."

Arkadaşıma bakıyorum. Gözlerini dikip bakmıyor, sadece kararlı bir şekilde duruyor. Benim için.

Boğazım kurur, beş yıldır ilk kez gözlerim yaşarır. Dişlerimi sıkarım çünkü gözyaşlarım akarsa, onları durdurmayı bilemeyeceğim, tıpkı Mercî'nin beni gördüğü gece olduğu gibi.

Bu, hatırladığım tek ağladığım andır.

"Neden bunların hiçbiri tıbbi kayıtlarında yok? Kolun ama..."

Nefesim hızlanır, parmaklarım elimdeki topu sıkıca kavrar. İşte bu. Koç, babamın saklamak için mücadele ettiği sırrı açığa çıkararak kariyerimi sona erdirebilir. "Babam bunun saklı kalması için para ödedi."

Koç Harper homurdanır. "Ne halt ediyordu o? Peki ya bu spor? Zach, her buz pistine çıktığında kendini ne kadar tehlikeye attığını anlıyor musun?"

Ona bakıyorum, kaşlarım çatık. "Beynimin bir kısmı bozuk diye aptal olduğum anlamına gelmez."

Koç burnunun köprüsünü sıkarken Viktor kıkırdar. Harper tekrar koltuğuna çökünce Viktor yanına gider, kucağına oturur ve kollarını koçumuzun boynuna dolandır. "Zach ile aramızda olanlar bir kazaydı. Lütfen unut gitsin."

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Adacık korteksindeki hasar, beden dilini iyi okuyabilmemi engelliyor."

"Ve ben her zamanki gibi geveze davranıyordum, bu yüzden Zach beni susturmak zorunda kaldı."

Kafamı sallıyorum. "Bu, ilk ve son kez ağız tıkacı kullandığım zamandı..."

Koç elini kaldırarak sözümü kesiyor. "Ve bana söylendiğine göre, ikiniz de bir güvenlik kelimesi belirlememişsiniz."

Kafamı sallıyorum. "Aklım başımda değildi. Düşündüm ki... Düşündüm ki, eğer fazla olursa beni durdurur. Bu, ilk kez oynadığımız ya da onun böyle oynadığı bir şey değildi."

Bakışları Viktor'a dönünce keskinleşir. "Onun mücadelesini biliyordun. Neden sana gag takmasına izin verdin?"

"Zach'in bana ihtiyacı vardı. O..."

Onun sözlerine gözlerimi kısıyorum. "O gece kulüpte beni tam olarak nasıl buldun?"

Viktor'un dudakları seğirdi ve omuz silkti.

Beckett inleyerek saçlarını elleriyle taradı. "Herkesi takip etmekten hoşlanıyor musun, Chaos?"

"Takip etmek değildi. Proaktif ilgiydi," diyor Viktor masumca, ama gözlerindeki ışıltı onu ele veriyor.

Stres topunu ona fırlatıyorum, tam alınına isabet ediyor. "Adi herif, sen enjekte mi ettin..."

Viktor, inkar etme zahmetine bile girmeden sırtıttı. "Sana söyledim, sen aileden birisin.

Ne düşünüyorsun?"

Koç başını sallar. "Siz ikinizin ne hakkında konuştuğunu bilmek istiyor muyum ki?"

"Muhtemelen hayır." Sesim normal, düz tonuna geri dönüyor. Viktor koça da bir izleyici enjekte etti ve kavga etmeyi bıraktılar, bu yüzden bu gerçeği kendime saklıyorum.

Ayrıca, lanet olası arkadaşımın içime bir izci yerleştirdiğini bildiğim için neden göğsümde küçük bir çarpıntı olduğunu veya dudaklarımın köşesinin neden seğirdiğini de bilmiyorum. Beni bulmak için onu kullandığını biliyorum. Ve bu ne zaman oldu ki?

Babam Viktor'un bana gösterdiği ilginin yarısını bile göstermiyor. Bu yüzden Viktor'un Koç Harper'a aşık olduğunu kabul etmekte bu kadar zorlandım. Viktor'a romantik bir ilgim olduğu için değil. Ama o, hayatımda beni tam anlamıyla, derinden önemseyen tek kişi. Her gün başa çıkması zor bir insan olsam da.

"Kırbaçlamaya yeni başlamıştım. Onu yaralamak istememiştim. O benim en iyi arkadaşım.

Ve bana bunu sevmediğini veya istemediğini hiç söylemedi."

Koç iç çeker. "Evet, kabul görmek istediği için sevmediği şeyleri yaptığını ben de öğrendim."

"Siz iki pislik, ben burada oturuyormuşum gibi hakkımda konuşmayı keser misiniz?" Viktor geniş bir gülümsemeyle Harper'ın kucığında kıpırdanır. "Tabii benim ne kadar seksi olduğumdan ya da ne kadar harika bir kaleci olduğumdan bahsetmiyorsanız. Ya da ikinizin de bensiz yaşayamayacağından."

"Bıçak oyunu ne olacak?" Koç gözlerini kırpmadan bana bakar. Kaşlarım çatılır. "Ben hiç..."

Viktor, ikimiz de ona baktığımızda gözlerini yere indirir. "Zach yapmadı."

Başka biri onu incitmiş. Çenemi sıkarım, azı dişlerimi gıcırdatırım. Keşke insanları okuyabilseydim, belki de arkadaşımı kendisinden koruyabilirdim, onun beni koruduğu gibi.

Parmaklarım tekrar esnetiyorum, sol elime bakıyorum, dövmeleğim geriliyor. "Son zamanlarda maçlarda ve antrenmanlarda biraz telafi etmeye çalıştığımı fark ettim.

Son zamanlarda neler oluyor?"

Başımı kaldırdığımda koçun bakışları elimden yüzüme kayıyor. "Son zamanlarda uyuşukluk daha fazla artıyor, elimdeki güç de azalıyor. Henneman her işini batırdığında fazladan darbe almak da yardımcı olmuyor."

"Maç sırasında sakatlanıyorsan, neden bunu söyleyip bir süre kenarda oturuyorsun?" "Çünkü benim boktan beynimin bir başka harika yan etkisi de,

"Lanet olsun!" Beckett patlar ve ellerini havaya kaldırır.

"Lanet olsun!" Beckett patlar ve ellerini havaya kaldırır.

Viktor burnuna dokunur. "Sakin ol. Kalp krizi geçirmeni istemem."

"Sen ve arkadaşların imkansızsınız. Reed ve şimdi de Knight. Tanrım, maaş zammı ve daha fazla izin hak ediyorum."

Dengesiz gülümsememi engelleyemiyorum. Ama hala endişelendiğim bir şey var. "Bir şey söyleyecek misin?"

Koç kaşlarını çatarak iç çeker. "Zach, bu... ikiniz de beni zor bir duruma soktunuz. Ama hayır, bunu kendime saklayacağım. Babanın peşimden gelmesini istemem."

Kafamı sallayıp kalkıp gitmek üzereyken, oturmamı işaret etti. "Elinle ilgili olarak, bir iyilik isteyeceğim. PT bağlantım var bağlantım var, o da bu konuyu gizli tutacaktır. Sana ihtiyacın olan yardımı sağlayacağız." "Neden?"

"Çünkü sen benim oyuncumun. Ve ben oyuncularımı korurum." Viktor sırttı. "Yani onlar senin için aile gibi."

"Chaos, zorlamaya devam edersen, eve döndüğümüzde seni nasıl cezalandıracağımı hiç sevmeyeceksin." Koç bana döner. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bir çaresine bakacağız."

Ayağa kalkarım ve tamamen bitkin bir halde kapıya doğru yürürüm. Berbat gerçeklerimi ortaya çıkarmak bu kadar fiziksel bir yük getireceğini beklemiyordum. Ama aynı zamanda kendimi daha hafif hissediyorum, sanki üzerimde baskı yapan yük biraz da olsa kaymış gibi.

Arkadaşıma ve koçuma, tartıştıktan sonra bile nasıl kucaklaştıklarına bakıyorum.

Keşke benim için de böyle biri olsaydı. Yaralarımı görmezden gelip beni yine de isteyen biri.

Ama ben kırıldım. Kalıcı olarak. Ve kimse kırık parçaların yanında kalmaz. Merci'den uzak durmam için bir neden daha.

O, içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, açıklayamadığım bir şey, ama büyümesine izin verirsem beni sonsuza dek yok edeceğini bildiğim bir şey.

Bu yüzden hokey, arkadaşlarım, rutinlerim... Sahip olduğum tek şey bunlar, bu yüzden Koç Harper'ın yardım teklifini de kabul ediyorum.

Çünkü NHL'de şansımı kaybedersem, hiçbir şeyim kalmaz.

Hiçbir şey olamam.

Bölüm 14

Merci

Profesör Miller toplam talep ve arz eğrileri hakkında uzun uzadıya konuşuyor ve ben kendimi gerçekten dikkatle dinlerken buluyorum. Birdenbire inek olduğumdan değil, ama bu konuların mantıklı gelmesinden dolayı.

Piyasa koşullarındaki değişikliklerin fiyatları ve üretimi nasıl etkilediği gibi. Temelde Obsidian Rabbit'te uğraştığım şey bu. Belirli "hizmetlere" olan talep arttığında, fiyatlar da artıyordu. Ve rekabet arttığında... Şey, diyelim ki becerilerimi çeşitlendirmeyi öğrendim.

Burun kıvırıyorum, yanımdaki kız bana yan gözle bakıyor. Neyse ne. Siktirip gidebilir.

Tamam, belki de moralim bozuk çünkü bana "sonra hallederim" dedikten sonra, Zach dün gece beni tamamen görmezden geldi. Evet, gelmesini bekliyordum.

Beni cezalandırmak için.

Bu da beni çok azdırdı. Kendimi suçlayamam. Noel arifesinden beri kimseyle yatmadım.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, hain vücudum üvey kardeşime karşı bir şey hissediyor.

Raiyne'i bulup ona formasını geri verdikten sonra, kıcımı kaldırıp doğrudan yurda döndüm ve bekledim.

Ve biraz daha bekledim.

Sonra Viktor'un söylediklerini düşünmekten başka bir şey yapamadığım için odada volta atmaya başladım. Zach benimle değilse, belki de o aptal herifle birlikteydi. Lanet olası zihnim çıldırdı ve onların o lanet koçlarıyla birlikte olabilecekleri tüm sapıkça pozisyonları hayal etmeye başladı.

Lanet olası koçlarıyla.

Kusmadan önce dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkardım ve sosyal medyayı kaydırmaya başladım... Bu da beni hokey videoları izlemenin tuzağına düşürdü. Ve seksi ısınma hareketleri yaptıkları türden de değil.

Hayır.

Vuruldukları, dengesini kaybedip ayakları önde tahtaya çarparak ayak bileklerini kırdıkları tüm korkunç videoları izledim.

Ya da kafalarıyla çarptıkları videoları.

Zach'in aldığı darbeyi silebilmeyi dileyerek içim sızlıyor. Hâlâ iyi olup olmadığını bilmiyorum. Eğer beyin sarsıntısı geçiriyorsa... bunu da okuyun.

Bu durum beni rahatsız etmemeli... ama ediyor. Hem de çok.

Çünkü hayatım ne kadar berbat olsa da, insanları önemsiyorum. Hak etmeseler bile. Mesela, içten içe biyolojik babamın ölmüş olmasına üzülüyorum. Bu yüzden ağladığımdan değil, ama bazı günler... moralim bozuluyor.

Eski terapistim bu konuyu açığa çıkarmak için bayram ederdi.

Profesör Miller dersini bitirir ve ben de not defterimi ve ders kitabımı sırt çantama koyarak toparlanırım. Sınıftan çıktığım anda, koridorun ortasında tanıdık bir yüz görürüm, görmekten rahatsız olmadığım bir yüz.

Eli geniş bir gülümsemeyle el sallıyor. "Merci!" Aptal.

Onun mutluluğu bulaşıcı olduğu için yaklaşırken gülümsüyorum. "Senin de bu binada olduğunu bilmiyordum?"

"Evet, aptalca zorunlu dersler."

"Bana mı söylüyorsun? Ama aslında Makroekonomiye Giriş dersini sevmiyorum."

Bugün dışarısı çok soğuk olduğu için ceketinin fermuarını çekiyor. "Sanat stüdyosuna gitmeden önce yemek alanında bir şeyler yiyecektim."

Gelmek ister misin?"

"Tabii ki. Milkshake iyi gider."

Kaşları yukarı kalkar, ağzı açık kalır. "Hava sıfırın altında. Neden milkshake istiyorsun?"

Ona geniş bir gülümseme atıp karnımı ovuşturuyorum. "Çünkü çok lezzetliler."

Ve gerçekten de öyle. Lanet olasıca bağımlılık yapıcı. Seçici de değilim. Çilekli en sevdiğimdir, ama bazı günler maltlı milkshake için ruhumu bile satarım. Alarmım yalancı bir kaltak olduğu için bu sabah kahvaltıyı atladığımdan beri açlıktan deli gibi olduğumu söylememe gerek yok.

Dışarı çıktığımız anda Miami'ye geri dönmeyi düşünüyorum. Burnum o kadar soğuk ki şimdiden akmaya başladı. Yanaklarım da acıyor. Lanet olası bir atkı takmalıyım.

Neyse ki yemek alanı çok uzak değil ve yağlı hamburger ve patates kızartmasının kokusu bana bir yük treni gibi çarparak içeriye koşar gibi giriyorum.

Eli örgü şapkasını çıkarır ve ceketinin cebine tıktırır. "Yani, Viktor'un yüzüne gerçekten tekme attın mı?"

Burun kıvırıyorum. "Ne, üvey kardeşim sana bunu mu anlattı?"

Tamam, doğrudan sormadan Zach'le konuşup konuşmadığını anlamaya çalışıyorum. "Viktor en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşımın kuzeni." Biz Boş tepsileri alırken gülümser. "Bana bununla ilgili bir mesaj attı, fotoğrafla birlikte, gelip onunla ilgilenmemi istedi."

Başımı ona doğru çevirip, gözlerimi aşırı derecede kırıştırıyorum. "Kahretsin. Ben... Şey, hayır. Onu tekmelediğim için üzgün değilim."

Eli hızla gözlerini kırıştırırken ağzı açık kalır.

Elimi havada rastgele sallıyorum. "Ne? Zach'i "bir tur daha" ya da başka bir saçmalık için götüreceğini söyledi. Zach'in cinsel geçmişini yüzüme vurmasına gerek yoktu."

Çünkü üvey kardeşim bunu zaten yapmıştı... Raiyne ile birlikte olduklarını söylediğinde. Ama bu beni çok rahatsız etmiyor çünkü o kızıl saçlı sürtükle kendi geçmişim var. Yani, o beni becerdi.

Ara sıra bunu Zach'in yüzüne vurmaya düşündüm, ama Tanrı bilir o ikisi oral seks dışında ne yapmışlardır ve bunu öğrenmek istediğimden emin değilim.

Eli utanarak yanakları kızardı. "Uh, aralarında ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama Viktor, Beckett'e tamamen aşık."

"Bu yüzden mi sürekli Zach'e dokunmak zorunda?"

Bana bakar, başını hafifçe sallar. "Viktor çok ilgiye ihtiyaç duyar. Ve bunu elde etmek için aşırı dramatik davranabilir."

Gözlerimi deviriyorum çünkü evet, Viktor kesinlikle öyle bir izlenim veriyor. "Erkek arkadaşın, kuzenine zarar verdiğim için beni dövmek isteyecek diye endişelenmeli miyim?"

"Alexei, burnunu kırmanı komik buluyor." Eli bir muffin alıp tepsisine koyar. "Hâlâ Viktor'un ilk randevumuzu mahvettiği için kızgın. Katıldığımız sonbahar festivaline gelip kendini benim yeni en iyi arkadaşım ilan etti."

"Cidden mi?"

O başını sallar. "Onu sevmeye başlıyorsun." "Daha çok mantar gibi geliyor bana."

Eli bir içecek alırken ben patates kızartması ve çilekli milkshake sipariş ediyorum. Ödemeyi yapıp boş bir masaya oturuyoruz.

"Alexei ile nasıl tanıştınız? Yani, sen iyisin, ama diğerleri... pislikler." Milkshake'imden bir yudum alıyorum. Zach'in diğer arkadaşlarıyla birlikte onun erkek arkadaşını da aynı kefeyle koymak haksızlık olabilir, çünkü onu hiç tanımıyorum.

Eli gülerek başını salladı. "Aslında biraz saçma. İlk başta tam bir pislikti. Kitaplarımı yere attı, beni duvara itti... Gerçekten *olgunca* davranışlar."

Ve şimdi önceki yorumumdan dolayı kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum.

"Sonra bir gün, bir partide beni tuvalete kadar takip etti ve beni kapıya sıkıştırarak korkutmaya çalıştı. Ben ona karşı çıktım ve birkaç gün sonra, biz... " Yüzü kıpkırmızı oldu ve muffininden büyük bir ısırık aldı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sapıkça bir şey oldu, ha?" Daha da kızarıyor.

Bir patates kızartması alıp iç çekiyorum. "Zach'in aptalca intikam planına bulaştığın için üzgünüm."

"İnan bana, yaptıkları en kötü şey bu değil. Yanlış davranışları olsa da, bunu birbirlerine olan sevgileri yüzünden yapıyorlar."

Göğsüm sıkışır. Arkanda seni destekleyen insanlar olması nasıl bir his, hiç bilmiyorum. Asla yalnız olmamak. Hiçbiri ona yardım etmek zorunda değildi, ama yine de Miami'de beni kaçırmak için onun yanındaydılar.

Beni öldürmek için.

Çünkü onu incitmiştim.

Milkshake'imden büyük bir yudum alıp, boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum.

"İyi misin?" Eli gözlerini kocaman açarak bana bakar. "Evet. Keşke işler farklı olsaydı."

"Zach... farklı. Ben bunu fark ettim. Ama o bana göz kulak oluyor. Sadece duygularını gösteremiyor gibi görünüyor." Eli omuz silkiyor ve muffininden bir ısırık daha alıyor.

Farklı.

Annem Zach'i tanımlamak için kullandığı kelimeyle aynı. Onun aslında bir tür psikoz ya da benzeri bir şeyi olduğunu saklamaya mı çalışıyorlar? Ama yine de, annem ve Bay Knight, ona benim yaşadığım durumu anlatırken benim geçmişim hakkında belirsiz davrandılar.

Zach'in, babamın beni bodrumdaki dondurucuya nasıl kilitlediğini, karanlıkta saatlerce oradan çıkmaya çalışırken nasıl çılglık attığımı bilmesini istemem. Ya da büyüdükçe o alanın nasıl daraldığını. Beni ayak bileklerimden tutup merdivenlerden aşağı sürüklediğinde nasıl altıma işediğimi bile.

"Teşekkürler?"

Başımı kaldırdığımda Eli bana bakıyor, alnı kırışmış ve dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş. Kahretsin. Boğazımı temizleyip dikleştirim. "Yine dalmak istemedim."

"Önemli değil. Onlar hakkında bu kadar yeter. Bölüm seçtin mi?"

Milkshake'i pipetle karıştırıyorum, krem şanti kıvrılıyor. "Karar vermedim. Ne yapacağıma karar verene kadar temel dersleri alıyorum."

"İlgilendiğin bir şey var mı?"

"Kötü hayat seçimleri yapmak dışında mı? Çalıştığım kulüpte hava akrobasi yapardım. Bilirsin, ip, lyra, o tür şeyler."

Eli'nin gözleri parladı. "Bu harika."

"Biraz özlüyorum. Çok... özgürleştiriciydi."

"Tekrar başlamalısın. Performans Sanatları Merkezi'nde hava akrobasi ekipmanları var. Orada antrenman yapan insanlar gördüm."

"Belki." Ağzıma bir patates kızartması daha atıyorum.

Danışmanım da PAC'yi keşfetmemi önerdi ve ilgimi çekebilecek olası ana dalların bir listesini sıraladı. Ama şu anda sadece bu yeni hayata alışmaya çalışıyorum.

"Miami'deki arkadaşlarını özlüyor musun? Bazen New Jersey'e gidip Alexei'nin evinde kalıyorum. Yani, birini davet etmek istersen, hoş geldin."

odamı kullanmak için."

Boş bir kahkaha attım. "Hiç sahip olmadığın şeyi özleyemezsin."

Eli masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Artık ben varım."

"Sen hep bu kadar nazik misin, yoksa ben özel miyim?" "Artık arkadaşız. Geri dönüş yok."

Gözlerimi kısarak, ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bunun, Viktor'un sana söylediği şeye çok benzediğini biliyorsun. Ama peki."

Tek arkadaşım Raiyne'di ve onun ihaneti hala canımı yakıyor, ama Eli her zaman samimi davrandı. Ayrıca konuşması kolay ve iyi bir oda arkadaşı.

Gerçek bir arkadaşına sahip olmak büyük bir artı olurdu.

"Arkadaş olduğumuza göre, yarın akşam benimle partiye geleceksin çünkü Sevgililer Günü'nde yalnız hissetmek istemiyorum."

Eli inler. "En son partiye gittiğimde, zorba bir erkek arkadaşım oldu."

Son patates kızartmamı yerken burnumdan soluyorum. Belki de kaçırılmak aslında bir lütuftu. Tanrım, bu düşüncüyü içimden atamadan içkime boğuluyorum.

Ama eve dönmek... Bir sonraki öğünümü veya kirayı ödemek konusunda endişelenmiyorum. Artık bir geleceğe sahip olmayı gerçekten dört gözle bekleyebilirim.

Hayatımda ilk kez, sadece hayatta kalmaya çalışmak yerine, hayatımla ilgili bir şeyler yapabilirim. Bu farkındalık beni umutla dolduruyor.

Ama önce? Bir milkshake daha içmem lazım. Duygusal gelişim için şeker gerekir.

Kahretsin, kuralları ben koymuyorum.

Bu sadece bilim.

Bölüm 15

Zach

Viktor ve ben kampüsü geçerek, Sevgililer Günü'nün tüm aptalca saçmalıklarına gözlerimizi devirerek yürüyoruz. Koç Harper antrenmandan sonra benimle vakit geçirdi ve tutuşumu geliştirmek için değiştirilmiş puck-handling egzersizleri yaptı. Ama sonra zorunlu bir toplantısı olduğu için Koç ve Viktor'un randevusu iptal oldu.

Ve ben... Bu aşk saçmalığı sinirlerimi bozuyor. Çiçekler ve şekerlemeler gibi saçmalıklara hiç ilgi duymadım. Hiçbir amacı yok.

Diğer iki arkadaşımın randevusu var, ama Connor'ın ne durumda olduğunu tam bilmiyorum. Tabii, spor kompleksinin dışında Veronica'nın ağzına dilini soktu. Ama yarın sabah polis onun cesedini okyanusta yüzerken bulsa şaşırmam.

Hiçbirimiz bu ilişkinin içini anlayamıyoruz ve o da bu konuda konuşmuyor. Sadece birlikte olduklarını söylüyor.

El ele yürüyen ve gülümseyen çiftlere bakınca kendimi... boş hissediyorum. Yurt odamıza dönerken sol elimi esnetiyorum, sertliğini gidermeye çalışıyorum.

"Hâlâ uyuşuk mu?"

Boş kaldırıma bakarak homurdanıyorum, botlarım karın altında gizlenmiş buz parçalarını eritmek için serpilmiş tuz kristallerini ezip geçiyor.

Viktor ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Becks'e güvenebilirsin. Yardım etmek için elinden geleni yapacaktır."

"Kıskançlık veya öfkeye kapılıp benim sorunlarımı ifşa edene kadar."

"Zach, yapmaz." Viktor omzuyla bana hafifçe vurur. "Kıskançlıktan bahsetmişken, küçük hamamböceği sana dokunmamdan hoşlanmıyor, ha?"

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkar, sesim istediğimden daha hayvani çıkar. "Ona öyle deme."

Viktor adımını durdurur, kaşları yukarı kalkar. "Oh, bu iki yönlü bir şey mi? Sen de ona karşı bir şey mi hissediyorsun?"

"Hayır."

"Saçmalık." Gözlerini kısar, psikopat bir palyaço gibi sıratarak.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum ve donmuş ağaçların üzerine loş, altın rengi bir ışık saçan sokak lambalarına odaklanıyorum. Ağaçların dalları çıplak ve gece gökyüzüne uzanıyor. Ama o haklı. Ne kadar kaçmaya çalışsam da, Merci bir şekilde hala açıklayamadığım bir şekilde içime işlemiş durumda.

"Bir şey oldu. Yüzünden okunuyor." "Siktir git."

Viktor elini omzuma koydu, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Zach... Hadi ama. Konuş benimle. Neyle mücadele ettiğini anlamaya çalışalım."

Çenemi sıkıyorum. Bazen, beynim kendi başıma anlam veremediğim için yardıma ihtiyacım olabileceğini anlaması beni sinirlendiriyor. "Öpüştük."

"Bunu tahmin etmiştim."

Dönüp ona sertçe bakarım. Serseri dalga geçmeyeceğine söz vermişti, ama sesindeki lanet olası alaycı tonu yakaladım.

Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum, bu sürpriz değil, özellikle de onu mastürbasyon yaptıktan sonra... ki bu arada, bunun için hiçbir neden yoktu."

"Her neyse, pislik."

O burun kıvrır. "Onu Raiyne'nin formasıyla görmekten de hoşlanmadın. Eminim seni kızdırmak, muhtemelen kıskandırmak için yaptı, ki başardı da."

Kaşlarımı çatıp burnumu buruşturdum.

Viktor başını sallar. "Tamam, bunu bir düşünelim. Onu formasıyla kışını sallarken gördüğünde nasıl hissettin? Neden pleksiglası sopanla vurdun?"

Boynumun arkasını ovuşturarak tüm hislerimi hatırlamaya çalışıyorum. "Sadece kaymaktan daha fazla ısınmıştım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Sopamı daha sıkı sıkıyordum ve daha hızlı nefes alıyordum. O lanet şeyi ondan söküp atmak istedim."

"Bu, dostum, kıskançlıktır."

"Öfke demek istiyorsun."

Sırtımın ortasına hafifçe vurur. "İkisi birbiriyle yakından ilgilidir. Bu nedenle, aynı fiziksel tepkileri verirler. Merci'nin kafamı koparacakmış gibi görünmesi de aynı şekilde. Kızgındı, ama bunun nedeni kıskançlığıydı."

Önüme bakarak iç çekiyorum. Keşke bu boktan durumların bazıları benim için bu kadar basit olabilseydi. "Onu incitmek istemiyorum ve gözlerinin yaşarmasını hiç sevmiyorum."

"Ne oldu?"

"Emin değilim." Bu sefer yürümeyi bırakıp ona dönüyorum, sözcükler boğazımda takılıyor, ağır ve karışık, sanki inatçı bir düğümü çözmeye çalışır gibi. "Öpüştüğümüzde dudağımı ısırды ve ben onun beni kanatmaktan zevk aldığını söyledim... O da kaçtı."

Viktor inleyerek yüzünü avucuyla ovuşturdu, sonra derin bir nefes aldı. "Belki de aslında bundan zevk almadığı içindir. Ya da belki de sözlerini, seni incitmekten zevk aldığını söylediğin şekilde yorumlamıştır."

Yutkunuyorum, göğsüm sıkışıyor, kaslarım geriliyor. "Bana ... şeyler hissettiriyor."

"Ne tür şeyler?"

"Bilmiyorum!" Elimi saçlarımın arasından geçirip saç tellerimi çekiştiriyorum. "Sorun da bu. Anlam veremiyorum. Bana zarar verdi, neredeyse öldürüyordu. Sahip olduğum tek geleceği neredeyse mahvetti. Ama sonra o üzüldüğünde bundan nefret ediyorum. Ve sana göre kıskançlık duyuyorum. Ve..."

"Ayrıca onunla yatmak istiyorsun."

Ona sertçe bakıyorum. "Miami'ye gitmeden önce kimseyle yatmadım. Sadece lanet olası elimle."

Viktor kaşlarını kaldırır. "Lab'a gitmedin mi..."

Ceketinin yakasını tutuyorum. "Orospu çocuğu, beni takip etmeyi bırak yoksa çipi koyduğun yerden çıkarırım."

O ise yüzüme gülüyor. "Sanki geri takmayacakmışım gibi."

Gözlerimi devirip onu bırakıyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "Kimseyle yatmadım. Sadece Marcus'un beni sopayla dövmesine izin verdim."

Viktor'un yüzü taş gibi sertleşir. "Dalga geçiyorsun, değil mi! Zach! Anlayamıyorsun... ne kadar kötü olduğunu!" "Sakin ol."

"Ailen Merci'ye senin sorunlarını hiç anlattı mı?"

Omuz silkiyorum. "Babam bu tür şeyleri herkese anlatmayı sevmez. Annem evi terk ettiğinde, muhtemelen Evelyn'den de saklamıştır."

Viktor bir şey söylemek üzereyken telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, yüzü ekranın ışığıyla aydınlandı. Mesajı okurken dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"Harper?"

Viktor inler, iterek telefonunu geri geri cebine cebine "Daha kötüsü.

Henneman."

"Henneman mı?" Bu isim bir hırıltı gibi çıkıyor. "Ne zamandan beri onunla arkadaşsın?"

"Hepimiz bir takım sohbetindeyiz, sık kafalı," diyor Viktor, gözlerini devirerek. "Ne istiyor?"

Yüzü karardı. "Merci ve Eli, Anti-Sevgililer Günü partisinde. Ve biraz sarhoşlar."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. "Gidelim."

"Oh, Alexei de yolda. Eli'ye sürpriz yapacaktı, yani işler sarpa saracak."

Henneman'ın pin drop gönderdiği kardeşlik evine ulaşana kadar kampüsü koşarak geçiyoruz. Tabii ki lacrosse oyuncularının yarısının bulunduğu ev olmalıydı. Crestwood'daki takımların çoğu birbirleriyle sorunlu. Bunun nedeni, finansal desteğin büyük kısmını kimin aldığı... Ve çoğunun en çok nefret ettiği takım, bizim hokey takımımız.

Ulusal şampiyonluğu kazanmamız ya da oyuncularımızın büyük bir kısmının profesyonel takımlara geçmesi bizim suçumuz değil. Futbol takımı da aynı şeyi yapıyor.

Ama Henneman neden burada ki?

Kapı her açıldığında sarhoş kahkahalar ve bağırışlar, hafif esrar ve bayat bira kokusu ile birlikte dışarıya yayılıyor. Viktor kapıyı açıyor ve içerideki manzara kaos. Her yüzey kırmızı Solo bardaklarla dolu, her köşede insanlar birbirine sürtünüyor ve biri yere kusuyor.

Kalabalığın içinden geçerek, buradan çıkardığımızda öldüreceğimiz iki kişiyi arıyoruz. Evet, Eli de onlardan biri. Lanet olası Feisty Mouse. Aklından ne geçiyor ki?

"Vay canına." Viktor ileriye işaret ediyor.

Ve işte orada, masanın üzerinde birlikte dans ediyorlar. Merci'nin esnek vücudu müziğin ritmine göre hareket ediyor, kısa üstü yukarı kayarak karnının tamamını ortaya çıkarıyor. Göğsünde "Community Hole" yazısı kalın, parlak harflerle yazılmış.

Dişlerimi çenem ağrıyana kadar sıkıyorum, kollarımdaki kaslar seğiriyor ve geriliyor. Onu yakalamak, aşağı çekmek ve sinsî bakışlardan korumak istiyorum. Sonra, tüm gardırobunu karıştırıp yakmak istiyorum, o tişörtü ve Raiyne'nin forması da dahil, eğer hala duruyorsa.

"Onları aşağı indirmeliyiz, yoksa Alexei çılgına dönüp hepimizi öldürecek."

Tam o sırada, üç adam masaya yaklaşıyor. İçlerinden biri uzanıp Merci'nin kışını elliyor. "Hey, Toplum Deliği. Ne sunuyorsun?"

Kulaklarımda kanın akışı dışında her şey sessizleşir. Burnumun delikleri genişlerken, Merci'nin uyluğuna elini koyan pisliğin yanına doğru insanları iterek ilerlerim, ona bir ders vermek için, sonunda birinin ambulans çağırmasıyla sonuçlanacak bir ders.

"Bebeğim, eminim buradaki hiçbir kızdan daha iyi sakso çekebilirim. Sana yıldızları ve tüm o saçmalıkları gösteririm." Merci adama göz kırptı.

Başka bir adam kıkırdar. "Ne sikik bir sperm çukuru. Eminim ev halkı deliklerini kullanmak ister." Merci'nin kolunu yakalar ve onu masadan çekip indirir.

Eli çılgılık atar ve adama tekme atar. Bir başkası misilleme yapar ve Feisty Mouse'un bacağına yumruk atar, o da masanın üzerine yığılır.

Viktor hemen yanımda, ben ileri atılırım. Aniden, bir sandalye başımızın üzerinden uçar ve Viktor, biri onu dengeden düşürecek kadar sert bir şekilde yanından geçerken homurdanır.

Alexei.

Ben de arkasından giderim. Arkadaşım buradaki herkesten daha iridir ve kalabalığı kolayca yararak ilerler. Herhalde yaptığı antrenmanların etkisiyledir. Eskiden de bir canavardı, şimdi ise iki kat daha iri.

"Solnyshko!"

Eli gözlerini kocaman açarak yukarı bakar ve müzik sesinden duyulmayacak kadar zayıf bir inilti çıkarır, sonra bacağını yumruklayan adama döner ve gülümser. "Bok yiyeceksin."

Adam kolunu geriye doğru çekiyor, tam o sırada Alexei onu yakasından yakalıyor ve yüzüne yumruk atmaya başlıyor. Tekrar tekrar, yumrukları kanla kaplanıyor.

Eli'yi masadan çekiyorum. "Defol buradan. Hemen."

Viktor kolunu Eli'nin omzuna atar ve onu kapıya doğru yönlendirmeye çalışır. Merci'yi aramak için arkama dönerim, ama o burada değildir.

"Oh, bakın kim gelmiş. Lanet hokey takımı." Merci'yi yakalayan pislik, bana yumruk atarken hırlıyor.

Yumruğu engelliyorum, sonra karşılık veriyorum ve yanağına bir yumruk atıyorum. O da kaburgalarımın bir yumruk atıyor. Birbirimize yumruklar atıyoruz ve sonunda yere düşüyoruz.

Biri ceketimi yakaladı ve ben onu çıkarmaya çalışırken, o pislik kaburgalarımın birkaç yumruk daha attı, bir başkası da sırtıma tekme attı. Acı hissederek yüzümü buruşturdum, sonra tekrar yumruk attım. "Senin olmayan şeylerden ellerini çek."

"Sen de ibne misin? Tıpkı kalecin gibi?" Saçımı tutup kafama yumruk atıyor. "Atletizm bölümünün tüm parası sana gidiyor, ne acınası bir durum."

"Sen de senin sporuna gitmesini bekliyorsun." Boğazına yumruk atıyorum, sonra oturup sırtıyorum. "Lakros'ta para yok. Gerçek bir profesyonel takım yok. Kimsenin milyonlar harcamak isteyeceği bir şey yok."

Bana tükürdü.

"Dur tahmin edeyim. Burslu öğrenci de. Ama uzun sürmeyecek." Bileğini yakaladım, sonra iki elimle bükerek kemiklerini kırdım.

O çığlık atarken, ben ayağa kalkarken gülüyorum. Yanımda Viktor başka bir adamı dövüyor, kafasına bir şişe vuruyor. Alexei diğer ikisiyle uğraşıyor. Yardım etmeliyim, ama Merci'yi bulmam lazım.

Onu bulmam sadece bir dakika sürer. Bir adam onu köşeye sıkıştırmış, sırtı duvara dayalı. Ama bir saniye sonra adam havada uçar ve biri Merci'yi omzuna atar.

"Siktir."

Onların peşinden koşuyorum ve adam dışarı adımını atar atmaz ona saldırıyorum. Üçümüz de yere düşüyoruz, çarpmanın etkisi kemiklerimi sarsıyor.

Merci, birbirimizden kurtulurken bir çığlık attı ve adam ayağa kalkarken gözleri fal taşı gibi bana bakıyordu. "Knight?"

Henneman.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ona atılır, sweatshirt'ünü yakalarım.

"Onu oradan çıkarmaya çalışıyordum." Henneman'ın gözleri benimle Merci arasında gidip gelir. "O..."

Yumruğum yüzüne çarptı ve o geriye doğru sendeledi.

"Zach, dur!" Merci bağırır, beni uzaklaştırmaya çalışırken ellerini gömleğime geçirir. "Dur, seni psikopat!"

"Sen karışma!"

Henneman'a tekrar vuruyorum, ama takım arkadaşım sadece kendini koruyor ve karşılık vermiyor. Merci ise saçımı çekip sırtıma yumruk atıyor.

"Zach, dur! O bana yardım ediyordu."

Henneman'ın midesine bir yumruk atarım ve o inleyerek kıvrılır. Aniden, omzum ve boynum arasındaki bölgeye büyük bir baskı gelir, ardından bir patlama sesi ve hafif bir acı hissederim.

Henneman'ın kaşları yukarı kalkar, ağzı açık kalır ve sonra beni geri iter. Onun bu kadar güçlü olacağına hazırlıklı olmadığım için uçarım ve Merci'nin üstüne düşerim. Yuvarlanıp ayağa kalkarım.

"Sen deli misin!" Merci yüzüme yaklaşır. "Bana yardım ettiğini söyledim."

Ama benim odaklandığım onun sözleri değil. Dudaklarını kaplayan kan. Çenesini tutup kaldırarak daha iyi görebilmek için yaklaştırım. "Seni kim yaraladı?"

Merci bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne?"

"Seni kim yaraladı?" diye tekrarlıyorum, sesim titriyor. "Onu öldüreceğim." "Bu senin kanın." Henneman boynumun yanındaki bölgeyi işaret ediyor.

Ona bakıyorum, sonra solgunlaşan Merci'ye. Çenesini bırakıp elimi uzatıyorum ve parmaklarımı o bölgeye sürüyorum. Parmaklarımı çektiğimde, kanla kaplı oluyorlar.

"Zach?" Merci'nin gözlerinin köşelerinde yaşlar birikir. "Ben... Ben çok..."

Eli, yüzü kızarmış ve panik içinde evden dışarı çıkar. "Viktor ve Alexei hala kavga ediyorlar! Beş kişi falan var..."

Henneman'a dönüyorum. "Bu ikisini yurtlarına geri götür."

O başını sallar ve Merci'yi ayağa kaldırmak için eğilir. "Hadi. Gidelim."

Onlar çimlerin üzerinden koşarak uzaklaşırken, ben eve geri dönüyorum. Arkadaşlarımın bana ihtiyacı var. Ve eğer dünyam başıma yıkılacaksa - çünkü Merci beni ısırıdıktan ve ben tepki vermediğimden, o ve Henneman bir sorun olduğunu fark edecekler ve kim bilir kime söyleyecekler - en azından benim için önemli olanları koruyabilirim.

Bu gece bittikten sonra bana kalan tek değer bu olabilir.

Bölüm 16

Merci

Yatağıma uzanıp, parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçiriyorum. Duş kafamı biraz boşaltmaya yardımcı oldu ve alkolün etkisi de geçmeye başladı, ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Kendimi ham hissediyorum, sanki biri ruhuma zımpara kağıdı sürmüş ve buna modern sanat demiş gibi.

Eli odasında, muhtemelen içtiği alkolün etkisini uyuyarak atlatmaya çalışıyor. Ryan — Henneman — ya da her neyse, çıkmadan önce Eli'ye bir buz torbası vermişti. Lanet olası bir pisliğin oda arkadaşımın uyluğuna yumruk attığına inanamıyorum.

Lanet olsun, o dünyadaki en tatlı insan. O adam, toz almak için bitkileri yerinden kaldırmak zorunda kaldığında, bitkilere özür diler.

Umarım Eli'nin devasa, korkutucu erkek arkadaşı o pisliğin suratını yeniden düzenlemiştir. Hatta, iyice olsun diye birkaç kaburgasını da kırmıştır umarım.

Ama asıl midemi bulandıran, o olaydan sonra olanlar. Sanki bir galon bozuk süt içmişim gibi.

Zach'i
incittim.

Yine.

İsteyerek yapmadım. Yemin ederim. Ama Ryan'a vurmayı kesmiyordu - ki o da bana yardım etmeye çalışıyordu - ve ben panikledim. Dişlerimi vahşi bir rakun gibi omzunun üstüne geçirdim.

Zach tepki bile vermedi ve bu da beni delirtiyor. Gözünü bile kırpmadı. İnlemedi. Lanet olsun, gözünü bile kırpmadı.

Tıpkı banyosunda dudağını ısırduğım zamanki gibi.

Ve birinin bana gerçekten zarar verdiğini düşünerek endişelenmesi gibi.

Parmaklarım kapüşonlu sweatshirtimin kumaşını sıkıca kavradı, parmak eklemlerim beyazladı. O lanet olasıca eve geri koştu. Kavga etmek için.

Dizlerimi göğsüme çekip sıkıca sarıyorum. Ya yaraları daha da kötüleşirse? Ya...

Bir kapı çarpıyor, ardından yatakhane de ağır ayak sesleri ve düşük bir homurtu geliyor. "Solnyshko, uyuyormuş gibi yapmaya çalışma." Sonra başka bir kapı çarpıyor, titreşimler duvarlarımı sallıyor.

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken iç çekiyorum. Bu adam gülünç derecede abartılı, ama aynı zamanda... garip bir şekilde sevimli.

Alexei buradaysa, kavga bitmiş olmalı. Belki de emin olmak için Zach'i sormalıyım...

Bir kapı açılır ve bu sefer daha yumuşak bir şekilde tekrar kapanır. Otururum ve kısa tişörtümü düzeltirim, iri adamın benimle konuşmasını ve çok kızgın olmamayı umarım. Biraz korkutucu biridir.

Ayaklarımı yere indirirken, Zach giriş kapısında belirir. Geniş omuzları alanı doldurur, gece lambamın loş ışığı yüzüne gölgeler düşürür.

Kalbim aptalca bir şekilde takla atar ve yataktan fırlayarak iki hızlı adımla odayı geçerim. Kollarımı onun gövdesine dolayarak yüzümü göğsüne gömerim. Ter, bira ve hafif bir duman kokusu geliyor. Gözyaşlarım durduramadan akar, parmaklarım onun gömleğini sıkıca kavrar. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

O bana sarılmıyor. Kolları yanlarında sertçe dururken, nefesi hızlanıyor ve düzensizleşiyor, göğsü bana doğru inip kalkıyor.

Onu bırakıp geri çekildim, çelik grisi gözleri her zamanki gibi yoğun ve okunaksız bir şekilde benimkilere kilitlendi, ama sağ gözü şişmişti. Bakışlarım alt dudağı boyunca uzanan ince bir kesik ve elmacık kemiğinde hafif kırmızı bir ize düştü

Elini kaldırıyorum ve parmak eklemleri... Kahretsin, parmak eklemleri yaralı ve çatlamış, çatlaklar kurumuş kanla dolu.

Gözlerim onun omzuna takıldığında alt dudağım titrerken, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akar. "Isırmak istemedim..."

Elini uzatıp boğazımı kavradı. Sert değildi, ama nefesimin kesilmesine yetecek kadar. Gözlerim büyüdü ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Benim kızgın olduğum şey bu değil." Sesi alçak ve sert, sanki kaldırımda çakıl taşları sürtünüyor gibi. Parmakları hafifçe sıkışıyor, nabzımın daha da hızlanmasına yetecek kadar. "Sen o masanın üzerinde... öyle dans ediyor musun? O gömleği giyiyor musun? Sen toplumun deliği değilsin. Sen benim lanet deliğimsin." "Viktor da *senin deliğin* miydi?" Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, çünkü

bunu bırakamam.

Beni odanın içine doğru itti, ben de dengemi sağlamak için bileğini tuttum. "Hayır. Sadece sen. *Sadece* sen."

Vücudumu sıcaklık kapladığında, karnımın alt kısmında birikerek inlerim. Dizlerimin arkası yatağa çarptığında, diğer eli görünür ve ağzım açık kalır, vücudumdaki tüm kan anında sikime hücum eder.

Oh, siktir.

Yaka ile yüzü arasında bakışlarımı gezdiriyorum, nefesim kesiliyor. Lanet olsun, boynumdaki deriye karşı bir şeyim var. Tam anlamıyla, pantolonuma boşalacak düzeyde bir sapıklık.

O biliyor mu?

Çünkü gümüş tokalı siyah deri, depoda boğazıma taktığı metal olandan çok farklı. Ama o zinciri çektiğinde ben bir inilti çıkarmıştım.

Bu pislik kavgadan sonra yurduna dönmüş olmalı, çünkü kardeşlik evine geldiğinde kesinlikle o zincir yoktu. Yaraları temizlenmiş ve kanla kaplı olmadığına göre bu mantıklı da.

"Eğer uslu durmazsan, o dişlerini kontrol altında tutmak için bir ağızlık almam gerekebilir."

Gözlerimi yere indirip yanaklarımın içini ısıriyorum, boynumdan kulaklarıma kadar sıcaklık yayılıyor. "Özür diledim."

Parmakları çenemi okşayarak yukarı kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. "Sen sahiplenici küçük bir pisliksin. Dişlerinle ve tırnaklarınla bölgeni işaretliyorsun. Küçük bir akrep gibi sokuyorsun. Ne tehlikeli bir evcil hayvan."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden sessiz kalıyorum.

"Soyun." Omuzlarını geriye çekerek dikleşirken eli yüzümden düşer. "Hemen."

Tek kelime etmeden kısa tişörtümü çıkarıp pembe jogger şortumu sıyrıyorum ve kenara atıyorum. Zach, tasmayı takmadan önce çıplak vücudumu gözleriyle tarıyor, deri tasma tenime serin bir his veriyor. Zincir tasmayı taktığında, sikim seğiriyor ve ön sıvısı yere damlıyor.

Daha önce benim sapıklığımı bilmiyorsa, şimdi kesinlikle biliyor. Çok utanç verici.

Tabii ki, pislik tasma hafifçe çeker ve dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti çıkar. "Dizlerinin üzerine çok."

Yere çöküyorum, onun kot pantolonunun fermuarını açıp kaslı bacaklarından boxerını aşağı doğru iterek kalın ve sert penisini serbest bırakmasını izliyorum. Bu manzara karşısında ağzım sulanıyor.

"Sikime tükür, Küçük Akrep." Tasmayı çekerek beni yaklaştırır, sikini yüzüme birkaç santim yaklaştırır. "O küçük sürtük ağzınla ona tapınmadan önce iyice ıslat."

Onun delici gri gözlerine bakışlarımı sabit tutarak, şişmiş başlığına tükürüyorum, sonra ağzımı açıp dilimi çıkarıyorum.

"Daha geniş."

İnleyerek, ağzımı olabildiğince açtım, sonra zonklayan penisini ağzıma aldım, metal piercingler dilime baskı yapıyordu. Geri çekildim ve dilimi başının etrafında döndürdüm, tuzlu-tatlı tadını tadını çıkardım.

"İşte böyle." Diye homurdanır, saçımı yumruklar, yüzümü siktiği sırada taşakları çeneme çarpar, her itişinde homurdanır. "Daha derine al."

Çenemi gevşetip, ağzımı istediği gibi kullanmasına izin veriyorum. Onun uzunluğunu ağzıma alıp tükürürken, gözlerim yaşarır ve dudaklarımın köşelerinden salya sızar.

"Ne kadar iyi bir küçük sik fahişesi." Sol eline zinciri daha fazla doladıkça tasmanın gerginliği artar. Beni öne doğru çeker ve ben onun etrafında inlerim. "Boğazının sikilmesinden hoşlanıyor musun?"

Başımı sallıyorum, ellerim onun kaslı uyluklarını kavırıyor, tırnaklarım onun etine batıyor, o ise ağzımı kullanmaya devam ediyor. Penisinin altındaki büyük damar atıyor, ben de dilimi üzerinde gezdiriyorum.

"Siktir, Merci." Nefesi düzensizleşir, tasmayı daha sıkı tutar. "Boşalacağım."

Zach ağzımın içinde patlar ve ben tek bir damla bile israf etmek istemediğim için hepsini yutarım. Sonunda çekildiğinde, dudaklarımdan bir damla sperm sızar ve çenemden aşağı damlar.

Başparmağıyla boşaldığını siler ve sonra onu ağzıma iter. Tatmin olmuş bir gülümsemeyle onu yalarım, tadını çıkarırım.

Tek eliyle lacivert boxer şortunu yukarı çekiyor, ama kot pantolonunu tekmeliyor ve onu yere bir yığın halinde bırakıyor. Sonra yatağın kenarına oturuyor ve tasmayı çekerek beni dizlerinin üzerine eğilene kadar yönlendiriyor. "Cezalandırılma zamanı."

"Ne için?" Başımı çevirip ona bakıyorum, kaşımı kaldırıyorum. "Oral seks yapmada çok iyi olduğum için mi?"

Ağzının köşesi tek taraflı bir sırıtışla kıvrılır. "Raiyne'nin formasıyla yaptığın numara ve arkadaşımın yüzüne tekme atman için. Seninle sonra ilgileneceğimi söylemiştim."

"Sakin yapma!"

Eli keskin bir şaplaqla kıcıma iner, acı hissi doğrudan sikime bir zevk dalgası gönderir. Nefesim kesilir ve ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Say."

"Siktir git." Ama bir sonraki tokat beni "İki!" diye bağırmaya zorlar.

"Şu güzel el izine bak." Kalçalarımı ayırır. "Sıkı küçük kıcının yanında adeta bir sanat eseri gibi."

Ona öfkeyle bakarım. "Şu anda senden çok nefret ediyorum."

"Madem küstah bir velet gibi davranmak istiyorsun, ben de sana öyle davranacağım." Eli bu sefer daha sert bir şekilde sol kalçama çarptı.

"Üç! Siktir!"

Kıçım yanana ve taşaklarım ağrıyana kadar beni tekrar tekrar tokatladı. Onun eli hızlanırken, sıcaklık sikimi sardı ve ben kıvranıp inledim. "Zach... siktir... özür dilerim, tamam mı? Bir daha yapmayacağım."

Ne yapmayacağıma dair söz verdiğimden bile emin değilim. Her şey çok yoğun, en iyi şekilde boğucu.

O devam ediyor, yumuşak okşamalarla keskin şaplaqlar arasında gidip geliyor, ta ki cildim çok sıcak ve çok karıncalanana kadar.

Onun uyluğuna sürtünürken penisim sızıyor, boşalmaya o kadar yakınım ki düşünemiyorum bile. "Lütfen, Zach. Lütfen..."

Sonunda durur ve beni sırt üstü çevirir. Hassas cildim yatağa çarptığında nefesim kesilir ve sikim müstehcen bir şekilde sallanır. Yatağa doğru kayarken sırtarak

. "Çok sert, değil mi Küçük Akrep? Eminim acıyordur."

Sıcak nefesi zonklayan penisimin üzerine geldiğinde titriyorum. Alt dudağımı ısırarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum. "Zach, yapmana gerek yok..."

O, kalçalarımı genişçe açarak homurdanır. "Beni reddetme."

Nefesim kesilir ve onu istediğim için düşük bir inilti çıkararak sırtımı kaldırıyorum. Onu istiyorum. "Lütfen. Acıyor."

O eğildiğinde odayı yumuşak bir kahkaha doldurur. Ama benim sikimi es geçer, onun yerine taşaklarımı emer ve yalar. Dili dikişi yukarı doğru kaydırıldığında, ellerim çarşafları yumruklar.

Zach'e sürtünmek onu arzulamama neden olmuş olabilir, ama ağzı... Lanet olsun. "Penisim. Zach, em onu. Lanet olsun. Lütfen. Sadece em onu."

Tabii ki, piç kurusu bana ihtiyacım olanı vermiyor. Bunun yerine, benim uzunluğumu tokatlıyor ve ben yataktan kalkıyorum. "Ağzına dikkat et."

Nefes nefeseyim, alnımda ter damlaları var, lanet olası havayı sikiyorum. Zach kalçalarımı kavrar, onları yatağa sabitler ve sikimi yavaşça yalar. Daha fazla sürtünme için çaresizce kıvranmaya çalışıyorum, ama o beni kolayca tutuyor.

İnleyip küfrederek başımı bir yandan diğer yana sallıyorum, deliğim sıkılıp gevşiyor. "Zach... çok sert... sik beni, sik beni. Boşalmam lazım."

Beni sonuna kadar yutar, boğazı sikimi sıkıştırır. O yukarı aşağı hareket ederken, ellerimle saçlarını yumruklarım, beni sert ve hızlı emerek.

Dili piercingimle oynarken, hayalarım vücuduma sıkıca yapışırken boğuk bir inilti çıkarırım. Ve o, ucunu emerken dişleriyle onu çekerken, yıldızlar görürüm ve hiç olmadığı kadar sert boşalırım, tüm vücudum titrer ve bu gücün etkisiyle görüşüm beyazlaşır.

Zach her damlayı yutar, ben bitkin ve titreyene kadar beni sağlar. Sapıkça bir sesle sikimi ağzından çıkarır, sonra vücudumda yukarı doğru sürünür.

Yaka kısmını çıkarmak için uzandığında, parmaklarım onun bileğini kavrar. "Çıkarma."

O başını sallar ama tasmayı çıkarır ve yere atar. O otururken kolunu tutarım, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarım çınlıyor. "Kal. Lütfen."

Hiçbir şey söylemeyince alt dudağım titrer, ifadesi her zamanki gibi duygusuzdur. Kolunu bırakırım, zorlukla yutkunur ve onun çıkmasını beklerim.

Neden sordum ki?

Ama ayağa kalkmak yerine, g mleğini  ıkarır, sonra tekrar uzanır ve beni kendine  eker. Kafamı g ğs ne yaslayarak ona yakınlaşırım. Parmaklarım sol kolundaki d vmeleri izler, altındaki yara izlerinde durur.

Geri d nebilsem, her şeyi değiştirebilsem... belki her şey farklı olurdu.
Belki ikimiz de bu kadar kırık olmazdık.

Bölüm 17

Zach

Spor ayakkabılarım tuzla kaplı kaldırımda çıtır çıtır sesler çıkarıyor, sesler şafak sökmeden önceki sessizlikte yankılanıyor. Spor kompleksine doğru yürüyorum, ellerim ceketimin ceplerine gömülü, başım rüzgârın ısırmasına karşı eğik.

Herkes muhtemelen hala uyuyor, hafta sonunun tadını çıkarıyor, ama benim Koç Harper ile bir toplantım var. Bu da güneş doğmadan Merci'nin evinden çıkıp duş alıp giyinmem gerektiği anlamına geliyor. Koçumla seks kokarak bir toplantıya gitmek söz konusu bile olamaz.

Bir yanıma hala Merci ile yatakta olmak istiyor, sadece yorgun olduğum için değil, onun için de... Bana sarılıp, başını çenemin altına gömmüş, nefesini göğsüme sıcak ve düzenli bir şekilde üfleyen o.

Bir kez olsun, kafamın içindeki her şey... sessizdi. Kaos yoktu. Keskin kenarlar yoktu. Sadece sükunet vardı.

Onu uyurken izlemek için gerekenden daha uzun süre kaldım. Yüzü rahatlamış, daha önce hiç görmediğim bir şekilde huzurluydu. Kaşlarında

Kaşlarında kırıksıklık yoktu. Çırpınmıyor ya da ağlamıyordu.

Kabus görmüyordu.

Hâlâ görüyor mu? Odasındaki gece lambasını fark ettim.

O eve ilk taşındığında, evin duvarlarını yırtan o çığlık çığlığa, boğuk çığlıkları hâlâ duyabiliyorum. O zamanlar ona bu konuyu hiç sormadım. Bilmenin bir anlamı yoktu.

Şimdi istiyorum.

Ayrılmadan önce, Merci'nin kışını da dikkatlice kontrol ettim, ona zarar vermediğimden emin olmak için. Derisi pembeydi ama morarmamıştı. Onu o kadar sert tokatlamak istememiştim, ama yalvarışları, her tokatta kıvrılması, beni kendimden geçirdi.

Ve kesinlikle tasma takılmasını seviyor. Depoda zinciri çektiğimde inlediği zaman bunu anlamıştım. Ama kavgadan sonra temizlenmek için yurduma uğradıktan sonra, ne olur ne olmaz diye yanımda duran deri tasmayı da yanıma alayım dedim.

Oraya sevişmek için gitmemiştim, ama kavga yüzünden değil, Merci'nin masanın üzerinde dans etmesini gördüğüm için heyecanlanmıştım. Onun seksi olduğunu inkar edemem, sikimin onu ne kadar istediğini inkar edemem.

Ama onu zorlamayacaktım.

Beklemediğim şey, ona tasmayı taktığımda tüm vücudunun kızarması ve onu çıkarmamamı istemesi oldu. Bana yaslanarak uyurken, boynundaki deriye bakarak, başka birinin ona verdiği bir tasmayı taktığı düşüncesine öfkelenerek hırıldadım.

Spor kompleksinin cam kapıları yumuşak bir tıslama sesiyle açılır ve içerideki sıcaklık bana bir duvar gibi çarpar. Koridorlarda ilerlerken keskin bir nefes veririm ve doğrudan Koç Harper'ın ofisine yönelirim.

Kapının önünde durup, elim kapı kolunun üzerinde asılı kaldı. Bu toplantının ne hakkında olduğunu bana söylememişti ve ben sürprizlerden nefret ederim. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden, kapıyı itip içeri girdim.

Koç Harper masasının arkasında oturuyor ve yanında daha önce hiç görmediğim bir adam duruyor. Yeni gelen adam daha uzun ama daha zayıf, düzgün kesilmiş sakalı ve kahverengi saçları var. Beyaz düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış, dövmelele kaplı ön kolları görünüyor ve siyah bir pantolon giyiyor.

Her şeyden önce, o... heybetli görünüyor.

Sanki sadece orada durarak odanın sahibiymiş gibi.

Adamın bakışları benimkilere kilitlenir. Gözleri keskin ve değerlendirci, sanki her göz kırpışında beni parçalara ayırıyormuş gibi.

Gözlerim Koç Harper'a kayıyor. "Bu kim?"

Koç ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Bu Tommy. Kardeşim."

Çenem gerilir, sol elim yine kasılır. "Neden burada?" "Bahsettiğim fizik tedavi bağlantısı o."

"Sana yardım edecek kişi." Tommy masanın etrafından dolaşırken sesi kararlı ve nettir. "Tabii benim zamanımı boşa harcamayacağını varsayarsak."

Koçuma sert bir bakış attım, ensemdede bir sıcaklık hissettim. "Bunu kabul etmedim."

"Kabul etmek zorunda değildin. Buna ihtiyacın var, Zach. Ve Tommy en iyisi. NHL dahil her seviyeden sporcularla çalıştı."

NHL'den bahsedilir bahsedilmez midem bulanır, sıkı ve inatçı bir düğüm oluşur. Hayatım boyunca ulaşmak için çabaladığım, hala umutsuzca mücadele ettiğim rüya parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum. "Her şeyi biliyor mu?"

"Ona güvenebilirsin. Kimseye hiçbir şey söylemeyecek. Ne kolun hakkında ne de paylaşmak istediğin başka bir şey hakkında. O sana yardım etmek için burada."

"Beckett bana sinir hasarı, duyu kaybı ve bazı koordinasyon sorunlarından bahsetti." Tommy Harper'ın bakışları keskinleşir, kollarını kavuşturur. "Seni tam işlevselliğine kavuşturmaktan başka hiçbir şey umurumda değil. Neden bozulduğu umurumda bile değil. Benim işim bunu düzeltmek."

Bundan hoşlanmıyorum, pusuya düşürülmekten hoşlanmıyorum. Parmaklarım yanımda yumruk haline geliyor. "Ya reddedersem?"

"O zaman yardım almayı kabul edemeyecek kadar gururlu olduğun için şansını kaçıran aptal olursun."

Tommy'nin açık sözlü cevabı beni hazırlıksız yakaladı. Ona sert bir bakış attığımda, o da bakışımı karşıladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu, sanki bana karşı koymam için beni kışkırtıyormuş gibi.

"Peki. Plan nedir?"

Tommy dikleşir, omuzları düzleşir ve ifadesi daha sert bir hal alır. "Öncelikle, bu tavrını bırakmanı istiyorum. Ben senin koçlarından biri değilim ve seni şımartmak için burada değilim. Benim işim, elinin olabildiğince iyi çalışmasını sağlamak ve saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Gözümün altındaki kas seğirir ve burnumdan keskin bir nefes vererek ona kısa bir baş sallıyorum. "Anladım."

"Güzel." Elini sallayarak koçun masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

Sandalyeye oturuyorum, parmaklarım kol dayanağına vururken, Tommy masadan bir tablet ve bir kalem alıyor.

"Uyuşukluktan bahset. Ne zaman başladı?" Bana kısa bir bakış attıktan sonra gözleri tekrar tablete kaydı.

"Ameliyatlardan sonra." Sesim düz, neredeyse ilgisiz çıkıyor. "Doktorlar sinir hasarı olduğunu söylediler. Kalıcı."

Ekranı kalemle tıklayarak bir şeyler karaladı. "Uyuşukluk en çok nerede hissediliyor? Parmaklarda mı? Avuç içinde mi?"

"Parmaklar. Bazen avuç içlerine de yayılıyor."

"Peki kavrama gücün, ince motor becerilerin?"

"Çok iyi değil." Parmaklarımı bükerek kaşlarımı çatıyorum. "Sabahları daha kötü. Gevşemek biraz zaman alıyor."

"Peki ya ağrı?"

"Daha çok baskı gibi ama değil. Donuk bir his."

Tableti masanın üzerine koyar. "Fiziksel bir değerlendirme yapmam gerekecek. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim. Sonra eli güçlendirmek, el becerisini geliştirmek ve uyuşmayı kontrol altına almak için bir tedavi planı geliştireceğiz. Kolay olmayacak ve hızlı da olmayacak, ama eğer çaba göstermeye hazırsan, seni hedefe ulaştıracağım."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden bana yardım ediyorsunuz?"

"Çünkü kardeşim benden istedi. Ve çünkü sporcuların vücutları onları yüzüstü bıraktığında ne hale geldiklerini gördüm." Tommy, gözlerini bana çevirmeden önce koça kısa bir bakış attı. "Ama sen şanslısın. Hala bir şansın var."

Doğru.

Koç, sırt ameliyatından sonra emekli olmak zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim." Bu sözler bana yabancı, sert ve doğal olmayan geliyor. Ama içten söylüyorum.

Tommy başını salladı, yüzündeki ifade hala sert. "Yarın antrenmandan önce başlayacağız."

Koçun bakışları benimkilerle buluştu. "Beni pişman etme, Zach."

"Etmem."

Ayağa kalkarak bir kez başımı salladım ve kapıya doğru yürürken bir kez daha teşekkür ettim. Bu her şeyi düzeltmeyecek. Beyin hasarım geçmeyecek ve asla normal bir insan gibi düşünemeyeceğim.

Ama uzun zamandır ilk kez, NHL hayallerim uyuşmuş parmaklarımın arasından kayıp gitmiyor.

Bölüm 18

Merci

Birkaç gün önce tek başıma uyanmak berbat bir şeydi. Anlıyorum, Zach'in erken antrenmanı falan vardı, ama bir not bırakması onu öldürür müydü? Ya da bana bir mesaj atması? "Hey, boğazını mahvetmeme izin verdiğin için teşekkürler" bile sessizlikten iyiydi.

Buna takıntılı olduğumdan değil, ayrıca onun benim telefon numaramı bildiğinden bile emin değilim. Kesinlikle ona vermemiştim.

Ama yine de, Miami'de beni bulduysa, gerçekten isteseydi numaramı da bulabilirdi.

Yemek alanında sırada beklerken, siparişimi vermek için beklerken parmaklarımla uyluğuma vuruyorum. Burası her zamanki öğle yemeği kalabalığıyla dolu, herkes sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi konuşup gülüyor.

Ne güzel olmalı.

Tezgahın arkasındaki adam boğazını temizliyor. "Sipariş verecek misin yoksa bütün gün orada mı duracaksın?"

"Tamam. Özür dilerim. Izgara peynir ve çilekli milkshake."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, muhtemelen hayat seçimlerimi yargılıyor. Neyse. Dışarısı dondurucu soğuk olabilir, ama şu anda hayatımda güvenilebileceğim tek şey rahatlatıcı içeceğim.

Tabii, bir de kendimi ne kadar yalnız hissettiğim. Kahretsin. Hayatım hiç kolay ve istikrarlı olacak mı? *Her zaman istediğimizi elde edemeyiz.*

Babamın sözleri birkaç saniye boyunca kafamda yankılanıyor, ama ben onları bir kenara itiyorum.

Siktir et onu. Çünkü bazı insanlar istediklerini elde ediyorlar. Öyleyse neden bir kez olsun bu ben olamıyorum?

Düşüncelerimi başka yöne çevirerek, büyük bir sanat projesine gömülmüş olan Eli'yi düşünüyorum. Heykel yapmadığı zamanlarda ise New Jersey'deki erkek arkadaşını ziyaret ediyor. Raiyne'nin ise Zach gibi çılgın bir hokey programı var, ama biz mesajlaşıyoruz.

Meğer yalnızlık çekince affetmek daha kolay oluyormuş.

Çılgın hokey programlarından bahsetmişken, lanet Titans deplasman maçları için yollarda. Takip ettiğimden falan değil. Sadece... üvey kardeşin/her ne haltsa o, boğazını kişisel oyun alanı ilan ettikten sonra ortadan kaybolduğunda fark etmemek zor.

En kötüsü ne biliyor musun?

Vücudumun ona sanki onu hep beklemiş gibi tepki vermesi. Onu düşündüğümde kalbimin aptalca çarpması. Cinsel olarak değil, ama... daha derin bir şey.

Lanet olsun, gerçekten sarılıp uykuya daldık. Ve o kadar huzurluydu ki.

Ta ki uyanana kadar ve o gitmişti.

Ya tüm bunlar Zach'in yeni intikam planının bir parçasıysa? Beni ona aşık edip, sonra kalbimi paramparça etmek, kanamamızı izlemenin başka bir yoluysa. Çünkü lanet olsun... zaten işe yarıyor.

Eli'nin eve gelip onunla konuşmam gerek.

Siparişim geldi, kasaya gitmeden önce tepsimi aldım. Kasiyer hesabı hesapladı, ben de kartımı uzattım, sosyal hayatımın ne kadar acınası hale geldiğini düşünmemeye çalışarak.

Mahkeme salonuna girip, üzüntülerimi çilekli lezzetlerle boğmak için boş bir masa ararken Zach'i görüyorum.

geniş omuzlarına uzanan bordo renkli Henley tişörtüyle haksız bir şekilde yakışıklı görünüyor.

Demek geri dönmüşler.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. O fark etmiyor, çünkü konuştuğu şeye çok dalmış durumda. Sonra lanet Viktor Novotny üvey kardeşimin süt kutusunu alıp bir yudum alıyor.

Hayatta olmaz.

Tepsimi boş bir masaya çarparak bırakıp, öfkeyle yanlarına giderim. Viktor kartonu Zach'e geri verir, ikisi de üzerlerine yaklaşan fırtınadan tamamen habersizdir.

Bugün olmaz, Şeytan. Bugün olmaz.

Zach içeceğini içmek üzereyken, kartonu elinden alıyorum. Süt yere sıçırıyor, karton küçük bir yay çizerek duruyor.

"Ne oluyor lan?" Zach gözlerini kısarak bana bakar.

Onu görmezden gelerek, ellerimi masanın üzerine koyup eğildim ve Viktor'a dik dik baktım, keşke lazer görüşüm olsaydı da o piçi yakabilseydim. "Belki de sana ait olmayan şeylerden uzak durmalısın."

Viktor'un dudakları o dayanılmaz sırtışına bükülür. "Ah, yine biri kıskanıyor mu?"

"Senden mi? Lütfen." Dişlerimi, gülümseme olarak kabul edilebilecek bir şekilde gösteririm. "Sen mantar gibisin. Israrcı, sinir bozucu ve kurtulması imkansız."

Zach'in esmer arkadaşı içkisini boğazına geçirir, öksürür ve aynı anda güler. Masadaki diğer sarışın, en sevdiği reality şovu izliyormuş gibi sandalyesine yaslanarak sırtar.

Peki Zach?

O sadece bana bakıyor, yüzü her zamanki gibi ifadesiz.

Boğazım sıkışır, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikir. Neden üzüldüğümü umursamıyor? Tek kelime etmeden, dönüp tepsimin olduğu masaya geri yürürüm. Neyse ki, masada kimse yok. Sandalyeme otururken göğsüm inip kalkar.

Milkshake'imi öfkeyle yudumlarım, tatlılığı içimde kasıp kavuran duyguların kasırgasını uzaklaştırmaya yetmez. Masada bacaklarım sallanırken, kızarmış peynirimi parçalayıp, kabuklarını koparıp, düzgün bir yığın halinde diziyorum.

Derin nefes al, Merci. Derin nefes al lan.

"Vay, bu da ne, topluluk çukuru mu?"

Başımı kaldırıp baktığımda, Eli'nin bacağına yumruk atan da dahil olmak üzere, kardeşlik partisine katılan çocuklar üzerimde duruyorlardı. Onları gördüğümde, yüzüme yayılmak üzere olan sırtışı zorla bastırdım. Alexei o pisliğin yüzünü iyice dağıtmıştı.

Ama ortadaki adam, ters takılmış beyzbol şapkalı bir pislik, bana yaklaşıp gözlerini vücudumda gezdirirken midem bulanıyor, sanki ayakkabısının tabanından kazıdığı bir şeyim. "Ne, bugün seksi kısa bluzun yok mu?"

Çenemi sıkarken bardağıma masaya koydum. "Siktir git."

"Ah, böyle yapma," beni masadan çeken adam, parmaklarını yanağıma dokundurmak için uzanırken diyor. "Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyoruz."

Elini itip dudaklarımı kıvırıyorum. "Bana bir daha dokunursan, o elini kaybedersin."

"Kızgın küçük..." Büyük bir el boğazını kavradığında, sözleri boğuk bir hırıltıyla kesildi.

Zach onun üzerinde yükselir ve adamın yüzü kızarana kadar sıkar. "Senin olmayan şeylerden ellerini çek. Yoksa diğer bileğini de kırmam mı gerekiyor?"

Diğer iki adam geri çekilir, ellerini kaldırır. "Sakin ol dostum. Biz sadece..."

"Gidin." Zach'in sesi derin, tehditkar bir hırıltı gibi çıkar. "Hemen." Geri çekilirler, kaçmak için neredeyse birbirlerinin üzerine basarlar.

Zach boğduğu pisliği bırakır ve adam arkadaşlarının peşinden sendeleyerek, öksürerek ve tükürerek gider.

"Ben hallettim," diye mırıldanarak, parmağına ılık sandviçime batırıyorum.

"Elbette hallettin, Küçük Akrep." Karşımdaki sandalyeye oturur. Bu takma ad beni aptalca heyecanlandırır. "Yapma."

"Ne?"

"Umursuyormuş gibi davranma." Sözlerim istemediğim kadar keskin çıkıyor. "Yeni planın bu mu? Beni kendine aşık edip sonra kalbimi kırmak mı? Öyleyse, bir an önce bitir gitsin."

Yüzündeki ifade değişmedi, ama gözlerinde bir şey parladı. "Artık seni incitmem."

"Hadi oradan. Bayan Novotny bunu kanıtladı." Sandviçimden bir parça koparıp ağzıma tıktırıyorum ve şiddetle çiğniyorum. Yuttuktan sonra ona dik dik bakıyorum. "Ama sanırım kafamı karıştırabilirsin, değil mi?"

O sadece bana bakıyor, sessizlik ağır ve rahatsız edici. Ellerimi yüzüme sürerek, bu kadar dramatik davrandığım için kendimden nefret ediyorum. Zach beni o pisliklerden kurtardı, ama ben ona karşı hislerim olduğu halde, onun da bana karşı hisleri olup olmadığını bilmediğim için ona kızıyorum.

"Ee," diyorum, sessizliği bozarak. "Sadece eğlence için mi insanları boğazlıyorsun

eğlenmek için mi boğazını sıkıyorsun?"

"Sadece hak ettiklerinde."

Burnumu çekip gözlerimi deviriyorum. "Ne kahraman ama."

Sandalyeye yaslanıyor, çelik grisi gözleri benimkilere dikiliyor. "Ne baş belası birisin."

Milkshake'imın pipetiyle oynuyorum, alt dudağımı ısırıyorum. Son iki aydır söylemek istediğim şeyi söyleme zamanı geldi. Boğazım düğümleniyor ve titrek bir nefes alıyorum. "Özür dilerim."

"O adamlar seni korkuttu. Anlıyorum. Önemli değil."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, o değil." Sesim çatlıyor ve masaya bakıyorum, onun gözlerine bakamıyorum. "Beş yıl önce olanlar için. Seni merdivenlerden ittiğim için. Her şey için..."

Cevap vermez ve sonunda cesaretimi toplayıp başımı kaldırdığımda, yüzünde hiçbir ifade yoktur. Ama gözlerini kaçırmamış, kalkmak için hiçbir hareket yapmamıştır.

Bu yüzden, lanet olası nedenini anlamadığım bir şekilde devam ediyorum. "Babam beni bodrumdaki bir dondurucuya kilitlerdi. Bazen saatlerce. Karanlıkta. Soğukta. Boğazım kuruyana kadar bağıırdım, tırnaklarım kırılına kadar kenarlarını tırmalardım." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "İlk kez altı yaşındaydım. Yaşım ilerledikçe durum daha da kötüleşti çünkü alan küçüldü ve ben... nefes alamıyordum... Bu yüzden, beni o dolaba kilitlediğinde, ben..."

... Tamamen kendimi kaybettim. Ne yaptığımı bile bilmiyordum."

Gözünün yanında bir kas seğirdi, ama bunun dışında yüzü ifadesiz kaldı. Tepki vermemesi beni açıkta, savunmasız hissettirdi.

Gözlerim sol koluna kayıyor, altında yatan yara izlerini kapatan karmaşık dövmelere. Masayı aşp, parmaklarımla dövmelerin desenlerini izliyorum. "Sana zarar vermek istemedim, Zach. Yemin ederim ki istememiştim..."

"Neredeyse her şeyi elimden alıyordun." Sesi soğuk, mekanik. "İyi olduğum tek şey."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Beni affetmiyor. Affedemez. Ve ben bunu anlıyorum. Çünkü o gecedan beri beni rahatsız eden başka bir şey daha var.

"Ya eğer..."

Ya bağırmasaydım? Ailelerimiz bana o kadar odaklanmışlardı ki. Ya hiç dönmeselerdi?

Midem bulanıyor, safra boğazıma kadar geliyor. Masadan fırlıyorum, sandalyem yere sürtünüyor. "Yapamam... Yapmam gerek..."

Yemek alanından koşarak çıkıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor, gözlerim bulanıklaşıyor. Kapıları itip soğuğa çıktığımda zihnimde yankılanan son düşünce, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaçamadığım bir düşünce.

Ya Zach gerçekten ölmüşse?

Bölüm 19

Zach

Merci'nin uzaklaşan silueti, onu takip ederken bulanıklaşıyor. Onun büyürken neler yaşadığını hiç bilmiyordum. Ama içimi karıştıran sadece onun geçmişi değil. Bana aşık olduğunu söylemesi de öyle.

Elbette, bunu onu incitmek için kullandığımı iddia etti. Ama ben onun birlikte olmak isteyeceği biri miyim?

Ben mi?

Çevrede çılgınca göz gezdiriyorum, göğsümde adını koyamadığım bir şeyden kaynaklanan ağır bir baskı hissediyorum. Tahmin etmek zorunda kalsam, bunun çaresizlik olduğunu söyledim. Onu kaldırımın kenarındaki çalıların yanında, eğilmiş ve kusarken, elleri dizlerine dayalı olarak görüyorum. Milkshake'inin pembe kalıntıları yere sıçrıyor, soğuk havada buhar yükseliyor.

Bir başka kusma dalgası geldiğinde vücudu titriyor. Kalbim deli gibi atarken yanına koşup çömeliyorum, elim sırtına yaklaşıyor ama ona dokunup dokunmamakta tereddüt ediyorum. "Ne oldu?"

Merci elinin tersiyle ağzını siler, nefesi düzensizdir. "Kendimden nefret ediyorum. Olduğum halimden nefret ediyorum. Seni neredeyse öldürdüğüm için nefret ediyorum." Sesi çatlar, gözyaşları yüzünden akar. "Ve en çok nefret ettiğim şey, seni merdivenlerden ittiğim gün babam gibi bir canavara dönüştüğümdür." Onun çöküşünü görmek, yüzünde kazınmış acı dolu ifadesini görmek, içimde ilkel ve koruyucu bir şeyleri tetikliyor, onun acısını "Merci, bana bak."

Sulu lavanta rengi gözleri benimkilere bakıyor ve içindeki ıstırap, karnıma saplanan bir bıçak gibi. "Belki de beni dondurucuya kilitledi çünkü içimde karanlık gördü, kötü olduğumu biliyordu."

Dünya eğilir, görüşüm daralır ve birden patlarım. "Sen kötü falan değilsin, Küçük Akrep." Sözler, beni şaşırtan derin, baskın bir homurtuyla çıkar. "Öyle olsaydın, yaptıklarına zerre kadar aldırmazdın."

Kafasını sallar, dudakları titrerken kollarını kendine sarar. "Benden neden nefret ettiğini anlıyorum."

Elimi uzatıp çenesini kaldırıyorum, gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Senden nefret etmiyorum." Göğsümdeki baskı artıyor. "Ama her şeyin arkasında sadece kolumdan daha fazlası var."

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Beyin hasarım var. Daha doğrusu, insular korteks hasarı." Bu kelimeler dilimde ağır geliyor, sanki çok uzun zamandır taşıdığım kurşun ağırlıklar gibi. "Bu, ben küçükken oldu. Bu yüzden duyguları anlamakta, insanları okumakta zorlanıyorum."

Merci'nin gözleri büyüdü, ağzı hafifçe açıldı. "Annem senin... *farklı* olduğunu söylerken bunu kastetmişti."

Başımı sallıyorum. "Viktor'un sütümü içmesinin nedeni de bu. Hasar, yiyeceklerin tadını etkiliyor. Ya da hiç tat almamı engelliyor."

Burnunu kırıştırır. "Hâlâ sevmiyorum."

Düşük bir kahkaha kaçır. "O benim arkadaşım. Alış buna."

Merci gözlerini devirip homurdanır. "*Harika*. Senin cinsel geçmişinin tüm ayrıntılarını da paylaşmasına hazırlıklı olmalı mıyım?"

"Raiyne ile olan geçmişini çok iyi biliyorum."

Gözlerini kısar, dudaklarını büzleştirir. "Sen de onunla yattın, pislik herif. Ve ben onun forması giydiğimde deliye döndün."

Çenemi sıkıp, azı dişlerimi gıcırdatırım. "Onunla yatmadım, ama sen yatmışsın gibi konuşuyorsun."

O, sönükleşir, solgunlaşır ve bir adım geri atar.

Siktir.

Yine kusacak mı?

Ellerimi ceplerime sokup derin bir nefes alıyorum. Madem her şey mahvolacak, en iyisi tüm kartlarımı masaya koyayım.

"Büyürken pek sosyalleşmedim. Ama sen ve annen taşındığınızda her şey değişti. Bunu kabullenmekte zorlanıyordum, bu yüzden bir partiye gittim. Belki yardımcı olur diye düşündüm." Parmaklarım cebimde yumruk haline gelir, tırnaklarım avuç içlerime batar. "Hokeyde rakibim olan biri oradaydı. Yemek sorunumu biliyordu... ve biramı sidikle değiştirdi. Farkı anlayamadım."

Merci'nin tüm vücudu kaskatı kesildi, yüzü kızardı ve yüz hatları buruştu. "O lanet olası pislik. Adı ne? Yemin ederim, onu..."

Küçük, çarpık bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor, öfkeli bir kedi gibi tüylerini diken, ateş ve koruyuculukla dolu hali beni büyülemiş durumda. Benim küçük akreğim, bana zarar veren herkesi sokmaya hazır. Bu, içimde sıcak bir his uyandırıyor. "Kızdığında sahiplenici bir pislik oluyorsun."

Yanakları daha koyu bir kırmızıya boyanıyor. "Kapa çeneni."

"Belki de sana kalıcı bir tasma takmam gerekir. Seni tasma ile tutmam. Ya da aslında bir ağızlık almam gerekir."

Yüksek tonda ve öfkeli bir sesle sızlanıyor. Bir saniye sonra başını sallıyor ve dudaklarını büzüyor. "Sen tam bir pislisin."

"Neyse, bu yüzden ağlıyordum. Normalde böyle yapmam ve nasıl durduracağımı bilemedim, bu yüzden sinirlendim. Sonra sen odama girdin..."

Elimi eline alır, parmaklarımızı birbirine dolandır. "Ailelerimiz sorunlarımızı genellemek yerine ayrıntılarıyla anlatmalıydı. Belki o zaman bunların hiçbiri olmazdı."

Ona katılmıyorum. Bu konuşma önemli olsa da, daha endişe verici olan onun titremeye başlayan vücudu ve dudaklarının maviye dönmesi. "Donuyorsun. İçeri girmelisin."

"Ben iyiyim."

Dişlerinin takırdaması aksini söylüyor.

"İçeri. Hemen." Ona yaklaşıyorum. "Ayrıca, kafeteryadaki o hareketin için hala cezalandırılman gerekiyor."

Gözleri kısılır ve kollarını kavuşturur.

"Yıllardır beni kolluyor." Başparmağımı alt dudağına sürüyorum. "O yüzden rahatla."

Merci, soğuk havada nefesiyle buğı oluşturarak, dokunuşuma doğru eğildi. "Peki. Ama sadece artık kontrolü ben ele alacağım için."

"Öyle mi?"

"Evet." Titriyor olsa da gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Bununla bir sorunun mu var?"

Yaklaşıp dudaklarımla kulağına dokundum. "Sadece burada yetkinin sende olduğunu düşünmen, Küçük Akrep."

"Belki de öyleyim." Bana dilini çıkarır, sonra dönüp yurduna doğru koşar.

Kafamı sallayarak, kalbim göğsümde çarpmaya devam etse de, daha ölçülü bir hızla onu takip ettim.

Merci bana bakmak istiyor. Bana.

Kendi annem bile benim ihtiyaçlarımla başa çıkamadı. Arkasına bakmadan çekip gitti. Peki ya babam? Aramızda bir duvar var, bu konuşulmamış mesafe, kafa karıştırıcı olduğu kadar izole edici de.

Viktor, şimdiye kadar beni yeterince önemseyen tek kişi.

Mesele şu ki... Ben de Merci'yi önemsiyorum. Onu korumak istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum.

Onu benim yapmak istiyorum.

Bölüm 20

Merci

Yüzüme sıcak su serpererek ısınmaya ve Zach'in bana anlattıklarını sindirmeye çalışıyorum. Bu, pek çok şeyi açıklıyor. Neden her zaman bu kadar... robot gibi davrandığımı. Soğuk. Hatta psikopat gibi. Artık bunun gerçeklerden uzak olduğunu biliyorum.

Bu konuşmayı yıllar önce yapmalıydık. Her şey biraz da olsa farklı olabilirdi. Beni affedebilirdi ve belki de ben kaçmazdım.

Ama travma çok acımasızdır. O kadar yüksek duvarlar ördüm ki, en iyi terapist bile onları aşmak için merdivenli itfaiye aracına ihtiyaç duyuyor.

Ailemizin de bu duruma yardımcı olduğu söylenemez. Annemi seviyorum ama şu anda ona bir tokat atmak istiyorum. Üvey babam için de aynı şey geçerli.

Sanki "farklı" kelimesi Zach'in yaşadıklarına biraz olsun yaklaşıyormuş gibi.

Yemin ederim, bir daha kimse onu tanımlamak için bu kelimeyi kullanırsa, boğazına yumruk atacağım.

Diş fırçasını alıp, çilekli milkshake ve safranın kalıntılarını yok etmek için kuvvetlice fırçalıyorum. İğrenç, çok iğrenç. Ağzımı çalkaladıktan sonra, küçük havluyu alıp aynaya bakarak yüzümü kuruluyorum.

Gözlerim biraz kırmızı ve şişmiş, ama daha hafif görünüyorum... Sanki Zach'e geçmişimi itiraf etmek, omuzlarımdan bilmediğim bir yükü kaldırmış gibi.

Odama geri döndüğümde birden durdum. Zach, komodininin yanında duruyordu ve geçen sefer uykuya daldığımda üzerinde bıraktığım yakayı tutuyordu.

Gözlerimi devirerek yanına gidip yakayı ondan alıyorum. "Çok mu meraklısın?" "Çekmecen açtı."

"Ne yani, bir bakmaya mı karar verdin?" Çenemi kaldırıp kaşımı kaldırıyorum. "Ya orada ejderha dildoları koleksiyonum olsaydı?"

"Oynamak eğlenceli olurdu." Bana yaklaşıyor, üzerime eğiliyor, ama her zamanki çarpık sırtışını takınıyor. "Bugün ağzın oldukça bozuk. Belki de bununla ilgili bir şeyler yapmalıyım."

"Öyle mi? Beni susturacak mısın?"

Geri çekildi, tüm vücudu kaskatı kesildi, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyordu. "Ağzımı tıkamak yok. Kesin sınır."

Belli ki bu konu hakkında konuşmalıyız. Sadece anlamak için, onu rahatsız edecek bir şeyi yapmaya ikna etmek için değil.

Yaka kolyesini çekmeceye geri koyduktan sonra - çünkü ara sıra yurttaki taktığımı bilmesine gerek yok... bazı nedenlerden dolayı - elini elimle tuttum. "Oyuncak yok. Sadece sen varsın."

O da başını sallar, kalçalarını tutup beni kendine çeker. Sonra ağzı ağzımı ele geçirir. Öpücük derin, çaresizdir, sanki beni tamamen yutmaya çalışıyormuş gibi. Ve lanet olsun, ona izin vermek istemiyorum.

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarına doladım. O inledi — dizlerimi titretiren, boğuk bir ses.

Öpüşürken geriye doğru sendeleriz, kıyafetlerimizi yırtıp atarız. Uyluklarımın arkası yatağa değdiğinde, Zach beni aşağı iter ve dizlerinin üzerine çöker, bacaklarımı omuzlarına atar.

Ben kıvrılırken, gözlerimi kapatıp çok yüksek sesle inlememek için alt dudağımı ısırırken, o iç uyluklarımı öper ve ısırır.

"Dizlerinin arkasını tut, Merci."

Dizlerim göğsüme doğru çekilir çekilmez, kalçalarımı ayırıp deliğimi yalar.

"Lanet olsun." Sırtım yataktan kalkar, tırnaklarım bacaklarımın derisine batar.

Dili deliğimin etrafında daireler çizerek, hassas deriyi okşayarak ve tadararak, onu tahrik ediyor. Ağzını deliğimin üzerine kapatıp sertçe emdiğinde, başımı bir yandan diğer yana sallayarak çığlık atıyorum.

"Zach... lanet olsun..."

Dili derine dalar, kıvrılır ve duvarlarımı okşar, ta ki vücudum titreyene ve testislerim gerilene kadar. Bir elimle saçlarını kavrarım ve o beni yemeye devam ederken utanmadan yüzüne sürtünürüm. "Lütfen, ihtiyacım var..."

. sikine ihtiyacım var. Şimdi. Sık beni. Lütfen."

"Açgözlü, Küçük Akrep," diyor, yatağa çıkıp bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Ama beni doldurmasını ne kadar istesem de, ellerimi göğsüne bastırarak onu durduruyorum. "Bekle."

O, kaşlarını çatarak topuklarının üzerine oturur. "Ne oldu?"

"Prezervatif lazım." Dirseklerimin üzerine kalkıp alt dudağımı ısıırıyorum.

"Bir süredir test yaptırmadım ve... bilirsin, para için insanlarla yattım ve..."

Sesim kesildi ve nefesimi tuttum, emin olduğum reddedilmeyi bekledim. Çünkü o bana fahişe dediğinde bu kirli bir konuşma olabilir... ama ben gerçekten öyleyim.

Ya da öyleydim.

Ama o gitmek yerine, gözleri kararır ve homurdanır — gerçekten homurdanır. "Bu deliğe bir daha kimse girmeyecek. Sadece ben."

Vücudumdaki gerginlik azalır ve durduramadan titrek bir kakhaha kaçar. "Çok mu sahiplenici?"

"Sadece gerçeği söylüyorum."

Kafamı sallayarak, komodini uzanıp, prezervatif ve kayganlaştırıcı şişesini bulana kadar el yordamıyla aradım. Ambalajı yırtıp açtım ve lateksi onun penisine sardım, piercinglerine özellikle dikkat ettim. Parmaklarım her bir metal çubuğu izledi ve ondan yumuşak inlemeler çıkardı, bu da alt karnımdaki kasların gerilmesine neden oldu.

"Onlarla oynamayı seviyor musun, Küçük Akrep?" Metal süslemeleri dikkatli dokunuşlarla keşfetmeye devam ederken nefesi kesildi ve ben gülümsemeden edemedim.

"Belki de severim."

"Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz." O da Prince Albert piercingimi çekerek karşılık veriyor ve penisimden ön sıvı damlarken ben çaresizce inliyorum. Gri gözleri kararır, dudaklarında yırtıcı bir gülümseme belirir.

Yağ şişesini alır ve kendini yağlar. İşini bitirince beni geri itmeye çalışır, ama ben direnirim.

"Hayır. Klostrofobi, unuttun mu? Altta olmayı sevmiyorum."

Zach sırt üstü yatana kadar manevra yapar ve penisinin tabanını tutar. "O zaman üstüme bin."

Kalçalarına bacaklarımı atıp kendimi konumlandırıyorum, sonra yavaşça üzerine çöküyorum. Gerginlik en iyi şekilde yanıyor, piercingleri ekstra bir his katıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tamamen oturduğumda kalçalarımı sallıyorum.

Çenesi gerilir, parmakları derime baskı yapar. "Hareket et."

Onu lanet bir şeytan gibi sürüyorum, uyluklarım yanıyor, sırtımdan ter damlıyor, lanet bir pogo çubuğu gibi üzerinde zıplıyorum. Kalın penisi beni genişçe gererken, acı veren sert penisim onun karın kaslarına çarpıyor.

Zach'in elleri her yerde—ben çığlık atana kadar meme uçlarımı çimdikliyor, sanki ona aitmiş gibi sikimi okşuyor, kalçalarımı o kadar sıkı kavriyor ki yarın morluklar oluşmaması imkansız. Ve lanet olsun, onları istiyorum. Beni işaretlemesini, beni sahiplenmesini istiyorum.

"Siktir, Zach," diye inliyorum, başım geriye düşüyor, dengemi sağlamak için ellerimi göğsüne dayıyorum. "Tam orası... durma..."

"Her santimini al, Merci."

Üstüne çöküyorum, sikini içimdeki o noktaya vuruyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Evet. Evet, sik beni."

Bana giriyor, teni benimkine çarpıyor. Üzerine akıyorum, sikim lanet bir musluk gibi damlıyor. İçimdeki her şey sıkışıyor, kalçalarımın her hareketi daha düzensiz hale geliyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var, elimle sikimi kavrarım, onun itişlerine uyumlu olarak okşarım.

"Benim için boşal, Küçük Akrep. Lanet göğsüme boşal."

Bir çığlık atarak pathıyorum, vücudum titrerken onun cildini boyuyorum, dalga dalga gelen zevk beni sararken kığım onun sikini sıkıyor.

Zach beni sikmeye devam ediyor, vuruşları vahşi ve çılgınca, kısa bir süre sonra o da doruğa ulaşıyor.

Üzerine yığıldım, vücutlarımız ter ve spermle kaplıydı. Penisi hala içimdeydi, hala sertti, nefesini toparlarken göğsü inip kalkıyordu.

"Sonunda!"

Zach homurdanır, titreşim göğsünden yanağıma kadar ulaşır. "Feisty Mouse!"

Eli, yurttta bir yerlerden kıkırdıyor.

"Kapını tekrar kapatmalısın," Zach mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Ya da en azından bir perde al. Bazı arkadaşlarım izlemeyi seviyor."

Çenemi göğsüne dayıyorum. "Biraz teşhirciliğe karşı değilim."

O dikkatlice çekilirken, kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Ben ondan kayarım ve eski bir havlu alıp kendimi silmeye başlarım. O da prezervatifi çıkarır ve yakındaki çöp kutusuna atar. Sonra yerden gömleğimi alır ve göğsünü siler.

"Aman Tanrım, pislik herif." Dudaklarımı büzerek yorganın altına giriyorum. "Kirli havluyu bitirene kadar bekleyemedin mi?"

Omzunun üzerinden bana bakar, kaşlarını çatıp yatağa geri döner, yanına döner ve geri kayar.

Ne oluyor...

O benim kolumu beline doladığında, 1.90 boyundaki pislik iç tarafta kaşık pozisyonuna geçtiğinde, ben suskun kalırım. Kalbim, onun için yapmayı sevdiği o tuhaf küçük çarpıntıyı yapar. Ben de sırtına burnumu sürterek, kokusunu içime çekerim.

Ama bir parçam hala tatmin olmamıştı. "Zach, biz neyiz? Birbirimiz için, yani."

Kolumu daha sıkı kendine doğru çekti ve avucumu göğsünün ortasına koydu. "Sen benimsin."

Bölüm 21

Zach

Profesörün sesi, profesyonel sporlarda sorumluluk maddeleri ve sözleşme müzakereleri hakkında monoton bir uğultu gibi devam ediyor, ama ben tabletimin pürüzsüz ekranında parmağımı gezdirirken bu ses neredeyse hiç kulağıma ulaşmıyor.

Sanal bir ödev için yasal bir sözleşme üzerinde çalışıyorum, her maddenin tam olarak doğru ifade edildiğinden emin olmak için. Bu titiz, mantıklı ve düzenli bir iş

—bütün bunlar benim için kolay olan ve beynimin üstün olduğu unsurlar.

Ayrıca, bunu biraz da seviyorum.

Bu arada, Jackson defterinin köşesine karalamalar yapıyor. Bu bir ortak proje olmalı, ama arkadaşımın bugün dikkat süresi, Henneman'ın güç oyunundaki savunması kadar güvenilir.

"Tanrım, bu ödevi nasıl dayanabiliyorsun? Berbat bir şey." İnliyor ve sandalyesine yaslanıyor, parmakları arasında kalemını çeviriyor, ama sonra gülümsüyor. "Feisty Mouse'a göre, düşmanla arkadaş oldun."

Ona bir bakış atıyorum, tableti daha sıkı tutuyorum. "Birini tanımak için bir tane olmak gerekir."

O burun kıvrarak gözlerini devirir. "Haklısın. Ama cidden, sen ve Merci arasında neler oluyor?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp burnumdan sertçe nefes veriyorum. Analiz edilmekten hoşlanmıyorum, ama Eli ağzını açtığına göre, diğer arkadaşlarımda da beni taciz etmesi an meselesi. "Biz... birlikteyiz."

Kaşları havaya kalkar, sandalye dört ayağıyla yere çarparak gürültüyle yere düşer. "Vay canına. Gerçekten mi? Biriyle yerleşeceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bu tereddüt neyin nesi? Bir şey seni rahatsız ediyor."

Evet, kafamın içinde dolaşan karmaşık düşünceler ve çok büyük duygular. Sorun şu ki, Merci'nin ihtiyacı olan ya da istediği şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Yeterince iyi olup olmadığımı bile bilmiyorum.

Ona her baktığımda, bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum ve düşecek miyim yoksa uçabilecek miyim bilmiyorum.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Yüksek sesle söyleyemem. Bu yüzden omuz silkiyorum. "Bu... karmaşık bir durum."

Dikkatimi tekrar ödevime veriyorum. Sözleşmesini hazırladığımız hayali sporcu, benim kendi hayatımdan daha gerçekçi geliyor. Maddeler, yükümlülükler ve garantiler, sponsorluk anlaşmaları ve performans primleri gibi terimler, her maddenin bir amacı olduğu, potansiyel kayıplara karşı bir koruma sağladığı için, benim anlayabildiğim bir oyun gibi geliyor.

Jackson burnunu çekerek, dirseklerini masaya dayamak için öne eğildi. "Karmaşık olmak senin varsayılan ayarın. Artık bu boklarla başa çıkmaya başlamalısın. Tekrar dene."

Her şeyi kendime saklamak, düzgün küçük kutulara sığmayan parçaları bölümlere ayırıp kilitlemek her zaman daha kolay olmuştur. Ama Jackson yıllardır benim arkadaşım ve ben ona bir şey verene kadar bu konuyu bırakmayacaktır.

Ona beyin hasarından bahsetmeye hazır olmasam da, belki elimden bahsedebilirim. Tommy beni çok çalıştırıyor, elimi yorgunluktan yanacak noktaya kadar zorluyor. İyileşme varsa da çok yavaş. O iyileştiğini söylüyor. Ben görmüyorum, bu yüzden şüphelerim giderek artıyor.

Ya bu yeterli olmazsa? Ya yetişemezsem? Hokey oynayamazsam Merci'ye nasıl bakacağım?

Ya durum daha da kötüleşirse ve ona yük olursam? En son istediğim şey, Merci'nin normal biriyle birlikte olabilecekken, bana karşı bir yükümlülük duygusuyla benimle kalması.

Jackson koluna hafifçe vurarak beni düşüncelerimden çıkarır. "Hey. Dalgınllaşıyorsun. Kafanda neler oluyor?"

Gözlerimi kırıştıtırıp, odaklanmaya çalışırken hafifçe başımı salladım.

"Elimde değil." "Kendini koruyorsun, ama insanları hayatına almalısın, Zach. Ben senin için buradayım

. Sen benim kardeşim gibisin. Keşke bana güvenseydin."

Derin bir nefes alırken parmaklarım tabletin kenarına dokundu. "Ben... farklıyım."

Bu yeterince doğru ve Merci'ye göre insanlar beni zaten böyle tanımlıyor. Ama bunu ona itiraf etmek bile kaslarımı kaskatı yapıyor. Onunla konuşabileceğim başka bir konu daha var, onun meraklılığını durdurabilecek bir şey. "Ayrıca, yardımına ihtiyacım var."

Jackson'ın yüzü, fazlasıyla kendini beğenmiş bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Vay canına, az önce bana ihtiyacın olduğunu mu itiraf ettin? Bunu grup sohbetine yazacağım."

"Bunu söylediğime pişman oldum bile."

"Çok geç, gerizekalı." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Şimdi söyle bakalım. Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Merci'yi bir randevuya çıkarmak istiyorum. Ama bunun bir anlamı olsun istiyorum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Jackson'ın sırtışı genişler ve düşük bir ıslık çalar. "Aman Tanrım. Aşık olmuşsun."

"Yeni plan." Stylus'u masaya vuruyorum, derin ve ölçülü bir nefes alırken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Senin yerine seni öldüreceğim."

"Üzgünüm dostum. Bu olmayacak. Peki, Merci neyi sever? Onu ne mutlu eder?"

"Milkshake." *Ve yakalar.* Ama bunu kendime saklıyorum.

"Tamam, o zaman küçük restoranlarda klişe mum ışığı akşam yemekleri yok." Jackson parmaklarını masaya vurur. "Miami'de yaptığı o sallanan şeylerden ne dersin? Ya da belki Cirque Du Soleil gösterisi olabilir?"

Akrobatik sirki izlemek istediğimden emin olmasam da, Jackson bana bir fikir veriyor. Bu fikir, geçmişimden, yıllardır konuşmadığım birine ulaşmayı içeriyor.

Danica'nın hala Rosewood Bays'de yaşayıp yaşamadığından emin değilim, ama Merci için bunu öğrenmeye değer.

Dikkatimi tekrar ödevime çevirdiğimde, vücudumdaki gerginlik biraz azalır. Ta ki Jackson tekrar benimle dalga geçmeye başlayana kadar, Merci ve benim baş harflerimi içeren kalpler çizerek.

Aşık.

Bu fikir bana yabancı geliyor, henüz tam olarak uymayan yeni bir çift paten denemek gibi. Ama Merci'yi düşündüğümde - onu korumak, kıyafetlerini yırtmak, onu mutlu etmek ihtiyacını - mantıken, her şey yerine oturuyor.

Diğerleri gibi duyguları işleyemiyor olabilirim, ama işaretleri tanıyabiliyorum. İçimde onun adını haykıran hisleri ve bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyorum.

Evet.

Merci'ye aşığım.

Bölüm 22

Merci

"Kıpırdama, seni tam bir felaket!" Eli, göz kalemi için bir kez daha uzandığımda elimi itti. "Yemin ederim, üçüncü espresso'sunu içen Alexei'den daha kötüsün."

Gözlerimi devirdim ama kendimi sabit tutmaya zorladım, damarlarımdan akan gergin enerjiyi kontrol etmeye çalışarak. "İlk gerçek randevum için heyecanlandığım için özür dilerim. Yani, ilk kez."

"Bir dakika, ne?" Eli'nin eli havada donar, mavi gözleri fal taşı gibi açılır. "Hiç mi?"

"Bir müşterinin beni arabasında sikmeden önce Denny's'e götürdüğü zamanı saymazsak hayır." Omuz silkiyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, ama Eli'nin yüzü düşüyor. "Hey, üzgün köpek yavrusu bakışı yapma."

Dudaklarını ısırarak başını sallar, bu ya düşündüğünün ya da sessiz kalmaya çalıştığının işaretidir. Bazen benim için normal görünen şeylerin aslında şaka yapılacak kadar berbat olduğunu unutuyorum. Ama kara mizah bazen başa çıkmanın bir yoludur.

"Senin adına mutluyum," diyor Eli yumuşak bir sesle ve sesindeki samimi sıcaklık göğsümü sıkıştırıyor.

Ayağa kalkıp aynada kendime bakıyorum. Lanet olsun, Eli göz kalemi ile harika bir iş çıkarmış. Eklediği siyah kanatlar lavanta rengi gözlerimi ortaya çıkarıyor.

Sanatsal bir şekilde dağınık saçlarımdan (pahalı saç ürünlerine teşekkürler) çekici olacak kadar karın kaslarımı gösteren kısa mor kapüşonlu sweatshirt'üme ve her kıvrımı sanki üzerine boyanmış gibi saran yüksek bel taytlarıma kadar görünüşümün geri kalanını inceliyorum. Hareket ettiğimde parlak kumaş ışığı yakalıyor ve boğazımdaki kristal kolye tam da doğru miktarda ışıltı katıyor.

Arkamı dönüp arkadan görünüşümü kontrol ediyorum ve evet, popom muhteşem görünüyor. "Güzel görünüyorum."

Eli kıkırdıyor. "Gerçekten de öyle. Zach neye uğradığını anlayamayacak." Telefonum titriyor, onu yataktan alıp kilidini açıyorum.

Raiyne: Randevu öncesi hazırlıklar nasıl gidiyor, tatlım?

Kamerayı açtıktan sonra, telefonumu Eli'ye veriyorum. "Bu susamış orospu için bir fotoğraf çek."

Eli gülüyor ve ben poz verirken birkaç fotoğraf çekiyor. En iyi fotoğrafı Raiyne'e gönderiyoruz ve o hemen cevap veriyor.

Raiyne: Beni yanlamasına sik. Zach bu gece seni sikmezse, ben sikerim.

Raiyne: Her gece, bebeğim.

Gerçek arkadaşlarımla olmaları garip bir duygu — beni gerçekten önemseyen, mutlu olmamı isteyen insanlar. Bazen sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyorum. İki ay önce beni Zach'e sattıkları için onlardan birini öldürmek istemiş olsam bile.

Telefonum yine titriyor.

Zach: Al.

"Bu benim işaretim." Telefonumu ve cüzdanımı alıp, acil durum malzemeleriyle birlikte küçük bir sırt çantasına tıkıştırıyorum — kayganlaştırıcı, prezervatif ve nefes ferahlatıcı nane şekerleri çünkü hazırlıklı olmaktan başka bir şey yapamam.

Eli ayağa kalkar ve bana sarılır. "İyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Evet, anne," diye alay ediyorum, onun samimi endişesi karşısında ağzımın köşeleri yukarı kıvrılıyor.

Dışarı çıktığımda Şubat havası yüzüme bir tokat gibi çarpar, ama Zach'i görünce bunu çabucak unuturum. Gümüş rengi Koenigsegg CCX'inin kaputunda oturmaktadır — tabii ki üvey kardeşim çoğu insanın evinden daha pahalı bir araba sürmektedir — elinde pembe güllerden oluşan bir buket tutmaktadır.

Vay. Siktir.

Kaslı bacaklarını tam da olması gerektiği gibi saran koyu renkli kot pantolon ve geniş göğsünü saran kırmızı gömlek giyiyor. Koyu renkli saçları, parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi hafif dağınık ve bu manzara ağzımı kurutuyor. Tüm görünüşü "Seni bench press yapabilirim ve muhtemelen daha sonra yapacağım" diye bağılıyor ve vücudum buna çok hazır.

Kalçalarımı daha fazla sallayarak ona doğru yavaşça yürüyorum.

"Onlar benim için mi?" Çiçekleri uzatıyor. "Pembe. Milkshake'lerin gibi."

Gülmekten ikiye katlanıyorum, sesim otoparkta yankılanıyor. "Çilekli milkshake içtiğimi, pembe oldukları için mi sanıyorsun?"

Kaşları çatılır, dudakları büzülür ve bukete bakar.

Kahretsin.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu, anlaşılamayan şeylerden biri olmalı. Yemeklerin tadını doğru şekilde alamadığı için, muhtemelen rengi lezzet yerine tercihle ilişkilendirmiştir.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller, gülmek istememiştım."

Ağzımı ele geçirir ve bir sonraki öpücüğümüz hızla ateşli hale gelir, çünkü görünüşe göre ikimiz de sakinleşemiyoruz. Elleri kalçalarımı kavrar, beni bacaklarının arasına çekerken ben ağzına inlerim, boş elimle gömleğini yumruklarım. Güller aramızda biraz ezilir, ama umurumda bile değil.

"Gitmemiz gerek." Hafifçe geri çekildi.

Sızlanarak dudaklarını kovaladım, penisim zaten yarı sertleşmişti. "Beş dakika daha?"

"Hemen." Tek bir akıcı hareketle kaputtan kayıyor, sonra elini belimin altına koyarak beni yolcu tarafına doğru yönlendiriyor.

O kapıyı açtıktan sonra dramatik bir iç çekişle koltuğa oturdum. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Sürpriz."

Kapımı kapatır, sonra arabanın önünden dolanır. Sürücü koltuğuna oturur, motoru çalıştırır ve motor düşük, sabit bir uğultuyla canlanır. Isıtmalı deri koltuğa yerleşirim, ama gözlerim sürekli onun profiline kayar.

Çenesinde hafif bir gerginlik, omuzlarında sanki gerginmiş gibi ince bir gerginlik var. Bu biraz sevimli.

Ana yola çıktığımızda, parmaklarımı uyluğuma vuruyorum. Sessizlik beni her zaman rahatsız eder. "Şey, o gag meselesi hakkında..."

"Ne olmuş ona?"

Sandalyeyi ona dönmek için çeviriyorum, emniyet kemeri boynuma batıyor. "Neden bu kadar katı bir sınıır?"

Zach ön cama bakıyor, ama elleri direksiyonu sıkıca kavriyor. "Bir kez kullandım ve değer verdiğim birini incittim. Onun vücut dilini okuyamadım."

"Okuyamadı mı,
okumadı mı?" "İkisi
de."

Ses tonu düz olsa da burun delikleri genişledi. Konu onu rahatsız ediyor. Beyin hasarı hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Sınırlarını anlamam gerekiyor. Onu rahatsız edecek bir duruma sokmak istemem.

Dudak içimi ısırarak ona bakmaya devam ediyorum. Belki de mesele sadece beyni değil, kime zarar verdiği. Zach'in değer verdiği insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim... kendimi de sayarsam belki iki el.

Raiyne kesinlikle onlardan biri değil, bu da demek oluyor ki... "Viktor muydu?" Başını sallıyor.

Tabii ki, bu da o dokunaklı sürtük hakkında zaten karmaşık olan duygularımı daha da karmaşık hale getiriyor. Elbette, Zach söz konusu olduğunda kıskanç bir psikopat olduğum ortada. Ama aynı zamanda, deplasman maçlarında ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğunu da biliyorum.

Ama şimdi Viktor'un yaralandığını biliyorum ve bu, üvey kardeşim için çok zor bir durum. Yine de, Zach'in yanında arkadaşı olarak kalmaya devam ediyor.

Eli haklı.

Bu ahmak sana alışkanlık yapıyor. Yine de, bunun bir mantar gibi olduğunu düşünüyorum. Ama o... iyi bir adam.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Zach başını çevirip bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum.

Yirmi dakika sonra, bir alışveriş merkezinin otoparkına giriyoruz ve TGI Friday's tabelasını görünce kalbim biraz sıkışıyor. Yanlış anlamayın, ben lüks restoranlara ihtiyaç duyan bir snob değilim, ama araba ve çiçeklerden sonra, biraz daha fazlasını bekliyordum.

Arabadan inip restorana doğru yürüdüm, ama Zach bileğimi tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı işaret ediyorum. "Uh, yemek için mi?"

O gerçekten gülüyor — içimi kıpır kıpır eden nadir bir ses — ve beni başka bir yöne çekiyor. Yan kapıdan girip bir dizi merdiven çıkıyoruz, her adımda kafam daha da karışıyor, ta ki "Aerial Loft" yazan başka bir kapıya ulaşana kadar.

"Zach..." O kapıyı açtığında sesim kısılır ve karşımıza güzel bir stüdyo alanı çıkar. Tavandan çeşitli renklerde ipek kumaşlar, lyra çemberleri ve direkler sarkmaktadır. Duvarlar aynalarla kaplıdır ve parke zeminler yumuşak ışık altında parıldamaktadır.

Anılar akın akın geri gelirken gözlerim yaşarır — seks kulüpleri veya özel gösteriler değil — uçmanın, tamamen özgür olmanın, diğer her şeyi unutmanın saf mutluluğu. Havada geçirdiğim o değerli anlarda, ben kimsenin fantezisi veya malı değildim.

Sadece... kendimdim.

"Hoş geldiniz." Arka odadan gümüş çizgili koyu saçlı bir kadın çıkıyor, gülümsemesi sıcak ve samimi. "Ben Danica. Sen Merci olmalısın."

Elini sıkıyorum, hala TGI Friday's'in üstünde gizli bir hava stüdyosu olduğu gerçeğini kafamda sindirmeye çalışıyorum. "Burası... Yani, vay canına... İnanılmaz."

"Teşekkürler." Danica gururlu bir ebeveyn gibi mekanı işaret ederek gülümser. "Bu yeri sıfırdan inşa ettik. Fitness direk dansı dersleriyle başladık ve oradan büyüdü."

Fitness direk dansı mı?

Aynaların yanına monte edilmiş parlak direklere bakıyorum. İnsanların bunu bir egzersiz şekli olarak seveceğini hiç düşünmemiştim. Ama mantıklı. Karın, kollar, bacaklar... her şeyi çalıştırıyor.

Ve lanet olsun, bunu zahmetsizce yapmak için gerçek bir güç gerekiyor.

"Zach birkaç gün önce uğradı, özel bir seans için burayı kiralamak istedi." Danica gülümserken gözlerinin köşeleri kırışıyor. "Onu küçükken görmüştüm. Annesi ve ben eskiden birlikte ders verirdik..." Sesi kesiliyor ve aralarında benim anlayamadığım bir şey geçiyor.

Kapının yanında duran Zach'e dönüyorum. Elleri ceplerinde, beni eskiden ürpertir, ama şimdi sadece kalbimi hızla attıran o yoğun, göz kırpmadan bakışıyla beni izliyor. Düşünmeden kendimi ona atıyorum ve o beni kolayca yakalıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu sertçe öpüyorum.

Birkaç saniye sonra, biri boğazını temizledi. Doğru.

Seyircilerimiz var.

Zach beni yere indirir ve ben yanaklarım yanarken öne dönerim.

"Peki," diyor Danica, ellerini çırparak. "Başlayalım mı?" "Tabii ki."

Onu ipek kumaşlara kadar takip ediyorum, elimle kumaşı okşarken kalbim hızla atıyor. Temel esnemelerle başlıyoruz: bacak açma, geriye eğilme ve omuz çalışması. Kaslarım biraz direniyor, bunu yapmayalı iki ay olduğunu hatırlatıyor. Ama eve dönmüş gibi hissediyorum.

Bana izin verdiğinde, ipek kumaşı kavrar ve kendimi yukarı çekerim. Kahretsin, kollarım şimdiden titriyor. Kumaşı ayağımın etrafına sararak ilk güvenli halkayı oluştururum, sonra kendimi yukarı iterim. Kendimi yukarı çekerken omuzlarım ve karın kaslarım ağrıyor. Ama bir kez buraya, havada asılı kaldığımda, her şey... kayboluyor.

İpeği belime doluyorum, sonra vücudumu geriye doğru bırakıyorum. Dünya ters dönüyor, kan başıma hücum ediyor ve içimden bir kahkaha patlıyor. Tanrım, bu hissi özlemişim.

Bu mutlak özgürlük.

Zach beni izliyor. Gözleri yoğun, her hareketimi takip ediyor. Eh, bakmak istiyorsa... Kumaşı sıkıca kavrayıp kontrollü bir şekilde aşağıya doğru sarkıyorum. Vücudum havayı yararak, yerden bir buçuk metre yükseklikte duruyorum. Ani duruş karın kaslarımı gerginleştiriyor ve kollarım yanıyor, ama onun nefesinin kesilmesine değdiğine şüphe yok.

Aynen öyle, bebeğim. Başka neler yapabileceğimi görene kadar bekle.

Biraz yorgunluktan kollarım titreyerek tekrar yukarı itiyorum, sonra birkaç metre daha tırmanıyorum. Uyluklarımın etrafına ipeği sabitledikten sonra, bacaklarımı açarak

bacaklarımı daha da açarak çizgilerin çok güzel olmasını sağlıyorum ve ne kadar esnek olduğumu gösteriyorum.

"Güzel uzatma," diyor Danica övgüyle söylüyor. "İstiyor musun istiyor çalışmak bazı bazı kombinasyonlar üzerinde çalışmak ister misin?"

"Tabii."

Sonraki bir saatimizi düşüşler, tırmanışlar ve pozlar üzerinde çalışarak geçiriyoruz. Sonunda, mor kapüşonlu sweatshirt'üm cildime yapışmış, kollarım jöle gibi hissediyor ve uyluklarım kesinlikle kumaş yanığı olacak. Ama lanet olsun, buna değdi.

Son inişimden sonra, matın üzerine yığıldım ve terli bir denizyıldızı gibi uzandım.

Zach yanıma gelip bana bir havlu uzattı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Havluyu alıp terimi sildim. Bitirdikten sonra elini tuttum ve o da ayağa kalkmama yardım etti. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler. Harikaydı."

O başını salladı ve yemin ederim, ağzının köşesi seğirdi. "Sana anlamlı bir şey vermek istedim..."

Ve lanet olsun, başardı.

Bu, şüphesiz, şimdiye kadarki en iyi randevuydu.

Çünkü son altmış dakika içinde, kendimin bir parçasını geri kazandım. Evet, seks işçiliği için hava akrobasi sanatını öğrendim, ama direk dansı ve özel gösteriler arasında, bu sanata aşık oldum ve bu benim için daha fazlası haline geldi. Buraya nasıl geldiğimden bağımsız olarak, kimliğimin bir parçası haline gelen bir şey.

Zach'e bakarken, bunu nasıl planladığını görürken, beni değerli bir şey gibi izlediğini hatırlarken... Belki de ikimiz de kaybettiğimizi sandığımız parçalarımızı buluyoruz.

Ve belki de birbirimize onları bir araya getirmekte yardımcı olabiliriz.

Bölüm 23

Merci

Eli'nin Viktor'dan çaldığı anahtar mükemmel çalışıyor, bu da çok rahatlatıcı çünkü üvey kardeşimin yurduna pencereden girmek planladığımdan çok daha az seksi olurdu. Ayrıca, odası yaklaşık üç kat yukarıda ve iptе asılı kalmayı sevmeme rağmen, parkur hayatı kesinlikle bana göre değil.

İçeri girip arkamdan kapıyı kapatıyorum. Ortak alan tertemiz, her şey yerli yerinde; ortalıkta çamaşır yok, boş yemek kapları yok, köşede rastgele atılmış bir çorap bile yok. Sinir bozucu derecede mükemmel, yurt yaşamını tanıtan bir katalog fotoğrafı gibi.

Bir sandalyenin arkasına Titans sweatshirt'ü asılmış, kolunda 1 numara yazıyor. Gözlerimi kısıyorum, dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. Zach ve Viktor'un oda arkadaşı olduğu gerçeğini hala kabullenemiyorum. Kıskanç olduğumdan falan değil.

Tamam, belki de kıskanıyorum. Dava açın bana.

Ama hala onların seviştiklerini kabullenmeye çalışıyorum ve bu kolay değil.

Kıskançlık sorunlarımı bir kenara bırakarak—Zach'e bu konuda çalışacağıma söz verdim
—yatak odalarına doğru yöneliyorum. Oraya zorla girmemin bir nedeni var ve buna intikam denir.

Zach, mükemmel randevumuzdan sonra beni ortada bıraktı çünkü biri ona seksin "anıları lekelediğini" falan söyledi.

Cidden mi? Kim böyle bir şey söyler ki?

Onun bunu açıklamaya çalışmasını izlemek oldukça sevimliydi, ciddi bir yüz ifadesiyle, kendi kısıtlamasından açıkça rahatsız olduğu belliydi.

Telefonum titredi ve cebimden çıkardım, mesajı görünce gülümsedim.

Eli: Zach senin oraya geliyor. Cockblock Operasyonu başladı.

Mükemmel.

Oda arkadaşım tam bir komplo ortağı çıkıyor. Onun böyle sinsi bir tarafı olduğunu kim bilebilirdi?

Telefonumu skinny jean'imın cebine geri koyup, Zach'in odasına giriyorum ve hiç istemememe rağmen kapıyı hafifçe kapatıyorum. Ama üvey kardeşim, yapmak üzere olduğum şeyin seyircileri olmasını istemeyecektir herhalde.

Odayı incelerken, sırt çantamın yere düşen yumuşak sesi kulaklarımı dolduruyor. Buradaki her şey Zach'i yansıtıyor. Her kitap masada mükemmel bir şekilde dizilmiş, yatak titizlikle yapılmış, hatta havada onun kolonyasının hafif kokusu bile kalmış.

Sıcak ya da rahat bir ortam değil, daha çok özenle düzenlenmiş bir sergi gibi. Sanki burası, onun dağılmasını engelleyebileceği tek yermiş gibi.

Çömeli çantamın fermuarını açıyorum ve haftalardır sakladığım tasmayı çıkarıyorum. Deri parmaklarımın altında yumuşak bir his veriyor.

Zaten yarı sert olan penisim artık tamamen dikleşmiş durumda.

Giysilerimi çıkarıyorum, sadece göğsünde holografik harflerle "Heart Breaker" yazan siyah file crop top kalıyor. Kumaş giysi sayılmayacak kadar ince, alaycı bir şekilde şeffaf, meme uçlarım sertleşmiş ve kumaşın içinden görünüyor. Aşağıya bakıyorum, parmağımla birini okşuyorum, sırtıyorum.

Belki de piercing yaptırmanın zamanı gelmiştir. Eminim bu Zach'i çıldırtır.

Yaka kısmını tutup boynuma takıyorum, kumaş bana değdiği anda penisim seğiriyor. Sanırım bunu sık sık giymek beni en iyi ve en kirli şekilde şartlandırmış.

Parmaklarımla D halkasını okşayarak derin bir nefes veriyorum. Eksik olan tek parça tasma. Keşke Zach o gece onu yanına almamış olsaydı. Nereye koyduğunu bile bilmiyorum.

Onu bulmak çok cazip olsa da, çekmecelerini aramak için vaktim yok. Programım çok yoğun.

Çantama uzanıp, çok sevdiğim ama hala kullanıma hazır bir vantuzlu dildo ve bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyorum. Parmaklarımı kayganlaştırdıktan sonra, birini içeri sokuyorum, hem tanıdık hem de tatmin edici bir esneme hissediyorum.

Zamanımı alıyorum, ikinci parmağımı, sonra üçüncü parmağımı sokarken kendimi tahrik ediyorum, parmaklarımı yavaşça makas gibi açıp kapatıyorum. Nefesim hızlanıyor ama acele etmiyorum. Mesele boşalmak değil. Mesele Zach'i tamamen çıldırtmak.

Hazırlık çalışmalarımın memnun kaldığımda, parmaklarımı dışarı çıkarıp dildoyu aldım, sonra vantuzunu hızlıca yaladım, düzgün yapıştığından emin olmak için. Onu Zach'in yatağının ayak ucuna, yere sıkıca bastırdım ve dikkatimi çeken yedi inçlik silikon ihtişamı izledim. Zach'in piercingli şaheseri kadar etkileyici değildi, ama neyse, işini görecekti.

Oyuncağı kayganlaştırdıktan sonra üzerine oturduğumda uyluklarım yanıyor ve bu gerginlik inanılmaz bir his veriyor. Henüz ritmi yakalamışken, yurt kapısı açılıyor.

Gösteri zamanı.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor, sonra aniden duruyor. Sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı eğerek, dildonun beni açtığı yeri ona mükemmel bir şekilde gösteririm, müstehcen bir kolaylıkla yukarı aşağı kaydırırım. Kafamı çevirip omzumun üzerinden bakarken kirpiklerim titriyor.

Zach kapıda duruyor, spor çantası omzundan kayarak yere düşüyor. Çelik grisi gözleri karanlık ve yoğun, vücudumu tarıyor. Burun delikleri genişliyor, çenesi hafifçe seğiriyor.

Ona yavaş, kötücül bir gülümseme atarak, kalçalarımı kasıtlı, müstehcen bir ritimle salladım, dildo daha derine battı. Dudaklarımdan nefesli bir inilti kaçtı, bu seferki hiç abartılı değildi. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Sesi alçak ve ölçülü, ama altta boğuk bir ton vardı.

Öne eğilip, oyuncağı daha sert bir şekilde sürtünerek, açığı tam doğruya geldiğinde inlememin dışarı çıkmaması için alt dudağımı ısııyorum. "Randevumuzdan sonra benimle yatmadığın için, işi kendi ellerime almak zorunda kaldım. Yoksa kendi kıcıma mı demeliyim?"

Zach'in çenesi sıkılır, kasları uyarı ışığı gibi titrer ve gözleri vahşi bir ifadeye bürünür. Yavaş ve kararlı adımlarla öne doğru çıkar. "Devam et."

"Katılmaya korkuyor musun?" Hareketlerimi kasıtlı olarak yavaşlatıyorum, oyuncağı zar zor sallıyorum. "Yoksa yine biri sana kötü bir tavsiye mi verdi? Üç gün beklememi falan mı söylediler?"

Göğsü normalden daha hızlı inip kalkarken, elini uzatıp yakamın hemen üstünden boğazımı kavrar. Eğilir, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşır. "Daha fazla çaba göster. Ne kadar çaresiz bir sürtük olduğunu göster bana. O dildoyu daha iyi kullanabileceğini biliyorum."

Kafam geriye doğru eğilir, onun tutuşu hafifçe sıkılaşıyor ve ben hızımı artırırım, oyuncağın üzerinde daha sert zıplarım. Gerginlik mükemmeldir, sürtünme her sinir ucunu ateşler. "Eminim kıcımda senin şişko sikinin olmasını dilerdin."

Elini bıraktığında, dokunuşunu kaybettiğim için neredeyse çığlık atacaktım, ta ki o yana çekilip bordo renkli eşofmanını sikini serbest bırakacak kadar aşağı indirene kadar. "O küstah ağzın hakkında sana ne demiştim?"

"Kapa yoksa sikersin." Alt dudağımla ısırıp ona göz kırptım.

Bakışlarım Jacob's Ladder'ın metal toplarına düşer ve ağzım sulanır. Elini tabanına dolayarak başını dudaklarımın üzerinde gezdirir ve ön sıvısını dudaklarıma sürer. Dilim tadına bakmak için dışarı çıkar ama o, beni reddetmek için yeterince geri çekilir.

"Siktiğimin alaycısı." Dişimi gıcırdatarak, dilimle onun sikini kovalamaya çalışırken, dildoyu daha sert sallıyorum, sıkı göt deliğim kalın shaftın etrafında kasılıyor.

"Aç."

"Bekle." Bir saniye yavaşlıyorum ve doğrudan gözlerine bakıyorum. "Uyluklarına üç kez vurursan dur. Böylece beden dilimi okumak zorunda kalmazsın ve durmanı istediğimde emin olursun."

Yüzünde bir şey parlar — şaşkınlık, belki de minnettarlık — sonra başını sallar. Birbirimizi tanıyoruz, sorunlarımızı atlatmak yerine onlarla başa çıkmanın yollarını buluyoruz.

Ağzımı genişçe açtım ve o içeri girdi, piercinglerinin metali dilimin üzerinde süttü, bu his dudaklarımın arasında kayan penisinin sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Yavaş, sıkı itmelerle başlar ve bu beni daha fazlasını istemeye itiyor. Çifte penetrasyon beni çıldırtıyor, ihmal edilmiş ereksiyonum zonkluyor ve sızıyor. Ağzımı kendi zevki için kullanarak yüzümü siktiği sırada, penisinin her bir çıkıntısını ve damarını hissedebiliyorum.

"Ne açgözlü bir sik kılıfı, küçük bir orospu gibi iki uçtan da alıyor. Eminim sikiş benim yerime salya akıyordur."

Onun etrafında inliyorum, gözlerim yaşarken o boğazımın arkasına vuruyor. O hızını artırırken, acımasız bir güçle boğazıma vururken tükürük çenemden aşağı damlıyor. Siyah noktalar görüşümde dans ediyor, zevk gittikçe yükseliyor ve sonunda süzülüyorum.

"O sürtük boğazınla sikimi sağ." Saçımı yumruklar ve ağzımı daha sert siker, odayı ıslak emme sesleri doldurur. "Siktir, ağzın beni emmek için yaratılmış."

İhmal edilmiş sikim daha sert atıyor ve dizlerimi daha fazla açıyorum, koordinasyonsuz vahşi bir hayvan gibi dildoyu sikiyorum.

Zach sonuna kadar içeri girer, burnum onun kesilmiş saçlarına bastırılır ve o yüksek sesle inler, sesi içimde titreşir. Boğazım onun sert uzunluğu etrafında kasılır, görüşümün kenarları kararır.

Sınırıma ulaşmadan hemen önce, onun uyluğuna üç kez vuruyorum.

Zach hemen çekilir ve ben nefes alırken göğsüm inip kalkar, çenemden salya akar ve onun başından benim alt dudağıma kadar bir salya izi kalır.

Yatağın kenarına oturur ve elini uzatır. "Buraya gel."

Dildoyu çıkarırım ve kaybettim diye inlerim, vücudum şimdiden boşalmış hissediyorum. Ama onu tekrar hissetmek için çaresizce kucağına tırmanmaktan çekinmem.

O beni itmek için hareket ettiğinde, parmaklarımı uyluklarına geçirip sıkıca tutunurum, kıpırdamayı reddederim. "Ne oldu?"

"Prezervatif lazım."

"Ben..." Nefesim kesilir, kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpar. "Geçen hafta test yaptırdım. Temizim, yani istersen..."

Sessizlik, gözlerimin içine bakarken beni kıvrandıracak kadar uzun sürer. "Merci..."

"Prezervatifsiz yap," diye yalvarıyorum, kalçalarımı onun penisine doğru sallayarak. "Lütfen. Bunu istiyorum."

"Emin misin?"

Hevesle başımı salladım. "Lütfen."

Beni döndürerek sırtımı onun sert ve sıcak göğsüne dayadım. Dizlerimin arkasını tuttu ve ben de onun penisini benim aç deliğime hizalamasına yardım ettim. Sonra içeri girdi.

Nefesim kesilir, o beni doldurup gererken dudaklarımdan keskin bir çığlık dökülür. Piercingleri, dildonun dokunamadığı yerleri okşar

bana zevk dalgaları gönderir. O en derin noktaya ulaştığında başım omzuna düşer.

"Siktir, Merci." Dizlerimi daha da yukarı çekerek beni daha da açar ve her hareketiyle beni sahiplenir gibi sert ve derine girer. Dünya bulanıklaşır, sadece şuna daralır: vücudu, boynumda hissettiğim nefesinin sıcaklığı, sözlerinin beni ateş gibi kesmesi.

Dizlerimi bırakır ve bir eliyle boğazımı sarar, çok sıkı değil, diğer eliyle ise sikimi bulur ve onun itişlerine uygun bir ritimle okşar. Duyguların denizinde kaybolurum, her biri diğerini güçlendirir, ta ki ben sadece ham, nabız gibi atan zevkten ibaret kalana kadar.

"Ne kadar dar bir delik. O benim. Hepsi benim." Beni sanki bana aitmişim gibi sikiyor, sanki beni başkası için mahvetmeye çalışıyor gibi.

Ve dürüst olmak gerekirse? Başarılı oluyor.

"İşte böyle. İyi bir fahişe gibi sikimi al, Merci."

"Evet, sik beni." Kıçımı geriye doğru atıyorum, onun darbelerine karşılık vermeye çalışıyorum, sonra yumruğuna sikiliyorum, ellerim onun kalın uyluklarında destek arıyor. "Ver bana, seni pis piç. Beni sik, sik beni."

"Ciddiyim. Her bir kelimesinde."

Taşaklarım yukarı çekiliyor, karın kaslarım geriliyor. "Siktir, gelmek üzereyim. Beni boşalt, Zach. Sikiyor boşalt beni."

Beni daha sert mastürbasyon yaparken, diğer eli testislerimi avuçlayarak, bana girme açısını değiştirirken, sikimdeki tutuşunu sıkılaştırır. Bacaklarım titremeye başlarken, geriye uzanıp kollarımı boynuna doladım.

"Benim için boşal, Merci."

Orgazmım bir tsunami gibi üzerime çöküyor, onu sıkıca kavrarken görüşüm beyazlaşıyor ve onun adını haykırıyorum.

O homurdanır ve hırlar, son bir kez derinlemesine girene kadar itişleri daha düzensiz hale gelir. Gerilir ve beni doldururken şimdiye kadar duyduğum en pis, en vahşi sesi çıkarır.

"Lanet olsun, Feisty Mouse şaka yapmıyormuş."

Viktor'un sesinin yurttan bir yerlerden gelmesi beni irkiltiyor. Kapı yarı açık ama Tanrıya şükür kimse durmuyor. Yine de, bir parçam Zach'in artık benim olduğunu yüzüne vurmak ve sevinmek istiyorum.

"Beni oraya gelip kıcını tekmelemeye zorlama." Zach'in derin gürleyen sesi sikimi titretir.

Tabii ki, onun tehditlerini seksi buluyorum. Yani, herkes tehlikeli erkekleri sever.

"Evet, evet. Becks'in evine gidiyorum, böylece siz ikiniz de katın geri kalanını uyanık tutmaya devam edebilirsiniz. Ben de kendimi gürültücü sanıyordum. Lanet olsun, Knight. Senin böyle bir yanın olduğunu bilmiyordum."

Zach hırlar ve ben gülerim.

Beni nazikçe kaldırır ve uzuvlarımı güçsüzleştiren bir şefkatle yatağa yatırır. Bir zamanlar beni öldürmek isteyen biri için, bir erkeği özel hissettirmeyi gerçekten iyi biliyor.

Gömleğini çıkarıp benim karın kaslarımı ve ellerini temizlerken kalbim küt küt atıyor. Sanki ben değerli bir şeymişim gibi. Korunmaya ve değer verilmeye layık bir şey gibi.

Yırtık gömleğini bir kenara atıp beni yorganın altına soktukten sonra, yatak odasının kapısına yürür ve kapıyı sonuna kadar açar.

Bu hareket çok küçük, çok basit, ama nedense bu gece beni her şeyden daha çok etkiliyor.

Yatağa girip beni göğsüne çekince yatak çöküyor. Ona eriyip gidiyorum, aptalca güvende ve garip bir şekilde duygusal hissediyorum. Kimse beni hiç böyle tutmamıştı, sanki beni saklamak istermiş gibi.

Ve hiç bu kadar... cesaretimi toplayıp söyleyeyim... mutlu hissetmemiştim.

Zach'in kalbi düzenli bir şekilde atarken beni uykuya daldırıyor. Nefesim yavaşladıkça göz kapaklarım ağırlaşıyor ve dudaklarım onun cildine değecek kadar yaklaşıyorum. "Seni seviyorum."

Bölüm 24

Zach

Tommy Harper'ın seansa girdiğim anda bana uzattığı lanet stres topunu yavaş bir ritimle sıkıyorum, köpük parmaklarımın altında sıkışıyor ve sonra tekrar eski şekline dönüyor. Bu, kavrama gücünü artırmaya yardımcı olması gerekiyor, ama şu anda, düzeltmem gereken her eksikliği somut bir şekilde hatırlatıyor.

Mezuniyete üç ay kaldı. Ottawa'nın geliştirme kampına dört ay. Bu aptal topu her sıkıldığında bir geri sayım hissediyorum, her tekrar hala kat etmem gereken yolun ne kadar uzun olduğunu hatırlatıyor.

"Kavramanızı gevşetin." Tommy, tabletiyle elinde, yakınımda durup formumu inceliyor. "Çok fazla gerginleşiyorsunuz. Çabayı bileğinize değil, parmaklarınıza odaklayın."

Homurdanıyorum ama hareketin verimsiz olduğunu hissetsem de tutuşumu düzeltiyorum. Üç haftadır bu boktan şeyi yapıyorum ve hala bu temel egzersizleri

aşırı telafi etmeden yapamıyorum. Parmaklarım köpüğe karşı seğiriyor, her tekrarla sol elimdeki zayıflık daha da belirgin hale geliyor.

"Kavrama gücün geçen haftaya göre yüzde sekiz arttı." Sesi, hava durumunu bildirir gibi, olgusal. "Hareket aralığın da iyileşti."

"Birazcık."

"İlerleme ilerlemedir." Tableti yere koyup kollarını kavuşturur. Dövmeleri gömleğinin kıvrılmış manşetlerinden görünür, mürekkep teninde belirgin bir şekilde durur. "Burada uzun vadeli bir oyun oynuyorsun, en önemli anların derlemesi değil. Hızlı çözümler istiyorsan gidip biraz koli bandı al."

Kaşlarımı çatıp topu gereğinden fazla sıkı tutuyorum, sanki onun boğazıymış gibi. "Hızlı bir çözüm aramıyorum. Sadece bunun işe yaradığını hissetmek istiyorum."

"İşe yarıyor. Sadece bunu görmek için sabrın yok." Yakındaki raftan bir direnç bandı alır, yeşil lastik parmakları arasında sallanır. "Bu da bunu doğru yapmak anlamına gelir. Şimdi topu bırak. Uzatma çalışması yapalım."

Bandı fırlatır ve ben sağ elimle yakalarım, hareket otomatik ve pürüzsüzdür. Sol elim buna tepki olarak seğirir, karşılaştırıldığında yavaş ve beceriksizdir. Elastiki parmaklarımın ve başparmağımın etrafına dolarken, düşüncelerim dün geceye geri döner.

Merci'ye.

Uykuya dalarken dudaklarının göğsümde hareket edişine, o üç kelimenin bulanık bir mırıldanma ile ağzından çıkmasına.

Seni seviyorum.

Bu sabah bu konuyu açmadı. Ben de açmadım. Açamadım. Ama o zamandan beri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor, sonsuza dek döngü halinde, beni delirtiyor. Bunu içten mi söyledi, yoksa söylediğini hatırlıyor mu, bilmiyorum.

Bandı gererken midem burkuluyor, parmaklarım yavaş ve bilinçli hareketlerle bandın direncine karşı itiyor. Bunun neden bu kadar önemli olduğu mantıklı gelmiyor. Merci'nin sözlerinin neden bu kadar önemli geldiği, yanlış yorumlayamayacağım bir şey gibi.

"Yine çeneni sıkıyorsun." Tommy'nin sesi, dönen düşüncelerimi keser. "Rahatla."

Onun bakışlarına karşılık veriyorum, azı dişlerim birbirine sürtünse de ifademi nötr tutuyorum. "İyiyim."

"Saçmalık." Yaklaşıyor, keskin gözleri kısılıyor. "Tüm enerjin bozulmuş. Ne oluyor?"

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey."

"Tabii. Ben de Paskalya Tavşanı'yım. Çeneni gevşet, yoksa çene eklemende sorun çıkar ve endişelenecek başka bir sorunumuz daha olur."

"Ottawa, Haziran ayında geliştirme kampına katılmamı istiyor." "Bu iyi haber, değil mi?"

Elim kayınca bant kopuyor, cildimde hissettiğim keskin acı neredeyse hiç fark edilmiyor. "Draft seçtikleri oyuncunun bazı günler sopayı bile zor tutabildiğini fark ettiklerinde ne olacak?"

Tommy bana başka bir bandaj uzattı. "Kamp öncesinde sakatlıkla mücadele eden ilk oyuncu olduğunu mu sanıyorsun? Tedavi ettiğim oyuncuların yarısı da benzer bir durumla karşı karşıya."

"Onlar sinir hasarı ile uğraşmıyorlar." Ya da beyin hasarı, ama bu kısmı kendime saklıyorum.

Bana egzersize devam etmem için işaret eder. "Senatörler, kolundan ameliyat olduğunu bilerek seni seçti. İyileşmen konusunda dürüst olmak zayıflık değil, olgunluk göstergesidir."

Homurdanarak farklı bir tutuşa geçiyorum. Parmaklarım bu çabadan yanıyor, ama devam ediyorum. "Beni seçtiler çünkü çoğu defans oyuncusundan daha iyi oyun okuyabiliyorum. Çünkü vuruşlardan çekinmiyorum."

"Onları hissedemediğin için demek istiyorsun."

Başımı kaldırıp gözlerimi kısıyorum. Tommy bakışlarımı karşılıyor, gözünü kırpmıyor. "Beckett, oynamaman gereken sakatlıklarla oynadığını söyledi. her zaman yaralandığını bildirmediğini söyledi."

"Alakası yok." Sesim istemediğim kadar keskin, savunmacı çıkıyor. "Tabii ki alakası var." Yakındaki masadan küçük mor bir dambıl alıyor. masadan küçük mor bir dambıl aldı. "Her şey birbiriyle bağlantılı, bu yüzden ağrı yönetimi hakkında konuşmamız gerekiyor. Ya da ağrı yönetiminin eksikliği hakkında."

"Ben iyi idare ediyorum." Yalan kolayca, alışkanlıkla çıkıyor ağzımdan.

"Sen acıya dayanıyorsun. Arada fark var." Ağırılığı önüme koyar. "Bana curl hareketini göster."

Dambılı kaldırıyorum, belirtilen hareketleri yapıyorum. Sol elim, parmaklarımı dambılın etrafına kıvrırken hafifçe titriyor, kaslarım geriliyor.

"Kontrolün geliyor." Tommy tabletine not alır. "Geçen haftaya göre daha istikrarlı."

Ellerimi değiştiriyorum, g farkı hemen belirginleşiyor. "yle hissetmiyorum."

"nk yapabileceklerine değil, yapamadıklarına odaklanıyorsun." Dambılı alır ve daha ağır olanıyla değiştirir. "Beş tekrar daha yap, sonra pronasyona çalışacağız. Bu akşam maçın var, değil mi?"

"BU'ya karşı." Tekrarları yapmaya başlıyorum, ağırlık artmasına rağmen her hareketim hassas. Yeni ağırlık tutuşumu zorluyor. "Sanki bunu sonsuza kadar yapacağım gibi geliyor."

"Hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Buradasın, çalışıyorsun. nemli olan bu."

Cevap vermiyorum, bunun yerine doğru formu korumaya odaklanıyorum. Her tekrarla n kolumdaki yanma hissi artıyor, hem rahatsız edici hem de tatmin edici — bu, sadece bu olsa bile, hala bir şeyler yapabileceğimi hatırlatıyor.

"Beckett, senin en azimli oyuncularından biri olduğunu söyledi."

Egzersize odaklanarak homurdanıyorum. Bugün neden bu kadar çok laf kalabalığı olduğunu anlamıyorum.

"Birçok müşteriyle çalıştım. NHL oyuncularını. Olimpiyat sporcularını. En st düzeyde performans gösteren atletler. Ama hepsinin ortak bir yanı var: Tek bir yanlış hareketle her şeyi kaybedebilirler."

Siktir.

Elim kayıyor, neredeyse dambıl dşrecekken ona bakıyorum. "Elimi iyileştirebileceğini söylemiştin."

"İyileşmene yardımcı olabilirim. Ama bir daha asla sakatlanmayacağını garanti edemem. Kimse edemez." Dikleşir, ifadesi sertleşir. "Bu gece tek bir kötü darbe, tek bir garip düşüş ve her şey değişir. Bu sporun gerçeği budur."

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkar, nefesim hızlanır. Kızgın mıyım, endişeli miyim, yoksa ikisi birden miyim, ayırt edemiyorum — sadece içimde biriken baskı dayanılmaz geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sporcuların yedek planları olmadığında neler olduğunu gördüm. Spor, onların sadece tutkusu değil, tüm kimlikleri olduğunda. Kardeşim de dahil."

Dambılı bankın üzerine sertçe vuruyorum. "Ne yapmamı istiyorsun? Henüz bir şansım bile olmadan pes mi edeyim?"

"Hayır." Sesi daha derin, daha otoriter hale geldi. "Daha akıllı davranmanı istiyorum. Ana dalın ne?"

"Spor yönetimi."

"Güzel. Bu sana seçenekler sunar: koçluk, antrenörlük, organizasyonlarla çalışma. Buzda sonsuza kadar kalmasan bile, yine de oyunun içinde olabilirsin."

Vücudumdaki gerginlik biraz azalır. Sözleri mantıklıdır. Ama mantık, zihnimi kemiren şüpheyi bastıramaz.

Keşke insular korteks hasarını, her zayıflığımın beni raydan çıkarma tehlikesini bilseydi, hokeyin neden A'dan Z'ye kadar Plan A olduğunu anlardı.

Başka bir şey yok... Merci dışında.

O, daha fazlasını istememi, anlayamadığım şeyleri anlamamı, adlandıramadığım şeyleri hissetmemi sağlıyor. Dün gece o sözleri fısıldadığında, içimde bir şey değişti — hem korkutucu hem de heyecan verici bir şey.

Ve bu sözleri tekrar duymaya layık biri olmak istiyorsam, belki de ona karşılık verebilecek biri olmak istiyorsam, sadece bir hokey oyuncusu olmaktan daha fazlası olmam gerekiyor.

Bütün bir insan olmam gerekiyor. Bu yüzden, bir yedek planın olması fena fikir olmayabilir. Bu, yenilgiyi kabul etmek gibi hissettirse bile.

"El becerisi egzersizleri," diyorum sonunda, sözcükler boğazımda çakıl gibi hissediliyor. "Geçen sefer bahsettiğin egzersizler. Bana tekrar göster."

"İşte şimdi konuşuyoruz." Yakındaki raftan bir set terapötik macun alır. "İnce motor kontrolü üzerinde çalışalım."

Onun gösterdiği hareketlere odaklanıyorum, her birini hafızama kazıyorum. Onun hareketlerini taklit ederken, rahatsızlığı bastırarak hamuru parmaklarımın arasında şekillendiriyorum.

Elim asla mükemmel olmayabilir, ama belki de mükemmel olması gerekmez. Belki benim de mükemmel olmam gerekmez.

Bölüm 25

Merci

Titans yine bir maçı domine etti ve kalabalık stadyumu terk ederken koltuğumda zıplamadan duramıyorum. Sesim çığlık atmaktan kısıldı — hem tezahürat hem de kör hakemleri lanetlemek için, çünkü cidden, ikinci periyotta Zach'in bacağına süpüren birini nasıl gözden kaçırabilirsin?

"O kurtarış deliceydi!" Viktor'un kolay bir golü engellemek için tam bir split yapmasını izledikten sonra hala adrenalinle doluyum. Bu sözler ağzımdan çıkarken ihanet gibi geliyor, ama hakkını vermek zorundayım. "Kabul etmek istemiyorum ama, lanet olsun. Etkileyiciydi."

Eli yanımda kıkırdıyor, gözleri eğlenmeden parlıyor. "Az önce Viktor'a iltifat mı ettin?"

"Ugh, hatırlatma." Koltuğuma yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Kendimi kirlenmiş hissediyorum. Ağzımı sabunla yıkamam gerekmiş gibi."

"Saçmalıyorsun." Omzuma omzuyla çarptı. "Ama sonunda hokey hayranı olmana sevindim."

Öyle. Bir nevi. Ama biri Zach'e çarptığında, kalbim boğazıma geliyor. Çünkü araştırma yaptım — teşekkürler, takıntılı gece yarısı Google aramaları — ve hokey yaralanmaları ve beyin sarsıntıları ile ilgili istatistikler çok korkutucu.

İkinci periyotta düştüğünde ve birkaç saniye yerde kaldığında, midem ağzıma geldi.

Ya bir dahaki sefere kalkamazsa?

Kayarken, hareketleri, tüm o ham gücü... Sanki yırtıcı bir hayvanı izliyormuşum gibi. Tehlikeli ve vahşi bir şey. Ve o kemik kırıcı vuruşları yaparken vücudu mükemmel bir silaha dönüşüyor.

Bu beni etkiliyor, ne yapayım.

Orada çok güzel, ipte dans ederkenki zarafeti hatırlatıyor bana. Her şeyin kaybolduğu ve sadece uçtuğunuz o tamamen özgür hissi.

Ondan bunu bırakmasını nasıl isteyebilirim?

"Hey." Eli'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Tuvalete gidiyorum. Bir şey ister misin?"

Kafamı sallayıp ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Hayır, ben almayayım."

O da başını sallar ve gider, beni düşüncelerimle baş başa bırakır, ki son zamanlarda karanlık yerlerde dolaştıkları düşünülürse bu pek de iyi bir fikir değildir.

Arena artık neredeyse boş, sadece birkaç kişi çıkışa doğru ilerliyor. Eli'nin dönmesini beklerken dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıp Instagram'da gezinmeye başlıyorum.

"Vay vay, bakın kim gelmiş."

Başımı kaldırdım, o sesi tanıdığımında midem düğümlendi. Üç gölge üzerime çöktü, tavandaki ışıkları engelledi.

Hayatım mahvoldu.

Kafeteryadaki pislikler gevşek bir yarım daire şeklinde duruyorlar, kaçış yolumu kesiyorlar, sanki "anonim pislikler" derneğinin poster çocukları gibiler. Alçılı olan bana sanki çok havalıymış gibi sırtlıyor.

"Erkek arkadaşın nerede?" Bakışları beni tüylerimi diken diken edecek şekilde süzer. "Bu sefer seni korumak için burada değil mi?"

Beynim onun sesindeki tehdidi kavrayamadan önce, "erkek arkadaş" kelimesi kalbimi aptalca bir şekilde çarptırıyor. Yine de, ayağa kalkarken ağzımı tutamıyorum. "Ah, onu özledin mi?"

Sağdaki adam, Eli'nin bacağına yumruk atan aynı pislik, yaklaşıyor. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavrar. "Yani, siz üçüne kıyasla mı? Bir ev bitkisi bile dahi gibi görünür."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, etli bir el uzanıp kışımı morartacak kadar sertçe tuttu. "Bu sürtük deliği doldurmak ne kadara mal olur, ha? Eminim ucuzsundur."

Elimi yüzüne o kadar sert vuruyorum ki avucum yanıyor. Kafası yana doğru savruluyor ve soluk yanaklarında, çarpık bir sanat eseri gibi açan mükemmel kırmızı el izini görünce duyduğum tatmin duygusuna engel olamıyorum. "Bir daha bana dokunursan, lanet elini koparır ve onunla seni döverim."

Yumruğu yüzüme doğru uçu ve lanet olsun, bu koltukların arasında kaçacak yer yoktu. Yumruğu çeneme çarptığında ağzımda şiddetli bir acı hissettim, başım o kadar sert bir şekilde geriye doğru savruldu ki dişlerim birbirine çarptı. Beton basamaklara sertçe çarptım, telefonum elimden fırladı ve yere düştü.

"Siktiğimin ibnesin." Bir bot kaburgalarımın çarptı ve ben kendimi kıvrıp hayati organlarımı korumaya çalıştım. "Bize göre çok mu iyisin sence?"

Şimdi sırayla etrafımda dönüyorlar. Her yumrukla yeni bir hakaret geliyor: sürtük, orospu, sık yalayıcı. Sözler tekmelerden daha az acıtıyor ama yine de canımı yakıyor. İçlerinden biri tükürüyor ve tükürüğü sıcak ve ıslak bir şekilde yanağıma düşüyor.

Savaş ya da kaç refleksi devreye girer ve kaçmak ezici bir çoğunlukla kazanır. Bir boşluk görürüm ve onu değerlendiririm, telefonumu arkamda bir yerde bırakırım. Ayaklarımın üzerine kalkıp Zach'in bulunduğu soyunma odalarına doğru koşarken kaburgalarım ağırlarla çığlık atar.

Güvenli bir yere.

Koridor önümde sonsuzca uzanıyor, adımlarım beton duvarlarda yankılanıyor. Neredeyse vardım. Neredeyse...

Sert bir çekiş beni geriye doğru savurur, gömleğimin yakası boğazımı sıkar ve boğulmama neden olur. Vücudum mide bulandırıcı bir sesle duvara çarpar, ağrı omurgamdan yayılır ve ciğerlerimdeki hava boşalırken nefes nefese kalırım.

Sert eller beni yakaladı ve olduğum yerde tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun, yakışıklı?"

Onların tutuşuna karşı çırpınırken, çığlık attım, sesim dar koridoru yırttı. Ama beni bırakmadılar ve tekrar vurmaya başladılar.

Yüzümü korumak için kollarımı kaldırıyorum, gözlerimi kapatırken çığlık atmaya devam ediyorum. Sonra aniden her şey duruyor.

Gözlerimi açtım ve neler olup bittiğini görmek için kollarımın arasından baktım.

Zach.

Göğsü çıplak ve hala terden parlıyor, hokey pantolonu kalçalarında sarkmış, ayakları kirli zemine çıplak basıyor. Yüzü soğuk bir öfke maskesi gibi, çenesini sıkıca kapatmış, alçıdaki adamı karşı duvara doğru itiyor.

Sonra Zach'in eli adamın boğazını kavrar, sıkarken kasları dalgalanır, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşür. "Sana, senin olmayan şeylere ellerini sürme demiştim."

Diğer ikisi harekete geçip Zach'e saldırıyor ve onu arkadaşlarından uzaklaştırıyor. Üçü birine karşı bir kavga başlıyor. Ters takılmış beyzbol şapkalı adam Zach'in kafasının arkasına vurunca kendimi kaybediyorum.

Kendimi o orospu çocuğuna atarım, vücudum onun vücuduna beceriksiz bir şekilde çarpar. Dişlerim omzunun etine batarken, yumruklarım ulaşabildiğim her yerine yağmur gibi yağar.

Acı içinde bağırır, beni çekmeye çalışırken eli saçlarımı kavrar. Arkadaşı kollarımı yakalar ve beni çekerek, momentumunu kullanarak beni geriye doğru uçurur.

Dünya şiddetle sallanır ve omzum sert bir şeye çarpar: bir kapı. Kapı, bu kuvvetin altında pes eder, ben içinden yuvarlanıp yere sertçe çarparak kapı açılır.

"Merci!" Zach, burnundan kan damlayan bir şekilde kapıda belirir. Dar alana adım atar ve elini uzatır.

Parmaklarım onun parmaklarına

dokunduğu anda... Tık.

Ses, kafatasımda bir silah atışı gibi yankılanır.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Lütfen, yapamam..." Zach'in bileklerini tutarken boğazımdan bir hıçkırık kopar, parmaklarım onun derisine batar. Duvarlar çoktan üzerime çökmüş, ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor. "Çıkar beni. Lütfen çıkar beni."

Dönüp omzunu kapıya çarpar, çarpmanın sesi küçük odada yankılanır. Kapı açılmaz. Tekrar tekrar kendini kapıya atmaya devam eder, her çarpma sesinde irkilirim.

Ama kapı yerinden
kıpırdamıyor. Tıpkı
dondurucu gibi.

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyor ki, kırılacağını düşünüyorum. Gömleğim terden sıırılsıklam, ama yine de titriyorum.

Soğuk. Lanet olası soğuk. Bodrum her zaman soğuktu.

Zach'i itip kapıya doğru atlarım. Avuç içlerim metale çarptığında acır, ama duramam. Dışarı çıkmalıyım. Kaçmalıyım.

"Baba, lütfen!" Yumruklarım kapıya tekrar tekrar vuruyor, her vuruş kemiklerimi sarsıyor. Kulaklarımda yüksek bir çınlama duyuyorum, diğer her şeyi bastırıyor. "Uslu olacağım! Söz veriyorum uslu olacağım!"

Dinlemiyor. Asla dinlemez. Asla dinlemeyecek.

"Çıkar beni! Lütfen, çıkar beni!" Tırnaklarımdan yırtılıp parçalanmasını umursamadan kapıya tırmanıyorum. Kan metali kayganlaştırıyor, ama devam ediyorum. Savaşmaya devam ediyorum. Çünkü duvarlar bana yaklaşıyor.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Çığlıklar boğazımdan kopuyor. Ama kafamda statik sesler dolaşırken, nabzımın gürültüsünden onları zar zor duyabiliyorum.

Biri omzuma dokunuyor ve ben çılınca debeleniyorum, beni beton merdivenlerden aşağı çeken hayali ellerle mücadele ediyorum. "Hayır! Lütfen, baba, özür dilerim! Uslu olacağım!"

"Merci." Zach'in sesi çok uzak geliyor, sanki su altındaymışım gibi boğuk. "Sakin ol. Ben buradayım."

Çığlık atmaya, mücadele etmeye devam ediyorum.

Ciğerlerim yanıyor, göğsüm sıkışıyor, olmayan havayı yutmaya çalışıyorum. Duvarlar yaklaşıırken görüşümde siyah noktalar belirliyor. Hava bitiyor. Burada, karanlıkta sıkışıp kalacağım.

Babamın her zaman söylediği gibi, değersiz bir bok parçası olarak.

Bölüm 26

Zach

Merci'nin çığlıkları kırık cam gibi havayı yırtıyor, her biri içimdeki bir şeyi parçalıyor. Dolabın dar alanı her sesi, her düzensiz nefesi, her çaresiz çıığı amplifiye ediyor. Hızla çöküyor ve tüm içgüdülerim bana bunu düzeltmem için bağıyor.

Bunu durdurmamı.

Bu yüzden, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Kollarımı beline doluyorum, sırtını bana doğru çekiyorum, dudaklarım kulak kepçesine bastırıyor. "Merci, sesime odaklan. Güvendesin. Ben yanıdayım."

Bacakları çılgınca tekmeliyor, kurtulmaya çalışırken vücudu kıvrılıyor. Başı geriye doğru savruluyor ve zaten kanayan burnuma çarpıyor. Acı alevleniyor — sönük ve uzak ama orada. Ama ben onu bırakmıyorum.

"Beni bırak!" Tırnakları ön kollarımı çizip kanatıyor. "Lütfen, baba. Özür dilerim! Özür dilerim!"

Hayalet için, ona bu korkuyu aşılayan, onu kıran piç kurusu için çığlık atıyor. Midem, sadece tahmin edebileceğim bir şeyle kıvrılıyor. Öfkeye, çaresizliğe, suçluluk duygusuna yakın bir şey.

Biyolojik babası ölmüş olabilir, ama adamın gölgesi benim küçük akrebi boğuyor.

"Zach!" Connor'ın sesi kapıdan geliyor. "Açmaya çalışıyoruz!"

"Acele edin lan!" Göğsümde biriken baskı nedeniyle sesimin her zamanki düz tonu çatırdıyor.

Merci kapıya tekme atıyor, ben de onu döndürüp göğüs göğüse gelerek kendini daha fazla incitmesini engelliyorum.

O, tüm gücüyle mücadele ederek, sarsılmaya ve kıvrılmaya devam ediyor. Her darbeyi, her çizik, her çaresiz kaçma girişimini kabul ediyorum. Bana karşı paniğini serbest bırakmasına izin veriyorum, çünkü şu anda onu tamamen parçalanmaktan alıkoyan tek şey benim.

"Küçük Akrep." Sesimi sabit ve kontrollü tutmaya çalışıyorum, içimde kükreyen duygularımın tam tersi. Varlığımın her zerresi, bunu tetikleyen, ona elini sürmeye cüret eden pislikleri yok etmek için çığlık atıyor. "Nefes alman lazım. Sadece nefes al."

Yine çığlık atarken cildimi tırmalıyor, aramızdaki bariyeri yıkmaya çalışır gibi beni parçalıyor.

"Connor!" Sesim, nadiren gösterdiğim bir aciliyetle gürledi. "Bu lanet kapıyı aç!"

"Çalışıyorum! Dayan!" Dayan.

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

Merci'yi daha sıkı sararak göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Güvendesin,

Küçük Akrep. Kimse sana zarar vermeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Vücudu benimkine şiddetle titriyor, her titreme kalbime daha derin bir bıçak gibi saplanıyor. Suçluluk duygusu ezici, boğucu... çünkü artık anlıyorum. Beş yıl önce o gece ona ne yaptığımı anlıyorum.

"Neredeyse oldu!" diye bağılıyor biri.

Kapı aniden açılır ve dar alana dolan ışık seline gözlerimi kırıştıtırırım. Koç Harper ilk giren kişidir, Henneman hemen arkasındadır, geniş gözleri Merci'ye kilitlenmiştir.

"Onları oradan çıkarın," diye emrediyor koç.

Henneman öne çıkar, Merci'ye uzanır, ellerini çekinerek onu benden uzaklaştırmaya çalışır. Boğazımdan çıkan hırıltı derin ve ilkel bir sestir, benim sesim olduğunu zar zor tanırım. "Ona dokunma lan."

Henneman geri adım atarak ellerini kaldırır. "Tamam. Üzgünüm."

Merci'yi kollarımın arasına alıp koridora taşıyorum, sonra onu yere, sırtı duvara yaslanacak şekilde bırakıyorum.

Eli yanıma gelir, yüzü solgun, Merci'nin sırtını okşar. "Benimle nefes al, tamam mı? Nefes al, nefes ver. Yavaşça ve sakın."

Merci'nin nefesi hala düzensiz, ama çığlıkları iniltiye dönüştü. Elleri yırtık pırtık ve kan içinde, sağ gözü o pislik herifin vurduğu yerden şişip kapanmış.

"Hastaneye gitmesi lazım." Ses tonum yine mekanik ve ilgisiz, sanki erkek arkadaşımın kritik durumunu tartışmak yerine maç sonrası istatistikleri bildiriyormuşum gibi.

Erkek arkadaşım.

Bu kelime göğsüme yerleşiyor, ağır ama doğru.

"Senin de bir doktora ihtiyacın var." Koç Harper, derimdeki kanayan pençe izlerini işaret ediyor.

Merci başını eğip göğsüme bakıyor, hasarı görünce yüzünün rengi soluyor. "Hayır, hayır, hayır..."

Kaçmaya çalışırken onu yakalıyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Kırık bir hıçkırık çıkarır, tüm vücudu bir kez daha titrerken benim tutuşuma karşı direnir, bu sefer daha zayıf, sanki gücü tükeniyormuş gibi. "Bırak beni."

"Olmaz." Kollarım onu sıkıca sarar, sabit ve boyun eğmez. Çenemi onun başının üstüne dayarım. "Seni bırakmayacağım."

O sakinleşmeye başladığında, nihayet etrafıma bakıyorum. Burası lanet olası bir savaş alanı. Geride bıraktıkları katliam... etkileyici. Kardeşlik üyesinden biri duvara yaslanmış, çenesi doğal olmayan bir açıyla sarkmış, gözü şişmiş ve kapanmış. Bir diğeri yerde yatıyor, kanlı kolunu grotesk bir açıyla bükmüş, kemikleri derisinden dışarı çıkmış.

Jackson, partide bileğini kırdığım üçüncü adamın başında duruyor. Pislik kalkmaya çalıştığında, arkadaşım onu sırtına sertçe tekmeliyor. Sonra Jackson adamın boynunun arkasına basıyor. "Bir daha kıpırdama, pislik. Cesaretin varsa."

Koç Harper elini omzuma koyuyor. "Kampüs güvenliği yolda. Bırak gitsin Knight. Kameralar muhtemelen kavgayı yeterince kaydetmiştir."

Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim kırılabilir. Bu yetmez.

Bu pislikler ölmeyi hak ediyor.

Ama Merci'nin şu anda bana daha çok ihtiyacı var. "Onu hastaneye götürmem lazım." Viktor yaklaşır, elinde araba anahtarları şingirdar. "Ben sürerim."

Koç, Merci'yi bir saniye bile bırakmamak için göğsüme sıkıca sarılıp dururken ayağa kalkmama yardım ediyor.

Merci bana sokulur, yüzünü boynuma dayar, titrete nefesleri tenime sıcaklık verir. Her fırsatta bana meydan okuyan, kimseye boyun eğmeyen bu vahşi, yaramaz doğa gücü, şimdi çok küçük geliyor.

Kırılğan.

Ve göğsümü nefes alamayacak kadar ağrıtacak kadar savunmasız.

Viktor arabasını almak için önden koşar, sonra buz pateni pistinin girişinde bizimle buluşur. Merci'yi arka koltuğa oturturum, titrete vücuduna emniyet kemerini olabildiğince nazıkçe takarım.

Bir kez olsun, duygularım karışık ya da parçalanmış değil. Lanet olasıca berrak ve acı verici derecede basitler.

Merci benim.

Ve onu korumak için lanet olası dünyayı yakarım.

Çünkü onu seviyorum.

Bu bir soru değil. Analiz edilecek bir duygu ya da hasarlı beynimle işlenecek bir kavram değil. Bu, yerçekimi kadar inkar edilemez ve patenlerimin altındaki buz kadar kesin bir gerçek.

Bölüm 27

Merci

Sonunda gözlerimi açtığımda odam güneş ışığıyla doluyor. Sabahın erken saatleri için çok fazla parlak. Telefonuma hızlıca baktığımda bunu doğruluyorum, saat 11:47.

Ellerim çok fena ağrıyor, her kalp atışında parmak uçlarıma keskin bir acı yayılıyor. Vücudumun geri kalanı da sanki bir kamyon çarpmış gibi ağrıyor.

Aslında, bir kamyon filosu çarpmış gibi.

Ama sırtımda sağlam bir sıcaklık hissediyorum, bir kol belime dolanmış ve bir an için kendimi bu güvenlik hissine kaptırıyorum.

Ta ki dün olan her şey bir anda geri gelene kadar.

Kavga. Dolap. Tamamen çöküşüm. Zach'le kavga edişim, tırnaklarımın onun derisini parçalaması...

Tanrım.

Dikkatlice yuvarlanıyorum, incinmiş kaburgalarım ağrırken iniltiyi bastırıyorum. Zach hala uyuyor, yüzü bir şekilde daha yumuşak, her zamanki gerginliği yok olmuş. Ama göğsüne bir bakış, midemi bulandırıyor, boğazıma safra geliyor.

Tırnaklarımın çizdiği yerlerde kızıl çizgiler cildini kaplıyor. Hastane çoğunu temizleyip bandajlamış, ama kurumuş kanla kaplı, bandajlanmamış olanları görünce...

"Yapma." Zach'ın sesi uykudan dolayı düşük ve boğuk çıkıyor. "Senin çıldırdığını duyabiliyorum."

"Sana zarar verdim," diyorum boğuk bir sesle, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Ben çok kırılmışım, Zach. Tek yaptığım sana zarar vermek."

Çelik grisi gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. "Sen kırık değilsin."

"Gerçekten mi?" Hastane personeli

kırık tırnakların tamamen kopmamış parçalarını çıkardıkları ve açık yaraları temizledikleri ellerimi kaldırıyorum. "Çünkü bana bu çok kırık geliyor."

Beni kendine yaklaştırır, başımı çenesinin altına alır. "O zaman ikimiz de kırılmışız. Ama seninle..." Alnı kırışır, yüz hatları birbirine yaklaşır, sanki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi. "Seninle, kendimi bütün hissediyorum."

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum, ama işe yaramıyor. Gözyaşları yanaklarımdan akmaya başlıyor ve titreyerek nefes alıyorum.

Tam cevap vermek üzereyken, biri kapımın dışındaki duvara vurur.

"Hey, ikiniz hazır mısınız?" Jackson'ın başı köşeden çıkar, gözleri odayı hızla tarar. "Çünkü kahve ve simit getirdim, ama travmatik bir şeye rastlamak istemem."

Elimin tersiyle gözlerimi silerim, kendimi toparlamaya çalışırım. "Giysiliyiz, pislik."

Jackson, Connor, Viktor ve Eli bir tür destek grubu gibi içeri girerler. Burada olmaları, kahvaltı getirmeleri, bizi kontrol etmeleri... Bu çok normal.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Viktor bir simidi ambalajından çıkarır, hemen bir ısırık alır ve sonra Zach'e uzatır.

"Hey, bu benim işim." Elimi uzatıp onun elinden kapıyorum, kaburgalarındaki ağrıya yüzümü buruşturarak. Ama sınırlar çizilmeli. "Yeni resmi tat testçisi, unuttun mu?"

"Alışkanlık." Viktor omuz silkiyor, utanmadan başparmağındaki krem peyniri yalıyor ve masamın sandalyesine çöküyor.

Bageli ikiye bölüyorum, midem gurulduyor, sonra bir parçayı Zach'e veriyorum. "Dünkü dramatik davranışım için özür dilerim. Arenayı Jerry Springer'ın programına çevirmek istememiştim."

Jackson, sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi kahveyi dağıtırken burnunu çeker. "Dalga mı geçiyorsun? O pislikler bunu hak etmişti. Ayrıca, sen artık aileden birisin. Sorunları birlikte hallederiz."

Aile.

Bu lanet olası ironiden ilk ısırıkta neredeyse boğuluyordum. İki ay önce, bu pislikler Zach'in beni kaçırmasına yardım etmişler ve onun cinayet planlarına tamamen razı olmuşlardı. Şimdi bana kahvaltı getiriyorlar ve sanki ikinci evleriymiş gibi odama dalıyorlar.

Connor, Zach'e bakarak boğazını temizledi. "Ama bir açıklama istiyoruz. Neden bu kadar yaralı olduğunu bildirmedin?"

Vay canına.

Yıllardır Zach'in en iyi arkadaşlarıydılar ve o bunu onlardan sakladı mı? Viktor hariç.

Ama diğerleri...

Zach'in elini battaniyenin altında bulduktan sonra, parmaklarımızı birbirine doladım. Burada ne demem gerekiyor ki?

Zach çiğnemeyi bitirirken parmaklarını biraz daha sıkı tuttu. "Kolumdaki sorunların yanı sıra... beyin hasarım var. Çocukken oldu. Bu yüzden... tuhafım. Bu yüzden acıyı hissetmedim."

Eli, sıcak çikolata gibi kokan fincanını neredeyse düşürecek kadar şaşırır.

"Dalga mı geçiyorsun?" Jackson'ın yüzü kızarır ve fincanını masaya vurur. komodininin üstüne kahve fincanını bıraktım. "Kaç kez daha sana benim için bir kardeş gibisin demem gerekiyor? Saklanmayı bırak artık."

"Bu ikiniz için de geçerli." Connor elindeki fincanla ikimizi işaret etti. "Siz bizim kardeşlerimizsiniz. Birbirimizi koruruz."

Zach gerginleşir ve gözleri kısılr. "Son zamanlarda seni rahatsız eden şeyi paylaşmayı mı planlıyorsun?"

Connor eliyle onu uzaklaştırır. "Önemli bir şey değil."

"Hepinize kötü haber vermek istemem," Viktor, gözlerinde şakacı bir ışıltıyla söze karıştı, "Ama Alexei, Zach'in durumunu zaten biliyor. Sence neden birinci sınıfta grip olduğumda onun yemeğini yemeye başladı?"

Jackson ellerini havaya kaldırır. "Oh, lanet olsun. Neden kimse bana önce söylemiyor?"

"Çünkü sen dramatik bir kaltaksın," der Zach ciddi bir ifadeyle.

Herkes donar, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakar.

"Az önce komik olmaya mı çalıştın?" Connor, sarışın kaşını kaldırarak sorar. "Dikkatli ol, Knight. İnsanlar senin gerçek duyguların olduğunu düşünmeye başlayabilir."

"Hepinizin canı cehenneme." Zach'in dudakları seğirir, sanki gülümsemekle mücadele ediyormuş gibi. Viktor bana döner, yüzünde o dayanılmaz sırıtışıyla.

"Ee... arkadaş mıyız?"

Gözlerimi devirip homurdanırım. "Fazla zorlama, Fungus."

"Aman Tanrım." Eli kıkırdayarak gözlerini benimle Viktor arasında gezdirir. "Tıpatıp aynılar. Bu kadar çok tartışmalarına şaşmamalı."

Connor kahvesini içerek kıkırdar. "Vahşi kedilerin kavgasını izlemek gibi."

"Ve o cadaloz cevaplar." Jackson başını sallar. "Kill de sizin kadar çok konuşsaydı, ağzını bantla kapattırdım."

Zach kıkırdayınca gözlerimi kısıyorum. Ama ona doğru kıvrılmak için hareket ettiğimde kaburgalarımın bir acı geçiyor. "Ah."

Zach beni süzerken dudaklarını ince bir çizgiye getirir, sonra arkadaşlarına döner. "Herkes dışarı. Merci'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Ve hepiniz başımı ağrıyorsunuz."

"Şu anne ayı tavırlarına bakın. Adamımız sonunda kalbi büyüyor." Jackson, Zach'in bagelinin son parçası kafasının yanından uçarken eğilir.

"Çıkın."

Kahvelerini ellerinde, kapıya doğru sürünerek giderken gülmeye devam ederler. Viktor hariç. Can sıkıcı olduğunu bilen bir kedi gibi, tembelce gerinir. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Defol."

"Peki. Ama cidden, teşekkürler..." Bir kez olsun sırıtışı neredeyse samimi bir gülümsemeye dönüşür. "Aileye hoş geldin."

Yerdeki bagel parçasını alır ve uzaklaşmaz, ortak alanda kalır. Herkes ortak alanda. Jackson bir şey hakkında gülüşüyor, birisi - muhtemelen Connor - ona çenesini kapatmasını söylüyor. Bu gürültü sinir bozucu olmalı, ama onların hala burada olduğunu bilmek aslında rahatlatıcı.

"Kaburgaların ne kadar kötü?" Parmakları yanıma dokunuyor, neredeyse hiç temas etmiyor.

"Sanki lanet Zamboni ile kavga etmiş ve kaybetmişim gibi." Daha rahat olmaya çalışıyorum, ama vücudum protesto ederek çılgılık atıyor. "Tanrım, lanet olsun."

"En azından kırık yok."

"Küçük bir merhamet." Parmaklarımla onun cildini okşuyorum, dokunuşumla kaslarının seğirmesini izliyorum. "Teşekkürler. Dün için. Tamamen kendimi kaybetmeme izin vermediğin için."

"Benim olanı korurum."

Bu hissi hafızama kazımaya çalışırken derin bir nefes veriyorum. Birkaç ay sonra mezun olacak ve ardından Ottawa'ya eğitim kampına gidecek. "Bir şeylere sahip çıkmaktan bahsetmişken... Sen yakında Kanada'da olacaksın, ben ise... burada. Var olacağım. Sanki çok seksi bir dekorasyon gibi."

"Sen bir dekorasyondan daha fazlasısın." Eğilip alnımı öptü. "Ayrıca, Crestwood'a yeni başladın. Kendine zaman tanı ve ne yapacağına karar ver."

"Evet, ama mesele de bu. Hayatta kalmakla ilgisi olmayan bir şeyi isteme fırsatım hiç olmadı. Artık bir gelecek görebiliyorum ve bu çok korkutucu çünkü ne yapacağımı bilmiyorum." "Danica'nın derslerine devam etmeye ne dersin? Havada çok güzelsin."

. Ücretsiz. Sana ilham verebilir."

Göğsümde bir kahkaha yükseldi. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

Bir an sessiz kaldı, sırtımı nazikçe küçük daireler çizerek okşadı. "Bu arada, ben de seni seviyorum. Ama bir daha asla kaçmayacağına söz vermelisin."

Beynim kısa devre yaptı. "Ben... Ne?"

Zach, başımı kaldırıp gözlerim onunla buluştuğunda gülümsedi. "Birkaç gün önce uykuya dalmadan önce mırıldandın."

"Oh, lanet olsun." Yüzümü omzuna gömdüm, yanaklarım yanıyordu. Lanet olası hain ağız.

Ama bir an sonra, yüzünü görebilmek için yeterince başımı kaldırdım. "Beni seviyor musun?"

"İçten gelmeseydi söylemezdim."

"Ben de seni seviyorum." Bu sözler ağızımdan kolayca dökülüyor, sanki hayatım boyunca bunu söylemeyi beklemişim gibi. "Ve söz veriyorum, artık kaçmayacağım."

Başparmağıyla alt dudağımı okşadı, çelik grisi gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyordu. "Öyleyse..."

. . sanırım ailelerimize söylememiz gerek." Kahretsin.

O konuşmayı hayal ederken midem bir anda düğümleniyor.

"Hey anne, üvey kardeşimi neredeyse öldürdüğüm için evden kaçtığımı hatırlıyor musun? Sürpriz! Artık çıkıyoruz! Lütfen patatesleri uzatır mısın?"

Evet, bu gerçekten çok iyi gider.

Ama Zach'e baktığımda, gözleri benimkilerle buluştuğunda nasıl yumuşadığını, her şey sanki bir kasırganın ortasında gibi hissettiğimde onun dokunuşunun beni nasıl sakinleştirdiğini gördüğümde, buna değdiğini biliyorum.

Ayrıca, bununla tek başımıza yüzleşmiyoruz. Arkadaşlarımız var. Krizden sonra yemekle gelen gerçek arkadaşlar.

Ve evet, ikimiz de biraz berbat durumdayız. Lanet olsun, Louis Vuitton fabrikasından daha fazla yükümüz var. Ama bir şekilde, birlikte, uyumluyuz.

Uyumluyuz.

Ve bunun için mücadele etmeye değer.

Bölüm 28

Zach

Merci yolcu koltuğunda kıpır kıpır. Sürekli süveterini çekip duruyor, dizleri hızlı bir ritimle sallanıyor ve sanki ben fark etmiyormuşum gibi birkaç saniyede bir bana bakıyor.

Koenigsegg altımızda mırıldanırken, ellerim direksiyonda sabit, yoluna odaklanıyorum, tanıdık bir rahatlık veren yumuşak gürültü. Ancak, aile yemeğinde patlak verebilecek olası kaosu hesaplarken çenem o kadar sıkılmış ki eklemlerim ağrımaya başladı bile.

Merci'yi o lanet arenadan çıkarmamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti, bir daha kimse ona zarar verirse dünyayı yakacağıma yemin ettim. Ailemiz olayı öğrendi ve ben kendim halledemedem babam devreye girdi.

O pislikleri Crestwood'dan attırdı. İçlerinden biri hapiste bile.

Aileleri için şanslılar.

Aileleri kimseye dava açmadı. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Eminim dava açsalar, bizim ailelerimiz onlarla ilgilenirdi.

Güçlü multimilyoner olmanın bir avantajı.

Tüm bu boktan duruma rağmen, Merci ve ben ilişkimizi ailemizden gizli tuttuk. Merci'nin önce iyileşmesini istedim, zaten yaşadığı travmaya bir de bu eklenmesin diye. Babam her zaman soğuk bir piç olmuştur, gerçeklerden çok görünüşe önem verir.

Ve üvey annem? O tamamen tahmin edilemez biridir.

Merci derin bir nefes aldı ve koltuğuna yaslandı. "Yine o şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Robot moduna geçip, açıkça paniklemişken panikleymiş gibi davranman." Bana dönerek, lavanta rengi gözleriyle yüzümü inceliyor. "Çeneni o kadar sıkı sıkıyorsun ki, kırılmak üzere olduğundan eminim."

"Paniklemiyorum." Teknik olarak bu doğru. Diğerleri gibi paniklemiyorum. Analiz ediyorum. Sonuçları hesaplıyorum. Olası durumları planlıyorum. Fiziksel tepkilerim o kadar mantıklı olmasa bile.

"Uh-huh." Burun kıvrır, dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılır. "Berbat bir yalancısın. Neredeyse sevimli bile sayılır."

Cevap vermedim. Bunun yerine, Connor'ın Maserati Grecale Folgore'unun bizi takip ettiğini görmek için dikiz aynasına baktım. Arkadaşlarım yedeğe ihtiyacımız olduğuna karar verdiler — ya da onların deyiimiyle "destek" — ve kendilerini davet ettiler.

Merci koltuğunda kıpırdanır, görünmez bir tüy parçacığını çıkarmaya çalışır gibi pantolonunu çekiştirir. "Sence bizden nefret edecekler mi?"

Yüzüne bakıyorum, çatık kaşlarını ve alt dudağını ısırışını görüyorum. Elim onun dizine uzanıyor ve sürekli hareketini durduruyor. "Bununla başa çıkacaklar."

Gözleri benimkilerle buluşur ve hafifçe yumuşar. "Buna *gerçekten* inanıyor musun?" "Seni bırakmayacağım. Yani başka seçenekleri yok."

İleride, malikanenin demir kapıları göründü. Arabayı durdurdum, şifreyi girdim ve kapılar mekanik bir vızıltıyla açıldı.

Üvey annemin Mercedes'inin yanında durduk, Connor hemen arkamızdaydı. Motoru durdurduktan sonra Merci'ye döndüm. "Hazır mısın?"

"Hayatta olmaz." Merci keskin bir nefes vererek emniyet kemerini çözdü. "Ama yine de yapalım şunu."

Başka bir arabanın kapısı çarparken dışarı çıkıyoruz, arkadaşlarımız Connor'ın SUV'sinden iniyor. Jackson hemen gerinerek dramatik bir şekilde inliyor. "Walsh'ın beni bir köylü gibi arkada oturtmasına inanamıyorum."

Viktor, ceketini düzeltirken burnunu çeker. "Lütfen. Sen sadece aptal müzik zevkinle herkesi sinir etmek istedin."

"Pardon? Erkek arkadaşın yaşlı olduğu için 80'lerin müziğini seveceğini düşündüm."

Onunla konuşmak yerine, taş yoldan ön kapıya doğru ilerledim.

"Hey, pislik."

Merci'nin keskin sesi beni adımımı durdurur. Omzumun üzerinden, bir elini beline koymuş durduğu yere bakarım. "Evet, Küçük Akrep?"

Viktor burnunu çeker. "Kahretsin, onun ağzını unutmuşum."

"Kapa çeneni, Fungus. Sakinliğimi bozuyorsun." Merci ona parmak göstererek bana doğru yürür ve yanıma yaslanır.

Connor ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Sana bunu söylemek istemezdim Merci, ama sakinlik ne demek bilmiyorsun."

Viktor topukları üzerinde geriye doğru sallanır, dayanılmaz sırtışı her saniye daha da genişler. "Bu ilginç bir akşam yemeği olacak."

Merci, gözlerini ve başını devirerek homurdanır. "Taciz edecek bir erkek arkadaşın yok mu?"

"O, Koç Rinni ile birlikte." Viktor yanıma gelir ve kolunu omzuma atar, Merci'nin gözleri kısıldığında sırtarak. "Ayrıca, bu felaketi kaçıracağımı mı sanıyorsun? Asla olmaz."

"Üç saniye içinde kolunu çekmezsen, en yakın testereyi bulup parmaklarını güzel duvar süslerine dönüştürürüm." Merci çenesine dokunarak gökyüzüne bakar. "Ailemizin şöminesinin üstüne koymayı düşünüyorum. Odayı gerçekten bütünleştirecek."

"Ah, hala çok sahiplensin." Viktor omzumu bir kez sıktıktan sonra bıraktı. "Çok sevimli."

Merci'nin dudakları keskin bir gülümsemeye bükülür, dişleri ve şiddet vaat eden bir ifadeyle. "Ona dokunmaya devam et, erkek arkadaşının seni güzel küçük fiyonklarla paketlenmiş parçalar halinde bulmasını sağlarım."

Jackson arkamızda kıkırdar. "Beş dolara bahse girerim Merci yine onun yüzüne tekme atmaya çalışacak."

"Yemek bitmeden Viktor'un sakızını tükürmesine bahse girerim," diye yanıtladı Connor.

Yavaşça başını çevirip, gözlerimi ondan ayırmadan ona bakarım. "Neden burada olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Connor dikleşir, omuzlarını dikleştirir ve gözleri buzda olduğu gibi aynı yoğunlukla benimkilere kilitlenir. "Manevi destek."

"Kendi adına konuş. Ben sadece yemek için buradayım." Jackson, tam bir pislik gibi sırtıyor.

Kafamı sallayarak, maun kapıya doğru taş yoldan ilerlemeye devam ediyorum. Kilidi açtıktan sonra hepimiz içeri giriyoruz. Giriş holü sıcak ve aydınlık, resmi yemek odasından yumuşak konuşma sesleri ve çatal bıçak sesleri geliyor.

Jackson derin bir nefes alır. "Vay canına, harika bir koku geliyor. Sanırım akşam yemeğinde İtalyan yemeği yiyeceğiz."

Merci yanımda tereddüt eder, ben de elini tutup hafifçe sıkarım. Eli, duygusal desteği böyle gösterdiğini açıklamıştı. Fiziksel jestler, duygusal jestlerden daha kolay geliyor bana.

Somut ve ölçülebilirler.

"Jackson'ın midesinin gurultusunu dinleyerek bu kapıda bir saniye daha durmak zorunda kalırsam, kendimi kaybedeceğim," diyor Merci, ama parmak eklemleri benim elimi sıkıldığı için bembeyaz olmuş.

Birlikte koridordan geçiyoruz, arkadaşlarımız da arkamızdan geliyor. Yemek odası, tonozlu tavanları ve geniş pencerelerinden içeri giren öğleden sonra güneşi olmasına rağmen, her zamankinden daha küçük geliyor.

"Merci." Üvey annem sandalyesinden kalkar ve kollarını uzatarak oğlunu selamlar. "Nasılsın tatlım?"

"İyiym anne." Elimi bırakıp annesinin kucaklamasını kabul ediyor. "Sadece biraz ağrı var."

Üvey annem geri çekilip oğlunun yüzünü inceliyor, yanağındaki morluklar sarımsı yeşil renge dönüşmüş. Bana dönüp sıcak bir gülümsemeyle, "Ona bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim," diyor.

Viktor arkamızda kıkırdar. "Oh, kesinlikle *çok* özenli davrandı."

Connor ona dirsek atar, ama o da sırtıtmaktadır.

Babam ayağa kalkıp yanımıza gelir, omzuma dokunurken yüzündeki ifade biraz yumuşar. "Seni görmek güzel, evlat." Bakışları Merci ile benim arasında gidip gelir. "İkinizin sonunda anlaşmaya başlaması çok güzel."

Kısa bir baş sallama yapıyorum, azı dişlerim birbirine sürtünüyor. O ilgileniyormuş gibi davrandığında yapabileceğim en fazla şey bu. Aramızdaki mesafe yokmuş gibi davranırken.

"Lütfen, herkes otursun." Masayı işaret ediyor. "Viktor. Connor. Jackson. Sizi tekrar görmek güzel çocuklar."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," Connor, hepimiz yerlerimize otururken diyor.

Merci ve ben yan yana oturduğumuzda, babam kaşlarını kaldırır ve üvey anneme bakar. Üvey annem ona yumuşak bir gülümseme sunar ve lasagna için servis kaşığını alır, ikisi de yorum yapmaz.

"Kokusu harika," der Jackson, üvey annem tabağını doldururken.

"Teşekkürler." Ona gülümser. "Aslında, kocam bazı çevrimiçi aşçılık dersleri alıyor ve makarnayı kendisi yaptı."

Parmaklarım su bardağımı sıkıca kavrar. Babamın yemek pişirme becerisi ızgaradan öteye geçmediği için, babam Evelyn ile evlendikten sonra bile hep evimizde aşçılar çalıştı. Onun mutfakta, makarnayı sıfırdan yapmayı öğrenmesi fikri... beklenmedik bir şey.

"Stephen oldukça iyi bir aşçı oldu," üvey annem Connor'a bir tabak lazanya uzatırken ekliyor. "Ama sosu ben yaptım."

"Akşam yemeğinde ev yapımı makarna mı?" Viktor, şarap kadehini alırken Merci ile bana bakıyor. "Özel bir gün olmalı."

Masada ona sertçe tekme atıyorum. Lanet olası pislik, hazır olmadan önce çenesini kapalı tutup bunu mahvetmesin.

"Herkesin burada olmasına çok sevindik. Uzun zamandır düzgün bir aile yemeği yememiştik." Babam açık avucuyla yemeği işaret ediyor. "Lütfen, afiyet olsun."

Çevremizde sohbetler devam ediyor. Jackson sarımsaklı ekmeği övüyor, Connor babamla son iş dersini tartışıyor ve Viktor tüm dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyor.

Ama ben Merci'den başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Çatalı tabağına sürtünüp duruyor, yemeği yemiyor, sadece tabağında itip kakıyor. Dizleri masanın altında sallanmaya başlayınca, elimi onun uyluğuna koyup onu sakinleştiriyorum.

Üvey annemin gözleri aramızda gidip geliyor, Merci'nin bana doğru eğilme şekline takılıyor. Yüzündeki ifade meraklı bir ifadeden daha yumuşak bir ifadeye dönüşüyor. "Merci, tatlım, lütfen ekmeği uzatır mısın?"

Sepeti uzatırken, gözlerine tam ulaşmayan titrek bir gülümsemeyle ona bakar. Bir an için, yemek odası sadece çatal bıçakların tıkırtısı ile bozulan rahat bir sessizliğe bürünür.

Ama sonra Viktor sandalyesinde kıpırdanarak üvey anneme döndü. "Merci'nin adı. Anlamı 'teşekkür ederim' değil mi? Fransızcada olduğu gibi?"

Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

Üvey annem sandalyesinde dikleşir, çenesini hafifçe kaldırır. "Evet. Oğlum için minnettardım. O zamanlar hayatımdaki tek ışık oydu. Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil." Viktor bana dönerek gülümsemesini genişletir ve ben Merci'nin bacağına sıkıca tutarım. "Zach'in söylediklerini daha da komik hale getiriyor."

Merci çatalını düşürdü, metal tabağına çarptı. "Fungus, sakın yapma."

Ama artık çok geç.

"Siktir, teşekkürler. İşte bu. İyi bir fahişe gibi sikimi al, teşekkürler. Ne kadar dar bir delik, teşekkürler." Viktor'un sesi benimkini mükemmel bir şekilde taklit ediyordu — düz, mekanik, ama bu durum için fazlasıyla yüksek.

Merci, vahşi bir kedi gibi masanın üzerinden atlar. Viktor'a saldırırken tabaklar, çatal bıçaklar ve bardaklar yere düşerek her yere yemek sıçar. Yere düştükleri anda Merci'nin elleri Viktor'un boğazını sarar.

Jackson, kaostan kaçınmak için sandalyesine yaslanarak yüksek sesle gülmeye başlar ve Connor, mükemmel beyaz dişlerini göstererek geniş bir gülümseme atar.

"Hangi gezegende kimse ebeveynlerinin bu saçmalığı duymasını ister ki?" Merci, Viktor'un yüzüne sert bir tokat attı. "Sen tam bir pisliksin!"

Viktor kahkahalarla nefes nefese kalır, Merci ona tokat yağdırmaya devam ederken kendini savunmaya bile tenezzül etmez.

İç çekip iki ahmağın yanına gittim. Merci'yi belinden tutup, özellikle yaramaz bir kedi gibi Viktor'un üstünden kaldırdım. Bu ikisinin şok tasması ya da en azından sürekli gözetim altında tutulması gerekiyor.

Masamızın tarafına geri döndüğümüzde Merci'yi bırakıyorum. Viktor'a öfkeyle bakıyor, göğsü inip kalkıyor ve saçları dağınık bir halde kıyafetlerini düzeltiyor. "Bizi ifşa ettiğin için teşekkürler, pislik."

Viktor sadece sırtarak yanağından patates püresi lekesini siler. "Ne zaman istersen."

"Oh." Evelyn, biz tekrar oturduğumuzda aramıza bakıyor. "Siz... çıkıyor musunuz?"

"Evet." Cevabım hemen ve kesin. Tartışma ya da tartışma için yer yok.

"Bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum." Masadan uzanarak Merci'nin elini sıkar. "Mutlu musun, tatlım?"

Merci keskin bir nefes verir ve bana yaslanır. "Çok."

Evelyn her zaman anlayışlı olmuştur, bu ailenin yürümesi için çaba göstermiştir. Ama ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. İstatistiksel olarak, özellikle Merci ve benim değişken geçmişimiz göz önüne alındığında, her iki yönde de karar verebilirdi.

Babamın eli masaya çarptığı anda ona bakarım. "Kesinlikle hayır. Ne olduğunu unuttun mu? Birbirinizi öldürmeye çalıştınız!"

"O sorunları çözdük." Dik durdum, sesim sakindi ama kararlıydı. Merci'ye daha önce söylediğim gibi, onu bırakmayacağım.

Babam öne eğildi, dudakları ince bir çizgiye dönüştü, şakağındaki damar zonkluyordu. "Senin durumun..."

"Beyin hasarını mı kastediyorsun?" Merci babama sert bir bakış attı. "Belki de sen ve annem bize bunu anlatmış olsaydınız, sürekli ona '*farklı*' demek yerine, bu boktan durum hiç yaşanmazdı. Ama neyse, harika bir ebeveynlik örneği."

"Doğru şeyi yaptığımızı sanıyorduk." Üvey annem omuzlarını düşürerek tabağına bakar. "Belli ki yanılmışız."

O, gözlerini devirerek homurdanır. "Yılın en hafif tabiri."

"Merci Laurent." Kaşlarını çatarak, kasıtlı bir şekilde çatalını masaya koyar. "Sözlerine dikkat et."

Viktor, gülmemek için ağzını yumruğuyla kapatırken, Jackson her şey normalmiş gibi yemeğe devam ediyor. Connor şarabını yudumlarken olanları izliyor.

Ne boktan bir destek sistemi oldukları ortaya çıktı.

Babam tuz ve biber saçlarını eliyle tararken, alnında derin kırışıklıklar oluşur. "Zach yaşlandıkça ne tür bir bakıma ihtiyaç duyabileceğini bilemezsin. Beyninde dejenerasyon olabilir. Bununla tek başına başa çıkmanın ne kadar zor olacağını anlıyor musun?"

Ona bakıyorum, burun deliklerim genişliyor. Gerileme olasılığı yeni bir şey değil, ama bunu bizi ayırmak için bu kadar açık bir şekilde gerekçe olarak kullanmak, ona yumruk atmak istememe neden oluyor.

Merci sandalyesinden fırlar, masaya eğilirken iki avucunu masaya vurur. "O yalnız değil! Biz yalnız değiliz! Masaya bir bak. Takım arkadaşları sadece arkadaşları değil. Onlar onun ailesi. Bunca zamandır ona bakıyorlar. Senin yaptığından çok daha fazla."

Elimi beline koyarak küçük akrebi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama o çok öfkeli, Viktor'un yerine geçici olarak bir numaralı düşman olarak görünen babama bakmaya devam ediyor.

"Bir aptalca hata yaptığın için çocuğunun bir gecede değişmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Babamın sesi çatallanıyor, içten ve kırık bir duygu sızıyor. "Her gün bununla yaşamak zorundayım."

Oda sessizleşir, herkes ona bakar.

"Ne?" Bu kelime dudaklarımdan fısıltı gibi dökülür, ama sanki gök gürültüsü gibi gelir.

"Benim hatamdı." Babamın çenesi gevşer, kaşları çatılır, dudakları aralanır ve titrek bir nefes alır. "O kış tatili... Arkadaşlarımla içki içmiştim. Seni kar motosikletine bindirdim ve bir tümseğe yanlış çarptım." Bakışlarımdan kaçmak için yüzünü çevirir. "Uçtun. Kafanı kar motosikletinin arkasına çarptın. Kask takmış olsan bile... çarpmanın etkisi..."

Göğsüm çok sıkışmış, sanki bir şey onu sarmış, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıştırmış gibi. Anı yok, olması gereken yerde sadece boşluk var.

"Eskiden hep gülümserdin. Çok şakacıydın, hayat doluydu. Sonra ben... seni mahvettim. Kendi oğlumu mahvettim. Bu yüzden hep mesafeli davrandım. Yapamadım... Kendimden çok nefret ediyordum." Yüzünden akan gözyaşları, hiç görmeyi beklemediğim bir manzaraydı. Her zaman çok sakin olan bu adam, gözlerimin önünde parçalanıyordu.

Vücudum titremeye başlıyor ve durduramıyorum. İçimde o kadar çok duygu dolaşıyor ki, hepsini anlamlandıramıyorum. Avuçlarımı uyluklarıma bastırarak sakinleşmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor.

"Konuş benimle." Merci'nin sesi, elini ön koluma koyarken sisin içinden keskin bir şekilde duyuluyor.

Viktor masanın üzerinden bir stres topu fırlatıyor. Onu havada yakalayıp ritmik bir şekilde sıkıyorum, içimde kopan kaos fırtınasını bastırmaya çalışıyorum.

"Göğsüm sanki bir şey bastırıyormuş gibi ağrıyor, nefes almam zorlaşıyor. Vücudum titriyor. Kalp atışlarım hızlandı." Topu daha sıkı sıkıyorum, kulaklarımda yüksek bir çınlama duyuyorum. "Yapamıyorum... Yapamıyorum. Aynı anda çok fazla duygu var."

"Devam et," Merci yumuşak bir sesle cesaretlendiriyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor.

Babamın gözlerine bakıyorum. "Sen kaldın, ama burada değildin. Gerçekten değildin. Benim yetmediğimi düşündüm. Sevmek için çok kırık olduğumu düşündüm. Duygularımı tam olarak işleyemesem de, bana farklı davrandığını anlayacak kadar anladım."

"Çok üzgünüm. Yardım almalıyım. Sana bunların senin hatan olduğunu düşündürmek yerine, kendi kederimle başa çıkmalıyım." Titreyen elini kaldırıp, gözlerinin köşelerini silerek biriken gözyaşlarını siler. "Beni affedebilir misin?"

Ona bakıyorum, ifadesini okumaya ve yüzünde beliren duyguları anlamaya çalışıyorum. Sanki tam olarak okuyamadığım bir dilde yazılmış bir kitaba bakmak gibi — harfleri tanıyorum, ama anlamını kavrayamıyorum.

"Acele etme," diyor Connor, şarap kadehini masaya koyarak. "Düşün. Hepimiz senin için buradayız."

Arkadaşlarıma, sonra Merci'ye bakıyorum, hepsi bana sabır, anlayış ve destek gösteriyor. Parmaklarım stres topunu sıkıca kavlıyor. "Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ve her şeyi değiştiriyor. Zarar verildi. Ama mesafe artık mantıklı geliyor."

Babam sandalyesinden kalkar, yanıma gelir ve göz hizasına gelmek için çömelir. "Geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim, yapardım. Ama bu imkansız, bu yüzden bundan sonra daha iyi olacağıma söz veriyorum. Arkadaşların çıtayı yüksek tutmuşlar. Umarım en azından bana bunu düzeltme şansı verirsin."

"Seni affediyorum," diyorum, çünkü bu duyguyu içimde tutmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum.

Babam bana doğru eğilip kollarını bana dolarken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Beni kucaklamayalı yıllar oldu ve bu hareket biraz garip ve sert geliyor. Ama içimde bir şey yerli yerine oturuyor, gerginlik azalıyor çünkü artık anlıyorum.

Bir şekilde, hepimiz kırılmışız.

Ben de ona sarılırken, masadaki arkadaşlarıma ve aileme bakıyorum.

İyi olacağım çünkü gelecekte ne olursa olsun, yalnız değilim. Asla yalnız olmadım.

Bölüm 29

Merci

Rus tırmanışına geçerken kaslarımdaki yanma hissi inanılmaz derecede harika, ipek kumaş ayağımı ve uyluğumu tam olarak sarıyor. Her vuruşta yukarı doğru itiyorum, yumuşak ve kontrollü bir şekilde, vücudum sanki hiçbir şey yokmuş gibi yukarı doğru hareket ediyor. Danica aşağıdan beni izlerken, hoparlörlerden rastgele bir indie çalma listesi yankılanıyor.

"Her seansta çizgin daha da netleşiyor."

Geniş bacaklı yarasa pozisyonuna geçip yüksekliğimi kontrol ediyorum. Sıradaki hareket için yeterli alana ihtiyacım var. "Teşekkürler. Ama şu anda karın kaslarım kesinlikle cinayet planlıyor."

Ellerimle ipekleri kavrayarak Triple Star için sarma hazırlığı yapıyorum, her birinin mükemmel şekilde sabitlendiğinden emin oluyorum çünkü bugün yüzüstü düşmek gündemde değil. Pozisyon tam olarak doğru olmalı. Bu tekniği öğrenmek haftalarımı aldı.

Her şey hazır olduğunda, derin bir nefes alıp kendimi bırakıyorum.

Dünya düşerken dönüyor, vücudum spiral yolu takip ediyor, her dönüş hassas. Adrenalin sistemimi dolduruyor, son sargıyı tam da ihtiyacım olan yerde yakalıyorum, yerden birkaç metre yukarıda asılı kalıyorum.

Vay canına.

Başka hiçbir şey bana bu kadar heyecan vermiyor. Şey... belki Zach'in sikini saymazsak.

Bu özel dersler, kulüpte sahneye çıkmaktan çok farklı bir etki yaratıyor. O zamanlar, her şey alay etmekle ilgiliydi, yalnız bir pisliğin parasının karşılığını aldığından emin olmakla.

Ama burada, vücudumu sadece neler yapabileceğini görmek için zorluyorum, o mükemmel çizgiyi kovalıyorum.

Ayaklarım matın üzerine indiğinde, Danica bana bir havlu uzatıyor, gümüş çizgili topuzu hala sinir bozucu derecede mükemmel. "Biliyor musun, sen gerçekten yeteneklisin Merci. Sadece fiziksel yetenek değil, daha fazlası...

Yüzümü kurularken kaşımı kaldırıyorum. "Ne gibi, çarpıcı kişiliğim mi?"

Gülerek başını salladı. "Hayır, ama o da kesinlikle... eşsiz. Ben sanatla kurduğun bağı kastediyorum. Duygusal yatırımını." Durakladı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Keşke Zach kazadan sonra bu tür bir terapi bulabilseydi."

Elim durur, havlu parmaklarımdan unutulmuş bir şekilde sarkar. "Terapi mi?" Stüdyoda, klimada hafifçe sallanan ipek kumaşları işaret eder.

"Birçok insan burada şifa buluyor. Travma, cinsel saldırı, istismar sonrası..." Sesi yumuşar. "Hareket yoluyla bedeninizi geri kazanmanın insanı güçlendiren bir yanı var."

Parmaklarım yanımdaki ipek kumaşın kenarını okşar. "Anlıyorum. Orada olduğumda, başka hiçbir şeyin varlığı hissedilmez. Sadece ben, kumaş ve sonsuz olasılıklar vardır." "İnanılmaz derecede etkili olabilir. Gereken odaklanma, kendinize ve ekipmanınıza karşı geliştirmelisiniz güven, yeni bir hareketi başardığınızda hissettiğiniz başarı duygusu. Bunların hepsi özgüveninizi geliştirir ve travmayı fiziksel bir şekilde atlatmanıza yardımcı olur."

"

"Ben..." Bir şey yerine oturdu. "Acaba... Yani, derslerde veya başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa..."

Elini uzatıp omzumu nazikçe sıktı. "Yardımini çok isterim. Eğer ciddiysen, doğru spotlama tekniklerini ve güvenlik protokollerini öğrenmek için giriş derslerinde yardımcı olarak başlayabilirsin. Sonra birkaç

Aylar sonra, hala ilgileniyorsanız, eğitimci sertifikası almanızı sağlayabiliriz."

"Gerçekten mi?" Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama muhtemelen başarısız oluyorum.

"Salı akşamı gel. Başlangıç seviyesinde ipek dansı dersim var. Önce izleyebilirsin, sonra uygun bir staj programı hakkında konuşuruz."

Vay canına. Gerçekten vay canına.

Gerçek bir iş. Hava akrobasi öğretmek. Ve belki de insanların, benim ipte yaptığım gibi kendi sorunlarını çözmelerine yardımcı olma imkanı. Ellerim resmen titriyor.

Hâlâ düşünürken stüdyonun kapısı açılır ve Zach içeri girer, geniş omuzları ve en az kırk eyalette yasaklanması gereken sıkı pantolonuyla.

"Aşırı koruyucu şövalyem. Tam zamanında." Ona doğru zıplıyorum ve kollarına atlıyorum, yanağına en ıslak, en iğrenç öpücüğü konduruyorum.

"Beni özledin mi, bebeğim?"

Elleri kalçalarımın yerleşiyor. "Terlemişsin."

"Sen de neşe katili." Gülümsemeden duramıyorum. "Ama yine de seni seviyorum."

Yüzümü incelerken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirir, bu da beyninin aşırı mesai yaptığını gösterir. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü hayatımda ne yapmak istediğime dair bir aydınlanma yaşadım." Kollarımı boynuna doladım, ensesindeki kısa saçlarla oynadım. "Ayrıca, o pantolonla kıçın inanılmaz güzel görünüyor. Yani, çoklu görev."

Göğsünden bir homurtu yükselir. "Yaramaz."

"Sen yaramazsın," diye düzeltiyorum, sonra bu sefer onu düzgünce öpüyorum. Biri boğazını temizliyor.

Doğru. Burası halka açık bir yer. Oops.

"Üzgünüm Danica," diyorum, ama aslında hiç de üzgün değilim. "Ona karşı koymak imkansız, çok yakışıklı."

Zach'in parmakları kalçalarımın gömülüyor. "Bana bu aydınlanmadan bahset."

"İnsanlara yardım etmek istiyorum. Hava sanatları aracılığıyla. Terapi gibi, ama daha az kanepede oturup daha çok daireler çizerek." Dudaklarımı ısıyorum, aniden gerginleşiyorum. "Bu aptalca mı?"

"Hayır." Sesi kararlı ve kendinden emin. "Senin için mükemmel." "Ve bu yüzden seni seviyorum."

Adem elması sallanıyor, çenesindeki kas seğiriyor. Zach'in konuşmalarındaki 'duygusal aşırı yük'ü gösteren küçük işaretlerin çoğunu öğrendim.

konuşmasında.

Geçen hafta, bir gün bana beni sevdiğini söylediğinde sinirlendi. Duygularını sorguladı. Bu yüzden, bunu konuşarak çözmeye çalışıyoruz.

"O güzel, karmaşık beyninde neler oluyor?"

Kelimeleri ararken başparmakları kalça kemiklerimde daireler çiziyor. "Kalbim daha hızlı atıyor ve avuç içlerim biraz terli. Buraya gelirken yol boyunca seni düşünmeden edemedim." Sesi düz kalıyor, ama kelimeler... Lanet olsun, kelimeler her şey. "Ağladığında, seni inciten her şeyi yok etmek istiyorum. Güldüğünde... her şey daha hafif geliyor. Ve başkaları sana dokunduğunda, onların lanet parmaklarını kırmak istiyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu tuhaf bir şekilde hem romantik hem de korkutucu."

"Öyle mi?" Kaşları yine çatıldı. "Hissettiklerimin doğru olup olmadığını her zaman bilemiyorum. Başkaları birini sevdiklerinde böyle hissediyorlar mı?"

Parmak uçlarımda yükselip alnımı alnına dayıyorum. "Aşk tam olarak budur. Koruma ihtiyacı. Sahip olma ihtiyacı. Değer verme ihtiyacı." Parmaklarım göğsünde aşağı doğru kayıyor. "Bunu bana her gün gösteriyorsun. Kabuslarımı kovduğun şekilde. Üzgün olduğumda bana çilekli milkshake getirdiğin şekilde. Tekrar uçmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğin için burayı bulduğun şekilde."

Omuzları biraz gevşer. "Kafamdaki gürültüyü susturuyorsun."

"Ve sen beni cesurlaştırıyorsun, bir şeyler istemek için." Onu şefkatle öpüyorum. "Gelecek dönem psikoloji dersleri alacağım galiba. Bu işi gerçekten doğru düzgün yapmak istiyorum."

"Eminim, dekanın onur listesine bile girersin."

Dramatik bir şekilde nefesimi kesip göğsümü tutuyorum. "Vay canına, bu gerçekten Stoik Bey'in övgüsü müydü? Çabuk, biri cehennemin donup donmadığını kontrol etsin."

Gözlerini devirir, ama o küçük gülümsemeyi yakalarım — gerçek olanı, sadece benim için. "Hadi." Köşeden çantamı alıp kapıya doğru yönelirim. "Eve gitme zamanı. Duş almam lazım ve sen de ulaşılması zor yerlerimde bana yardım etmelisin."

O başını sallar ve elini belimin altına koyar.

Kapıda durup, klimalı havada dans eden ipeklere son bir kez bakıyorum. Beş yıl önce, kendimi tamir edilemeyecek kadar kırık hissettiğim için kaçtım. Şimdi ise her şeyin sonunda yerine oturduğunu hissediyorum.

Beni kendine özgü bir şekilde seven Zach var. Hayatım için doğru hissettiğim bir yönüm var.

Ve en önemlisi?

Umudum var.

Kaçmanın sonunda beni olmam gereken yere götüreceğini kim bilebilirdi?

Bazen evrenin seni doğru şekilde yakalaması için önce düşmen gerekirmiş.

Bölüm 30

Zach

Xcel Energy Center maç öncesi enerjiyle dolup taşıyor, ısınma sırasında bile kalabalığın uğultusu hissedilir bir güç oluşturuyor. Bir tur daha atarken patenlerim taze buza saplanıyor, tüm kaslarım gevşemiş ve hazır. Bu geceki enerji farklı, daha elektrikli.

Çünkü sadece şampiyonluk için oynamıyoruz. Onu savunuyoruz.

Geçen yılın bayrağı evimizin tavanında asılı, ama o zafer sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Parmaklarım sopamı kavrarken, üniversite kariyerimin sona ermesinin ne anlama geldiğini düşünüyorum. Kazansak da kaybetsem de, bunlar Titans formasıyla geçirdiğim son anlar.

Koç Nieminen, koç Harper ile konuşurken, buradan bile etkileyici bir şekilde kenarda duruyor. Arka arkaya şampiyonluk kazanma baskısı, ikisinin yüzünde de görünmüyor.

Viktor'a bir puck gönderiyorum, o da her zamanki dramatik tavrıyla onu yakalıyor. Gösterişçi. Ama bu sezonki kurtarma yüzdesi inanılmaz. Kendini beğenmiş olmaya hakkı var. Michigan Üniversitesi bu gece kolay gol bulamayacak.

Bakışlarım tribünlere kayıyor, tanıdık yüzleri tarıyorum. Merci, ailemiz ve arkadaşlarımızın arasında oturuyor. Sırtında ve kollarında altın rengi 27 numaramın yazılı olduğu özel dikilmiş siyah sweatshirt ile mükemmel görünüyor, sweatshirtin kenarı yeterince yüksekte olduğu için kaslı karın kasları görünüyor. Eli'nin arkadaşı Sasha iyi iş çıkarmış.

Eli demişken, o da burada. Alexei ile birlikte. Devils'ın playoffları kaçırmaması üzücü olmalı, ama onun burada olması iyi geliyor. Geçen yıl, kazandığımızda bizimle birlikte buzdaydı. Şimdi, biz bunu tekrar başarmaya çalışırken o tribünden izliyor.

Babam sık sık nazıkçe alkışlarken, Evelyn, Merci'ye, etrafındaki insanları irkiltecek kadar yüksek sesle bağırdığında, "Gerçekten senin yanında oturmak zorunda mıyım?" der gibi bakıyor.

Onların önünde, Killian Blackwell koltuğuna yaslanarak, Jackson'ı alay etmeye cesaret eden bazı Michigan taraftarlarına rahatça orta parmak gösteriyor. Arkadaşım, her zamanki gibi dramayı yaşayarak, yanından geçerken erkek arkadaşına bir öpücük gönderiyor.

"Knight!" Koç Nieminen'in sesi yedek kulübesinden yankılanıyor ve beni tekrar oyuna odaklanmaya zorluyor. "Kafanı oyuna ver."

Başımı sallayıp, Henneman'ın pas alıştırmaları için beklediği mavi çizgiye doğru kayıyorum. Sopayı sıkıca tutuyorum. Tommy Harper'ın acımasız antrenmanları sonunda meyvesini veriyor. Geçen hafta İngiltere'ye döndü.

Onu Ottawa'ya götürememem çok kötü.

Buzzer ısınmanın bittiğini işaret ediyor ve biz de Nieminen koçun sesi kalabalığın üstüne çıktığı bankın etrafında toplanıyoruz. "Bu sizin anınız çocuklar. Michigan hızlı, ama biz daha hızlıyız. Onlar yetenekli, ama biz daha akıllıyız. Bizim şampiyonluğumuzu istiyorlar. O yüzden onlara neden şampiyon olduğumuzu gösterin."

Koç Harper gözlerimi yakaladı. "Knight, sen ve Henneman savunmada başlayacaksınız. Onların en iyi oyuncularını düşük pozisyonda oynamayı seviyor, bu yüzden onları kontrol altında tutun. Onları geniş alana zorlayın."

Başımı sallıyorum, elimden gelenin en iyisini yapmaya ve hiçbir şey saklamamaya hazırım.

Bu sadece şampiyonluğumuzu savunmakla ilgili değil. Bu, bu formayla oynadığım son maç.

Her vardiya önemlidir.

Açılış vuruşu için sıraya girerken gerilim doruğa ulaşır. Jackson merkez sahada hazır beklemektedir, her zamanki küstahlığı yerini saf konsantrasyona bırakmıştır. Michigan topu ele geçirir, ancak merkez oyuncusu pasını tarafsız bölgeden açıkça belli eder. Onu puck'tan uzaklaştırır, ardından Henneman'a pas veririm, o da bizim bölgemizden dışarı kayar.

İlk beş dakika adrenalin dolu geçiyor, iki takım da birbirine milim bile yer vermiyor. Viktor, arka arkaya iki muhteşem kurtarış yapıyor, biri blokeriyle, diğeri ise sağ bacağını tam zamanında uzatarak. Michigan'ın forvetleri savunmamızı durmaksızın zorluyor, ama biz dayanıyoruz.

Koç Nieminen'in sesi yedek kulübesinden geliyor. "Sakin olun. Kendi oyunumuzu oynayalım."

Michigan'ın sağ kanadı savunmayı bölmeye çalıştığında, Henneman temiz bir vuruşla oyuncuyu bariyere gönderir. Ben kayıp puck'ı temizlerken seyirciler coşkuyla bağırır.

Takım arkadaşımın baldırına sopamla hafifçe vuruyorum, hücum bölgesine doğru kayarken. "Güzel vuruş. Adam yarın bunu hissedecek."

Birkaç vardiya sonra, Connor mükemmel bir pas atar ve Jackson topu üst köşeye gönderir. Kalabalık coşar. İkinci şampiyonluğumuza bir adım daha yaklaşıyoruz. Ancak Michigan, top kaybını hemen değerlendirerek cevap verir. Viktor yetiştirmeden forvetleri üst köşeye bir şut atar.

Ve bir anda, skor eşitlenir.

İkinci periyot tam bir savaşa sahne oluyor. Michigan'ın savunması sıkılaşıyor ve orta sahayı tıkıyor. Koç Harper, rakibin sistemindeki zayıflıkları buluyor ve stratejimizi değiştiriyor. "Güçlü tarafa fazla yükleniyorlar. Knight, zayıf tarafın savunmasının oyuna girmesini bekle. Henneman, hazır ol."

Üçüncü periyodun ortasında, hala berabereyiz ve forvetlerinin vücut dilini okurken, topu içeri sokmaya çalıştığını anlıyorum. Topu kesmek için öne çıkıyorum. Puck, mavi çizgide sopama geliyor ve her şey bir an için yavaşlıyor. Bir boşluk görüyorum, hazırlanıyorum ve ateş ediyorum.

Puck havada süzülerek kalecinin eldiveninin üst köşesine girer.

"Knight golü attı!" Spikerin sesi arenada yankılanıyor. "Bu gol, savunma şampiyonunu bir sayı öne geçiriyor."

Takım arkadaşlarım, ben kenara doğru kayarken etrafımı sarıyor, eldivenli ellerimle sırtıma ve kaskıma vuruyorlar. Jackson'ın omzunun üzerinden, Merci'nin zıpladığını görüyorum, çılglık atarken kısa tişörtü yukarı çıkıyor.

Son dakikalar kaotik geçiyor. Michigan kalecisini çekiyor ve tüm gücüyle bize saldırıyor.

"Onları dışarıda tutun!" Koç Nieminen'in sesi kalabalığın üstüne çıkıyor. "Slot'ta şans yok!"

Noktadan gelen bir şut önümdeki bir oyuncudan seker. Viktor bir şekilde trafiğin içinden onu takip eder ve pedini çıkarır. Rebound tehlikeli bir şekilde seker, ama Henneman onu buzun üzerinden uzaklaştırır.

"Bir dakika!" Birisi yedek kulübesinden bağırıyor.

Michigan'ın en iyi oyuncuları sahada kalıyor, gol atıp maçı uzatmaya götürmek için çabalıyorlar. Merkez oyuncuları yüz yüze çarpışmayı kazanıyor ve topu defans oyuncusuna gönderiyor, o da tek vuruşla şutunu atıyor. Bir dizimin üzerine çöküyorum, top bacak pedime çarpıyor. Acıyı uzak bir şekilde hissediyorum, daha çok bir veri gibi.

"Uzaklaştır!" Viktor bağırır.

Jackson puck'ı buzun uzunluğu boyunca gönderir. Icing, ama bu değerli saniyeleri harcar. Üniversite kariyerimin son 45 saniyesi kaldı.

Bizim bölgemizde bir başka yüzleşme. Bu sefer Connor topu kazanır ve bana geri paslar. Ben de Henneman'ın forvetleriyle mücadele ettiği tahtaya doğru gönderirim.

Yirmi saniye.

Puck, Michigan'ın merkezine sıçrar. Altın bir fırsat.

Viktor, pedlerini üst üste koyarak karşıya doğru itiyor. Hayatının kurtarışı. "On saniye!" Koç Nieminen, sesi zar zor duyulacak şekilde bağırıyor.

Şutu engellemek için dalıyorum, puck sopamdan sekip köşeye gidiyor. Henneman, saatin ilerlemesiyle bir kez daha skoru eşitleştiriyor.

Üç.

İki.

Bir.

Buzzer çalar ve arena patlar. Arka arkaya şampiyonluklar.

Buz, bedenlerin oluşturduğu bir bulanıklığa dönüşür, takım arkadaşlarım Viktor'un üzerine yığılırlar. Her şeyi sindirmeye çalışarak, göğsüm inip kalkarken köşeye doğru kayarım. Bu formayla dört yıllık anılar. İki şampiyonluk. Mükemmel bir son.

Her şeyin ağırlığı bir anda üzerime çöküyor.

Jackson kayarak yanıma gelir ve kolunu omuzlarıma atar. "Gelecek yıl bunu özleyeceğim."

"Evet."

Viktor ve Connor'ın Titans'ta bir yıl daha geçirecekleri var. Ama Jackson ve benim için... bu bölüm sona erdi. Bir gün tekrar birlikte oynayabiliriz ama bu seferki gibi olmayacak. Asla bu kadroyla birlikte olmayacağız.

Ve birkaç ay sonra, Ottawa'da NHL kadrosuna girmek için mücadele ediyor olacağım. Kendi sınırlarımı gizleyip, vücudumu hiç olmadığı kadar zorlayacağımı bilmek korkutucu olmalı.

Ama Merci'ye, aile gibi olan takım arkadaşlarıma ve tribünlerdeki gerçek aileme baktığımda, içimde bir şey yerleşiyor.

Hokey benim tüm dünyamdı, ilerlemem için tek yolumdu. Ama ilk kez, tek can simidim gibi gelmiyor.

Seçeneklerim var. Destekçilerim var. Yaralarımın ötesinde beni gören insanlar var.

El sıkışma sırası için sıraya girerken tribünde Merci'ye bakıyorum. Ayağa kalkmış, deli gibi tezahürat yapıyor, ellerini ağzına götürerek duyamadığım bir şey haykırıyor, yüzü saf sevinçle parlıyor.

O yüzden, bundan sonra ne olursa olsun, iyi olacağımı biliyorum. Ve bu, en büyük zafer.

Bölüm 31

Merci

"Vay canına." Zach'in yurt odasının kapısında donup kalıyorum, gözlerim tavandan sarkan yeni eklentiye kilitlenmiş durumda.

Siktiğimin seks salıncağı.

"Ciddi misin?" Kalçamı yana kaydırarak, dudaklarımda beliren sırıtışı zorlukla bastırıyorum. "Şampiyonluğunu kutlamaya böyle mi devam edeceğiz?"

"Viktor bu gece Koç Harper'ın evinde kalacak." Zach masasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve o yoğun bakışıyla beni izledi. "Bu, ufkumuzu genişletmek için iyi bir yol olabilir diye düşündüm."

Yaklaşıp düzeni incelemek için, parmaklarımı siyah deri koltuk ve sağlam zincirler üzerinde gezdiriyorum. "İşleri biraz renklendirmek mi istiyorsun?"

"Daha fazla... yoğunluk istiyorum. Ama seni rahatsız etmek istemiyorum."

Yatakta klostrofobimi aşmak için uğraşıyoruz — ben üstteyim ya da o arkamdan eğilmeden beni alıyor — ama bunun onun için onu sınırladığını biliyorum.

"Bunu bizim için mi yaptın?"

"Evet." Masasından gümüş renkli bir hediye çantası alır, sonra beni her zaman tüylerimi diken diken eden o yırtıcı zarafetle bana doğru yürür. "Sınırlarını zorlamak istiyorum, Küçük Akrep. Ama sadece bana güvenirsen."

"Ne zamandan beri hediye veriyorsun?" Çantaya şüpheyle bakıyorum. "Sadece aç."

İçine uzanıyorum ve... Lanet olsun, sikim anında sertleşiyor çünkü o dokuyu her yerde tanırım. Yaka kağıdını kağıt mendilden çıkardığımda nefesim kesiliyor.

Bu, gördüğüm en yumuşak lavanta rengi ve ortasında narin altın bir akrep madalyonu asılı.

"Gözlerine çok yakışıyor," diyor beni her zaman heyecanlandıran o derin, boğuk sesiyle. "Gördüm ve senin olduğunu anladım. Benim vahşi küçük akreğim."

Siktir.

Sadece... lanet olsun.

Gözlerim yanmaya başlıyor çünkü bunu nasıl yapıyor? Duyguları işleyemediği söylenen bu adam, sürekli bu beklenmedik sürprizlerle beni mahvediyor. "Takayım mı?"

O kolyeyi boğazıma getirirken başımı geriye eğiyorum. Deri, tenime tereyağı gibi yumuşak geliyor. Ve o kolyeyi bağladığında, o lezzetli baskı, bir sıcaklık dalgası olarak doğrudan sikime ulaşıyor.

Zach madalyonu boğazımın çukuruna oturacak şekilde ayarlıyor ve ben inleyince gülümsüyor. "Mükemmel."

Bir hırıltıyla, dilini, dişlerini ve çaresiz ihtiyacını kullanarak beni öpmeye başladı. Ben inleyerek karşılık verdim, o beni salıncağa doğru ittiğinde ellerim onun gömleğini yumrukladı.

"Siktir." Ayrıldığımızda başım dönüyor, nefes nefeseyim. "Beni Formula 1 pit ekibinden daha hızlı soyman gerekecek."

Sırıtmak için geri çekilir, elleri çoktan gömleğimin eteğini tutmuştur. "Bunu halledebilirim."

Gömleğim yere düşer, ardından da skinny jean'im, ki bu onun için oldukça etkileyici bir manevra gerektirir. Sonunda çıplak kaldığımda, gözleri beni yutmak istercesine üzerimde dolaşır.

"Tanrım, çok güzelsin."

"Sen de fazla giyinik." Ona dokunmak için çaresizce sweatshirt'ünü çekiştiriyorum. "Çıplak kal, yoksa ben senin için yaparım."

Giysilerini çıkarır ve lanet olsun. Onu kaç kez görürsem göreyim, kalın kasları, sol kolundaki dövmelelerin her hareketiyle nasıl değiştiği karşısında ağzım hala sulanıyor. Piercingli penisi zaten sertleşmiş ve sızıntı yapıyor, metal ışığı öyle bir şekilde yakalıyor ki karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum.

"Siktir, Merci." Elimi onun etrafına doladığımda inliyor, kalçaları öne doğru sallanıyor. "Beni deli ediyorsun."

"İyi." Onu yavaşça okşuyorum, piercinglerin avucuma sürtünmesini seviyorum. "Vahşi olduğunda seni seviyorum."

Elini uzatıp bileğimi kavradı ve çekip uzaklaştırdı. "Sallanmaya başla, Küçük Akrep."

Tabii.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Bu aleti incelerken, bunun bir sandalyeye oturmak gibi bir şey olmadığını aniden fark ettim. "Uh, biraz yardım eder misin?"

Zach'in elleri kalçalarımın yerleşir ve ben salıncağa tırmanırken beni sabitler. Ben kendimi indirirken deri uyluklarımı sarar ve lanet olsun, kayışlar çıplak tenime beklediğimden daha iyi geliyor. Her bir kayışı dikkatlice ayarlar ve ağırlığının düzgün bir şekilde dağıtılmasını sağlar.

"Bacağını kaldır," diye fısıldayarak, bir ayak bileğimi bir koşum takımı içine, sonra diğerini de yerleştirmeye yardım ediyor. Bu pozisyon beni açıkta, çıplak bırakıyor. Ama sağlam tasarım da bana garip bir şekilde güven veriyor. Sanki burada sonsuza kadar yüzebilmişim gibi.

"Rahat mısın?" Parmakları kayışları takip ederek gerginliği kontrol ediyor.

Hafifçe sallanıyorum ve salıncak benimle birlikte hareket ediyor, yumuşak ve kontrollü bir şekilde. "Evet." Destek kayışlarını kavriyorum, olasılıkları hayal etmeye başlıyorum. "Şimdi beni içinden geldiği gibi sik."

Zach'in gözleri kararır. Komodinin yanına yürür, bir şişe kayganlaştırıcı alır, kapağını açar ve geri dönerken parmaklarını kayganlaştırır. "Bacaklarını daha fazla aç. Bana ait olan o daracık deliği görmek istiyorum."

Uyluklarımı daha da açarken cildim ısınır. Parmağı girişimi okşarken, yavaşça daireler çizip içeri girmeden önce nefesim kesilir. İhtiyacım olan bir inilti kaçır ve kalçalarımı sallıyorum. "Zach... daha fazla."

İkinci parmağını da ekler, bu sefer gerginlik daha keskin ama bağımlılık yapıcıdır. Kasıtlı hareketlerle, makas gibi kıvrılarak beni açmaya ikna eder.

İnlerim, kalçalarımı onun eline doğru sallarım, daha fazla sürtünme için çaresizce, penisim karnıma sızar.

"Şu haline bak. Doldurulmak için çok açgözlüsün."

"Her zaman." Prostatıma dokunduğunda başım geriye düşer. "Siktir, tam orası."

Sabit bir ritimle başlar, parmakları içeri girip çıkar, her itiş o tatlı noktayı vurur. "Şu kıcıma bak, sanki doyamıyormuş gibi parmaklarımı yutuyor."

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, o üçüncü parmağını eklerken elini sürüyorum, nefesim sığ nefeslerle çıkıyor. O kadar sertim ki, o kadar tahrik olmuşum ki, parmaklarını sıkıp daha derine çekmeye çalışıyorum. "Zach, lütfen. İçimde olmana ihtiyacım var. Şimdi."

"Henüz değil."

Kırıksıklığıma daha fazla kayganlaştırıcı sıkıyor, soğukluk beni irkiltiyor. Aniden, dördüncü parmak içeri giriyor.

Bacaklarım titremeye başlar, karın kaslarım gerilirken kayışları daha sıkı tutarım. "Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun."

"İyi misin?" Zach bana bakıyor.

Konuşmadan, şiddetle başımı sallıyorum. Elini durdurduğunda, üzerine sallanarak daha fazlasını istediğimi belli ediyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

"Senin açgözlü küçük deliğin elimi yutmaya çalışıyor. Ne kadar daha dayanabileceğini görelim mi?"

Tüm yurt muhtemelen duyabileceği uzun, boğuk bir inilti çıkardım. Ama umurumda değil. Gürültü önleyici kulaklık alsınlar.

Zach parmaklarını içeri ve dışarı sokmaya başladı, başparmağı testislerimi okşuyordu, parmaklarının beni sikmesinin ıslak sesleri odayı dolduruyordu.

"Daha fazla ister misin?"

"Lanet olsun, Tanrım... Evet!"

O kıkırdar ve bir an için onu tekmelemek isterim. Elini içeri sokup deliğimi tamamen açılmış gibi hissedene kadar genişletince bu düşünce kaybolur.

Göğsümün derinliklerinden çıkan ses kısmen inilti, kısmen çığlıktır. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Elini çevirdiğinde çığlık atarım. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şeydir.

"Merci?"

Ona bakıyorum, beni inceleme şeklini. Bana zarar vermediğini doğrulamak istiyor. "İyiim... İyiim."

Zach elini içime sokup çıkarmaya başlar, salıncak hareket eder ve onun daha derine girmesini sağlar. Ben ne dediğimi bilmeden gevezelik ederken, deliğim onun bileğini sıkıca kavrar. Testislerim karıncalanır ve onun parmak eklemleri iç duvarlarımı ovuştururken gözlerim kapanır.

"İçiniz çok sıcak ve pürüzsüz, elimde kadife gibi." "Zach... oh, siktir... boşalacağım."

"Hayır." Eli içimde hareketsiz kalır. "Henüz değil."

O dikkatlice dışarı çıkarken başımı kaldırıp gözlerimi açtım, beni boşluğa sıkıca sarılmış halde bıraktı. Bu kayıp çıldırtıcıydı ve ben inleyerek vücudumu ona doğru eğdim. "Sik beni Zach. Hissettir bana."

O homurdanır, elleri üzerimde güçlü ve serttir, parmakları derime batar. "Güven bana, bu bedenin kime ait olduğunu sana hatırlatmak niyetindeyim. Kime ait olduğunu. Sana dokunmasına izin verilen tek kişi benim."

"Oh, yani beni sadece sen öldürebilir misin?"

Bacaklarımın arasına yerleşir, elindeki kayganlaştırıcıyla penisini okşar. "O ağzınla, ağız tıkaçları konusundaki tutumumu yeniden düşünmeme neden oluyorsun."

Parmaklarım salıncığın kayışlarını daha sıkı kavrar ve onun penisinin başı benim girişime dokunduğunda, ona yapabildiğim en iğrenç gülümsemeyi atarım. "Oh, kuralın 'kapa çeneni yoksa sikileceksin' olduğunu sanıyordum..."

Sertçe içeri giriyor ve ben nefesimi tutuyorum, penisinin piercingleri duvarlarımı sürtünerek vücuduma elektrik şokları gönderiyor.

"Tanrım, Merci." Sesi sert ve gergin. "Çok sıkısın. Çok mükemmelsin. Uzun sürmeyecek."

Kalçalarını sallayarak, onun penisine kendimi sokmaya çalışıyorum. "Daha sert, Zach. Beni seninmişim gibi sik."

Salıncakın deri kayışlarını tutar ve her güçlü itişinde beni penisine doğru çeker. Bu, beni çığlık attıran o mükemmel noktayı bulana kadar daha derine, daha sert girmesine yardımcı olur.

"Ne açgözlü küçük sürtük." Öne eğilir, nefesi kulağımda sıcak. "O kadar derine boşalacağım ki, günlerce damlayacak."

İnliyorum, elimden geldiğince onun itişlerine karşılık veriyorum, salıncak her hareketi güçlendiriyor. Penisim seğiriyor, ilgi bekliyor, ama Zach

beni unutulmaz bir şekilde sikmeye odaklanmaya devam ediyor.

"Kendine dokun. Benim sikimi ne kadar sevdiğini göster bana."

Elim ağrıyan uzunluğumu kavrar, onun acımasız itişlerine uyum sağlayarak okşar. İkili hisler çok güçlüdür, zevk bağırsaklarımda kıvrılırken testislerim sıkışır.

Hiç bu kadar yüksek sesle bağırdığımı hatırlamıyorum ve onun homurtuları... Bütün bina bizi ve tenlerimizin çarpışmasını duymamış olamaz. Bu müstehcen, pis ve tamamen mükemmel.

İçimdeki gerginlik patlamak üzereyken vücudum titriyor, deliğim onun etrafında daha sıkı sıkışıyor. "Siktir, Zach. Tam orası. Durma."

"Benim için boşal, Küçük Akrep. Benim olmayı ne kadar sevdiğini göster bana."

Sözleri beni uçurumun kenarına getiriyor. Boşalmam sert oluyor, zevk dalgalar halinde içimi kaplıyor ve ben onun adını haykırıyorum. Vücudum titriyor, elimdeki sikim nabız gibi atıyor ve karnımı boyuyorum.

Zach'in darbelerim düzensizleşir, sonra son bir kez daha içime girer. Boğazından bir inilti çıkar, vücudu titrerken boşalır.

Bir an orada kalırız, nefesimizi toparlarız. Zach yavaşça çıkar, sonra salıncaktan inmeme yardım eder. Bacaklarım titriyor, ama güçlü kolları beni sarar, dengede tutar.

"Siktir." Yüzümü göğsüne gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Yaka boğazıma mükemmel oturuyor, kime ait olduğumu hatırlatıyor.

Çenemi yukarı kaldırır, çelik grisi gözleri benimkileri arar. "İyi misin?"

Gülümsememi durduramadan başımı sallıyorum. "İyiden de öteyim. Ama bunu kesinlikle tekrar denemeliyiz. Bilim adına, tabii."

Dudakları benimkilere çarptı, öpücüğü derin ve sahipleniciydi. "Açgözlü, Küçük Akrep."

"Bunu seviyorsun."

"Seni seviyorum." Geri çekildi, ifadesi ciddiye. "Ve yeni şeyler denemeye devam etmek istiyorum. Seninle."

"Ben de seni seviyorum, Zach." Bu sözler şiddetli ve emin bir şekilde çıkıyor, çünkü bu adam benim verebileceğim her gram bağlılığı hak etti. "Ve o güzel kafanda ne tür çılgın planlar yapıyorsan, ben varım."

Bana yoğun bir şekilde bakar, sonra beni yatağa doğru çeker. "Terapiye ne zaman başlıyorsun?"

"Haftaya." Yorganın altına giriyorum. Yaşadığım tüm o boktan şeyleri tekrar gündeme getirmek istemiyorum ama kim bilir, belki de gelecekteki olası kariyerime biraz ışık tutar.

gelecekteki kariyerim hakkında biraz ışık tutabilir.

Zach yanıma uzanır ve birbirimize sarılarak yatarken, ben yakamdaki madalyonla oynar, göğsüne yaslanarak gülümserim. Burası benim evim, tam burada, onun kollarında. Gelecek, daha önce hayal bile edemediğim olanaklarla dolu.

Ve Zach yanımda olduğu sürece, her birini keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Epilog

Merci

Telefonum beş dakika içinde on beşinci kez titriyor. Eğer Raiyne'den Los Angeles'taki Obsidian Rabbit's Wonderland etkinliği için Mad Hatter kostümünü gösteren başka bir fotoğraf gelirse, yemin ederim onu engelleyeceğim.

O hayatı geride bıraktığım için pişman değilim, ama yine de içimde o etkinlikleri özleyen küçük bir parça var. Sanat, kostümler, performansın heyecanı... ama diğer şeyler kesinlikle değil.

Arka planda rastgele bir *Real Housewives* bölümü oynayan televizyona göz atıyorum. Eli, Alexei'yi New Jersey'de ziyaret ettiği için yurt odası çok sessiz geliyor. Zach'in bagel ve kahveyle dönmesini beklerken, bu sürtüklerin birbirlerine şarap fırlatmasını izlemek bile dikkatimi dağıtamıyor.

Ama telefonuma baktığımda, numarayı tanımıyorum. Ekranımı dolduran bildirimlere bakarken burnumu kırıştırıyorum.

Kim lanet olasıca bir cumartesi sabahı bana spam atmanın normal olduğunu düşünür ki?

Telefonun kilidini açtığımda, kendi tükürüğümle boğulmak üzereyim.

Mesaj: SÜRPRİZ KALTAK!

Eli: Viktor! Kibar ol.

Mesaj: Ben HER ZAMAN kibarım.

Mesaj: Bu yüzden sonunda onu küçük grup sohbetimize, Bottoms Up'a dahil ediyorum.

Siktir git. Sonra uzaklaştırma emri çıkarmak zorunda kalmamak için numarasını rehberime eklemem iyi olur. Onu engelleyemem çünkü o psikopat herif muhtemelen beni rahatsız etmek için kullan-at telefon alır.

Mesaj: Karanlık tarafa hoş geldin.

Mesaj: Yağımız var ve şüpheli hayat seçimleri yapıyoruz.

Eli: Yağ yorumunu Jackson yaptı, diğeri ise Killian.

Harika, ekleyecek daha fazla numara. Görünüşe göre, istesem de istemesem de bu grup sohbetine kabul edilmişim.

Viktor: Sadece en seçkinlerin katıldığı, pasiflerin bir araya geldiği tek sohbet!

Killian: Biz versiz.

Viktor: Sadece birinin katılması gerekiyordu, ama Feisty Mouse ikisini de ekledi.

Eli: Ne diyebilirim ki? Ben bir asiim.

Ben burun kıvırıyorum. O masum yüzün arkasında sinsi bir pislik saklanıyor. Birkaç gün önce Raiyne ve benden ona twerk yapmayı öğretmemizi istedi, erkek arkadaşı onu kızdırdığı için bunu filme alıp Alexei'yi videoyla işkence etmek istiyordu. Gerçi yarısı boyunca işbirliği yapmayan kışından şikayet ediyordu.

Ama Eli'nin şaplak atılmayı ne kadar sevdiğini bildiğimden, belki de o video intikamdan çok, istediği cezayı almak içindi. Yargıladığımdan değil, benim kışım da Zach'in avucunu seviyor.

Viktor: Ee... seks salıncağı nasıl, Merci?

Bütün vücudum dondu. Tabii ki bu psikopat pislik bunu bilecekti.

Viktor: Sence bunu kim kurdu? Rica ederim.

Yurt odasının ana kapısı açılıp kapanıyor. Muhtemelen Zach. Tanrıya şükür, çünkü açlıktan ölüyorum. Birkaç saniye sonra, perdeyi kenara çekip, kahve ve kampüsün bagel dükkanından aldığı bir poşetle odama giriyor.

Evet, perdeyle ilgili bir durum var. Şeffaf kumaş sayesinde içeriği görebiliyorum —tamamen güvenlik önlemi— ama hey, bu da bir ilerleme sayılır. Gerçek bir kapıdan daha iyi, ki o hala kesinlikle olmaz. Haftaya terapide bu travmayı irdelemeye sabırsızlanıyorum... dedi hiç kimse.

Zach kaşlarını kaldırır. "Bilmek ister miyim?"

Telefonumu ona uzattım. "Mantar arkadaşın beni bir grup sohbetine eklemiş."

Zach gerçekten inliyor. "Yapmadı."

"Oh, ekledi. Cidden mi? Tüm insanlardan Viktor'dan salıncak kurmana yardım etmesini mi istedin?"

"Yardıma ihtiyacım vardı." Yatağa oturur, sonra çantadan bir bagel çıkarır ve göz teması kurmadan bana uzatır.

Bazen onun sınırlarını unutuyorum. Derin bir nefes alıp bageli alıyorum. "Jackson'dan isteyebilirdin."

Başını kaldırır, gözleri hafifçe kısılır. "Reed de ağzını kapalı tutamıyor."

Yatağa kıvrılıp yemek yerken, telefonum yine titrer. Ekranı açıp yeni gelen mesajları okurum.

Viktor: İşte ev kuralları

1. SEKS MESAJLARI YASAK (sana bakıyorum Jackson/Killian)

2. Tüm çaylar HEMEN dökülmelidir

3. Bottoms Up'ta olanlar Bottoms Up'ta kalır

4. Fotoğraf yoksa, olmamıştır

Killian ve Jackson'dan gelen mesajlar telefonumu doldururken, bagelimi ısırırken gülümsüyorum, onlar tüylü pembe kelepçeler hakkında tartışmaya başladıklarında neredeyse boğuluyordum. Sınırları olmayan ve ahlakları şüpheli bu kaotik felaketler - artık benim insanlarım.

Zach beni yanına çekiyor, dudakları şakağımı okşuyor. "Mutlu musun?"

"Evet." Onların şakalarına bıkıp telefonu yatağa attıktan sonra, eğilip Zach'in yanağına öpücük konduruyorum. "Gerçekten mutluyum. Her şeyden."

Okuduğunuz için teşekkürler. Hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Titans hakkında daha fazla okumak ister misiniz? [Buraya tıklayın ve Connor'ın hikayesini okuyun: Ruthless Titan \(Kitap 5\)](#)

Yazar Notu

Forbidden Titan'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabın bazı yönlerinin, Zach'in beyin hasarı geçirmiş olmasına rağmen beyin sarsıntısı ve CTE ile bilinen bir spor dalında oynaması ve babasının buna izin vermesi gibi, pek olası görünmeyebileceğini biliyorum. Bu bir kurgu eserdir, ancak spor ve oyuncularla ilgili (18 yaşından büyük olanlar dahil) bazı "tartışmalı" kararlar alındığını gördük.

Ayrıca, insular korteks hasarı her birey için oldukça karmaşıktır. Beyin, kişiden kişiye farklılık gösteren ve aynı bölgede A kişinin konuşma "merkezi"nin B kişinin konuşma merkezinden milimetrelerce sağda olabileceği gibi, büyüleyici bir organdır. Hikaye için, hasarın tıbbi yönlerinin çoğu dürüstçe basitleştirildi ve Zach'e uyacak şekilde uyarlandı, bu yüzden hasarın iki taraflı olup olmadığını hiç açıklamadım. Forbidden Titan'ın ilk taslağı, kurgusal bir hikayeden çok tıbbi bir araştırma makalesi gibi geliyordu (zavallı alfa okuyucum).

Umarım bu, hikayeyi keyifle okumanızı etkilememiştir, ama bu konuyu ele almak istedim.

- E.V.

Yazar Hakkında

E. V. Olsen, sahiplenici ve eşlerine veya partnerlerine tamamen takıntılı olan aşırı alfa erkekleri hakkında yazmayı seven bir romantik yazar. Onların sahip olduklarını elde etmelerine hiçbir şey engel olamaz. Çağdaş dünyada, PNR dünyalarında ve hatta kıyamet sonrası dünyalarda karanlık veya endişeli türde romantik hikayeler yazmaktan hoşlanır.

E.V.Olsen ile çevrimiçi bağlantı kurun

Web sitesi: <https://www.evolsenbooks.com/>

Haber bülteni: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Tiktok: <https://www.tiktok.com/@evolsenbooks>

Instagram: <https://www.instagram.com/evolsenbooks> Facebook:

<http://www.facebook.com/evolsenbooks>

E.V. Olsen'in diğ er eserleri

Wasteland Temptations Serisi

[Mine to Claim \(Kitap 1\)](#)

[Mine to Protect \(Kitap 2\)](#)

[His to Break \(Kitap 3\)](#)

[His to Lead \(Kitap 4\)](#)

North Shore Titans Hokey Serisi

[Vah i Titan](#)

[Acımasız Titan](#)

[Çılgın Titan](#)

[Ne eli Acımasız Noel Yasak](#)

[Titan Acımasız Titan](#)

Bağımsız

[Maskeli Kukla](#)

İçindekiler

- [1. Klişeler ve Tetikleyici Uyarılar](#)
- [2. En İyi Arkadaş Olalım](#)
- [3. Önsöz](#)
- [4. Bölüm 1](#)
- [5. Bölüm 2](#)
- [6. Bölüm 3](#)
- [7. Bölüm 4](#)
- [8. Bölüm 5](#)
- [9. Bölüm 6](#)
- [10. Bölüm 7](#)
- [11. Bölüm 8](#)
- [12. Bölüm 9](#)
- [13. Bölüm 10](#)
- [14. Bölüm 11](#)
- [15. Bölüm 12](#)
- [16. Bölüm 13](#)
- [17. Bölüm 14](#)
- [18. Bölüm 15](#)
- [19. Bölüm 16](#)
- [20. Bölüm 17](#)
- [21. Bölüm 18](#)
- [22. Bölüm 19](#)
- [23. Bölüm 20](#)
- [24. Bölüm 21](#)
- [25. Bölüm 22](#)
- [26. Bölüm 23](#)
- [27. Bölüm 24](#)
- [28. Bölüm 25](#)
- [29. Bölüm 26](#)
- [30. Bölüm 27](#)
- [31. Bölüm 28](#)
- [32. Bölüm 29](#)
- [33. Bölüm 30](#)
- [34. Bölüm 31](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

35. Epilog Yazar
Notu Yazar
Hakkında E.V.
Olsen'in Diğer
Eserleri